

CEMAL NAR

BATILILAŞMANIN SONU
İRTİDAT

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta

Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İncanın Kıvancı, 21- Sistem ve Şariat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetinde Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da Irkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar 1

İthaf

*Kahramanmaraş'ımızın kurtuluşunda görev almış bütün
şehit ve gazilerimizin aziz ruhlarına hürmetlerimizle...*

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

SORUN BATILILAŞMA BATIDAN GELEN KÜFÜR

Sorunun Kaynağı Batı
Küfür Batıdan Geldi
Önce Kur'an'la Savaşılar
Kafirlik Böyle Başlar
Yasamanın Kaynağı Nedir?
Din ve Vicdan Özgürlüğü
Laiklik Kafirlik
Ders Almanın Zamanıdır
“Çağdaşlaşma” Kafirleşme

İNANÇ AÇISINDAN DURUM TESBİTİ

Batılılaşmanın En Büyük Sorunu: İrtidat
İman Ve Mü'min
Hangi İman Geçerlidir?
Küfür Ve Kafir
Tehdit Edilen Kafir Olur mu?
Şirk Ve Müşrik
Küçük Şirk Nedir Küçük Müşrik Kimdir?
Nifak Ve Münafık
İrtidat Ve Mürted
Müslüman Kafir Olur mu?
Günah Kafirleşme Sebebi

İRTİDAT / KAFİRLEŞME CİDDİ BİR SORUNDUR

Tekfir'i Tanıyalım
Ciddi Bir Konu

Bilgi İşe Yaramalı
Müslümana “Kafir” Muamelesi
Müslümana “Kafir” Denilir mi?
Selam Semboldür
İlim ve İhtiyat

İRTİDAT / KAFİRLEŞME GÖSTERGELERİ

Kalpde Kafirleşme
Dilde Kafirleşme
İşte Kafirleşme
İşi Terkte Kafirleşme
Daha Başka Sebepler
Kafirleşme Sonuçları

SORUNUN ÇARESİ

Sorumluluk Sürmektedir
Bize Düşeni Yapmalıyız
Milletlerin Değişim Yasası
Sosyal Değişim Yasası
İşte Batılılaşmanın Sonuçları
Çare
Yeniden İslam’a

SONSÖZ

KAYNAKLAR

ÖNSÖZ

Bu eser, “Batılılaşma Serisi” için yazdığımız 9. kitaptır. Daha önce konuyla ilgili olarak “Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Sistem ve Şeriat”, “Laiklik Sorgulaması”, “Adı Konmamış Savaş”, “Batılılaşmayla Hesaplaşma”, “Aydınların Karanlığı”, “Batılılaşma Cinnetine Aydınlar Ve Kurumlar”, “Hesaplaşmadan Olmaz” kitaplarını yazmıştık. Seriyi bu kitapla bitirmek istiyoruz. Ancak biliyoruz ki bu hamur daha çok su götürür. Bakalım gerisi nasıl gelecek.

Bize göre bu dokuz kitap, din ve düşünce planında Batılılaşmanın başına bir balyoz gibi inerek, o zihniyeti tuzla buz etmeye yeterlidir. Birkaç kuşak insanımızın imanına musallat olan bu “deccal” ile imkân ve fırsat bulduğumuz her mekânda konuşarak ve yazarak yüz yüze yaka paça cihat ettik hamdolsun. Bu nimetinden ötürü Rabbimize sonsuz hamd-u senâlarımızı sunar, şükürler ederiz.

Bir eğitimci ve davetçi olarak fırsat bulduğumuz her alanda Batılılaşmanın dinimiz, kültürümüz ve medeniyetimize açtığı tahribatı, Müslümanların iman, ibadet, hukuk ve ahlaklarına verdiği zararı, sebep olduğu dinden dönme ve kafirleşmeyi anlattık durduk. Ancak, “söz uçar, yazı kalır” hikmetine uyarak bu konulara dair bilgi ve fikirlerimizi kısmen

de olsa kâğıtlara kaydetmek istedik. Allah Teâlâ kendimiz ve insanlık için hayırlı ve faydalı kılsın.

Maksadımız, Allah Teâlâ'nın rızası kazanmaktır. Davamız, İslam'ı insanlara ulaştırarak onu bütün dinlere ve sistemlere hakim kılmaktır. Bu yüzden kitaplarımızı rahat ve anlaşılır bir dille yazdık. Okuyucuyu sıkmamak için akademik üsluptan kaçındık. Bilgi aldığımız kaynakları büyük oranda zikrettik.

Allah Teâlâ'dan bu eseri insanlığa faydalı kılmasını dileriz. Oluşmasından okunmasına kadar emeği geçen herkese teşekkür ederiz. Her hal-u kârda alemlerin Rabbi olan Allah Teala'ya hamd-u sena ve şükür ederiz.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

SORUN BATILILAŞMA

“Batılılaşımayla Hesaplaşma” kitabımızda genişçe yazdığımız gibi¹ dünyada “*Batılılaşıma*”, Batı ülkeleri dışında kalan toplumların Batı’nın gelişmişlik seviyesine ulaşma çabalarını ifade eder. Yine oradan alıntılanarak ifade edecek olursak “bizde ise ‘Batılılaşıma’, Osmanlıdan Cumhuriyete bu ülkenin yönetici ve aydınlarının Batı uygarlığına girme çabalarını ifade eder.

Başlangıçta “gönüllü” veya “serbest” olarak “Kısmen Batılılaşıma” düşüncesiyle başlayan bu hareketlerin, giderek tarihî süreç içinde “Tam Batılılaşıma” amacıyla cebir ve şiddete dayanan “mecburî” bir benimsetme ve “zoraki” bir “dayatma” ile kabullendirmeye dönüştüğünü görürüz. Bu değişim ve dönüşümde halkın bir görüşü de yoktur, etkisi de. Bu açıdan bakıldığında “Batılılaşıma” süreci, bir ideolojiye bağlı olması hasebiyle “totaliter”, ama aynı zamanda hak hukuk tanımaması itibarıyla de “otoriter” bir “diktatörlük” sürecidir. Fakat gel gör ki halkına yabancılaşmış Batıcı aydınlar, Müslüman halkın Sevgili Peygamberimizin (sav) çağına “*Asr-ı Saadet*” demelerine nazîre yapar gibi, bu “dini inkar ve geçmişi ret” dönemine, “*altın çağ*” derler.

¹ Bu bölümü geniş olarak o kitabımızın “Giriş” bölümünden alıntılادیk. Bkz. s.27-44.

Batılılaşma, Avrupa uygarlığının yalnız bilim ve tekniğini değil, bütün toplumsal kurum ve kuramlarını toptan benimsemeyi içerir. Bu hareket, Türkiye’de Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde bir çöküşten kurtulmak amacıyla başlar. Önceleri herkes, devleti ve milleti kurtarma mecburiyetine binaen “Osmanlıcı”dır. Çare olmayıp da azınlıklar isyan edip gidince herkes kendi görüşünü seçer. “Türkçülük” ve “İslamcılık” yanında “Batıcılık” daha bir etkindir. Çünkü arkasında Batılı devletler ve kimi güçlü odaklar vardır. Bu yüzden hükümette, maarifte, orduda, hariciyede ve basın yayında fikirlerini kısmen hayata geçirirler. Bazı fikirleri düşünce olarak kalır. Ancak bütün bu fikirler ve belki daha da fazlası, bir başka deyişle tam ve gerçek anlamda Batılılaşma Atatürk’ün önderliğinde, onun istek ve emri ile Cumhuriyet döneminde hayata geçirilir. Bu dönem ise tarihte benzeri görülmemiş bir acıdır Müslümanlar için. Artık Müslümanlar, şairlerin dediği gibi, “*hânumânsız bir serseridir*” ve “*öz yurdunda garip, öz vatanında parya*” olmuştur.

Batılılaşma, Batı uygarlığının bilim ve tekniğinden öte bütün kurumlarını alma amacındadır. Bu yüzden Avrupa ve Amerika ülkelerindeki hukuk, politika, sanat, eğitim, hayat tarzı alanlarındaki kurumları benimseyerek almıştır. Eskilerin tabiri ile “*muasır medeniyet seviyesine*”, yenilerin deyişi ile “*çağdaş uygarlık düzeyine*” çıkmak için bu uygulamaları gerçekleştirmiştir. Türkiye’yi ele geçiren Batıcı kadrolar bu maksatla her şeyden önce yönetimde Batılılaşma’yı benimseyerek, saltanatı kaldırıp cumhuriyeti (!) kabul etti. Sonra da sanki bununla bağdaşamamış gibi Hilafeti/Halifeliği kaldırdı. Daha sonra çorap sökücü gibi Batının hayat tarzını belirleyen değerleri sökün etti. Sözde “Hakimiyet kayıtsız şartsız milletindir” diyerek, Allah Teâlâ’nın halikiyyet,

uluhiyyet ve rububiyet sıfatlarının bir tecellisi olarak kullarına sunduğu biricik dini olan “İslam” nimetini, özellikle de onun dünyayı düzenleyen kanunlar kısmı olan “İslam Şeriatını” kaldırdı. Yerine Batılı Hıristiyan halkların iradesinin bir tecellisi olarak batı ülkelerinden “şeriat” yani kanunlar tercüme edip aldı. Böylece Türk halkının iradesi katledilmiş oldu. Üstelik dalga geçer gibi güya “milletin iradesini” tecelli ettiren sözde laiklik ve demokrasiyi getirdi. Böylece Türk halkının iradesi ve hakimiyeti yerine, Batılı ülkelerin halklarının irade ve ilkeleri, mutlak hakikat ve değişmez bir ilke olarak alındı. Kiminle savaştığını bilmeyen zavallılar, sanki Allah Teâlâ’nın şeriatını kaldırmaya güçleri yetecekmiş gibi, “*şeriat mülğadır*” dediler. Sanki öyle demekle “şeriat” “kaldırılmış” olacakmış gibi kendince konuşuyor, keyfince iş yapıyorlardı.

Evet, güya ülkeye cumhuriyet, demokrasi, laiklik, modern batı hukuku, hayat tarzı ve insan hakları geldi. Söylem böyleydi.

Peki ya eylem? Uygulama nasıldı?

Gerçekten hakimiyet kayıtsız şartsız milletin miydi?

Yasama, yürütme ve yargıda tek geçerli olan halkın iradesi miydi?

Ne gezer?

Halk inim inim inletildi. Ezildi, kan kusturuldu. Ne istedi ise tam tersi yapılarak cezalandırıldı. Artık halkın esamisi okunmuyordu. Memleket tam bir totaliter diktatörlük içine düşmüştü. Bugün bile çağın faşist devletleri bir bir yıkılsa da bu ülkedeki Batılılaşma belasının getirdiği faşist anlayış ve uygulayış hâlâ yıkılmıyordu.

Yasama ve yürütme böyle olunca haliyle yargıda da Batılılaşma muhakkak olacaktı. Derhal gereği düşünüldü:

Dine ve şeriata dayalı mahkemeler kaldırıldı. İslam kanunları, Şeriat hükümleri yerine Batı’da uygulanan idarî, medenî, ticarî ve cezaî kanunlar/yasalar alındı. Ailede evlenme ve boşanma gibi şahıslar hukukunda, borç, eşya ve ticaret hukukunda İslam kanunları terk edilerek Batı hukuku aynen alınıp uygulandı.

Laiklik Batıda herkese din ve vicdan özgürlüğü verirken, herkese din ve inancını öğrenme, yaşama, yaşatma ve yayma hakkını verirken, bu ülkede laiklik, hiçbir zaman gerçek anlamında uygulanmadı. Haliyle halka hiçbir fayda vermedi. Tam tersine, hep “din düşmanlığı” şeklinde anlaşılarak öylece uygulandı. “Tevhid-i tedrisat”, yani “öğretim birliği” yasası çıkarılarak okullar bütünüyle Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlandı ve din eğitim ve öğretimi yapan bütün okullar, medreseler kapandı. Devlet kendisi de din eğitimi vermedi. Din, teoride ve pratikte yokluğa mahkum edildi. Hatta aşağılandı, bilim düşmanı gibi yaftalanan din hurafe ve sapıklık kabul edildi. Üniversiteler ve bilim kurumları Batı modeline göre yeniden düzenlendi. Böylece dini öğretmeyen eğitim kurumları, tanrı tanımaz materyalist ve pozitivist felsefeleri “din” gibi öğretmeye çalıştı.

Günlük yaşamda da Batılılaşmaya önem verildi. Osmanlıda önce sarık atılarak fes alınmıştı. Nihayet fes, Fas’tan alınmıştı. Yani Müslüman bir halkın giysisi idi. Fakat Cumhuriyette o da atılarak yerine tamamen Batıyı temsil eden şapka alındı ve giyilmeye zorlandı. Kıyafet de buna eşit olarak değişti. Dini kıyafetler tamamen yasaklandı, Batılı kıyafetler zorunlu kılındı. Görgü kuralları da değiştirildi. Sünnete dayalı İslam’ın “âdâb-ı muâşeret” denilen görgü ve terbiye kuralları terk edilerek Batılıların görgü kuralları geçerli kılındı. Sağ elle yemek yemek bile artık ayıplanıyordu.

Bütün bunların sonucu olarak Türkiye bir İslam devlet ve medeniyeti zihniyet ve şahsiyetinden çıkartılarak, tam aksine Yahudilerin ve Hristiyanların yaşadığı bir Avrupa devleti kimliği ve kişiliği kazandırılmaya çalışıldı. Dahası, bunlarla da yetinilmeyerek, Avrupa devletlerinin bağlı bulunduğu tüm uluslararası örgütlerde yer aldı. Belki de bunu taçlandırarak son merhale olmak üzere AB'ye girmek için halen “kapı önünde” çabalayıp durmaktadır.

İşte basit bir özetle de olsa Batılılaşma macerası budur. Şimdi biz bu kitabımızda bu büyük değişimin, yani Batılılaşmanın, yani İslam din ve medeniyetinden çıkıp Yahudiler ve Hristiyanların çoğunlukla yaşadıkları Batı Medeniyetine girmenin sebeplerini, tarihi arka planını ve macerasını anlatmaya ve bu maceranın Müslüman milletlerin üzerindeki olumsuz etkilerini tespit etmeye çalışacağız.

Bir başka deyişle dünyada söz sahibi koca bir imparatorluktan parçalana parçalana küçücük bir devlet ile teselli bulmanın da ötesinde, yeni nesillerin içine düştüğü inkar, şüphe, şahsiyetsizlik, kargaşa, karmaşa, anarşi, terör ve hatta iç barışın bozularak fertlerin, ırkların ve bölgelerin birbirine yabancılaşması ve düşman olmasının sebeplerini, neticede geri kalmanın, yoksulluğun, yolsuzluğun, maddi manevi nimet ve servetlerimizin emperyalizme peşkeş çekilmesinin zararlarını ve gerekçelerini belirlemeye çalışacağız.

Bütün bu olanlar, toplumda din duygusunu yok ediyordu. Sadece dine de değil, artık milletin tarihine, kültür ve medeniyetine de düşman bilinerek savaş açılıyordu. Bir yandan din, tarih ve medeniyet artık okullarda okutulmadığı gibi özel derler olarak eğitimin boşluğunun gönüllü doldurulması

yasaklanıyordu. Yeraltındaki Bizans kalıntıları büyük paralar harcanarak gün yüzüne çıkarılır ve görkemli korumalar altına alınırken, ecdadımızın yaptığı medeniyetimizin harika eserleri harap olurken tamir edilmiyor, yıkılmaya ve yok olmaya terk ediliyordu. Hatta yol yapma, alan genişletme, yeni bina yapma, yıkılma ve tehlike oluşturma gibi yoktan bahanelerle bizzat devlet tarafından yıkılıyordu.

Bütün bunlar nesillerin ruhunu öldürüyordu. İnsanların adı Müslüman adı idi ama inancı ve hayat tarzı ile dini çoktan hayatından kovmuşlardı. Din artık onlara bir şey ifade etmiyordu. Helal ve haram kavramlarının hayatında bir etkisi yoktu. Dinin kanunlarına göre değil, artık keyfince yaşayıp gidiyordu. Bunu da aydınlanma, modernlik, çağdaşlık, sekülerizm gibi kendilerince parlak kelimelerle ifade ediyor ve övünüyorlardı. Sonuçta dine göre bir yaşam biçimini gerıcılık, tutuculuk, yobazlık sayıyordu. Yani çoktan dinden çıkmışlardı ama haberleri yoktu.

Oysa İslam dini kamusal alan dahil, hayatın her alanına dair hükümler, kanunlar, yasalar koymuştur. Hayatta yaşanan her durumun dinde “ahkam-ı şer’iyye” denilen bir değer hükmü vardır. Her vaziyet, ya farz, vacip, sünnettir, ya da haram, mekruh, müfsittir. Bunlar değilse muhakkak mubahtır. Hayatta bunun ötesinde bir durum zaten yoktur.

İşte Batılaşma ile yaşanan modernleşme veya çağdaşlaşma, laiklik veya sekülerizm adına bu İslamî hayata başkaldırır. Müslümanlara göre burada başlar. Çünkü bu, dinden çıkıp küfre girmenin, yani irtidat etmenin başlangıç noktasıdır.

Dinin kamusal rolü ya da Din-Devlet arasındaki ilişkinin Batılaşma veya bir başka deyişle modernizm süreci ile birlikte köklü bir değişime uğradığı ve bu alanda

karşılaştığımız sorunların büyük çoğunluğunun Batılılaşmadan kaynaklandığı artık bugün kimsenin inkar etmediği bir gerçektir. Genel kabule göre Batılılaşma, dinin toplumsal rolünü ve etkisini bitirmiştir. Onu “din bir vicdan işidir” diyerek onu karanlık dehlizlerde ölüme terk etmiştir.

Batılılaşma, laiklik adına din-devlet ayrılığı ile tarihten bugüne yaşanan geleneksel yapıları alt üst ettiği için Türkiye’de Müslümanlar bu gerekçelerle Batılılaşmaya karşı olmayı, dinî bir “vecibe” bir “farziyyet”, yani mutlak zorunluluk ve gereklilik olarak kabul etmişlerdir. Bu açıdan Batılılaşma, devlet ile milletin, batıcı aydın ile Müslüman alimlerin çatıştığı noktadır. Bu giderek halklar arasında da ayrılmaya sebep olacaktır. Bu da Batılılaşma ile gelen büyük bir sorundur.

Müslümanlar ilim ve tekniğe “hikmet” diye bakarak kendi malları kabul eder ve “nerede bulurlarsa almayı” hak sayarlar.² Bu yüzden Osmanlının son zamanlarındaki Batılılaşmasını, ilim ve teknik iktibasından öte götürmeyi, hayatın her alanında onları taklit etmeyi yanlış görürler. Bir medeniyetten diğerine geçmek, yani İslam medeniyetini terk ederek Batı medeniyetini olduğu gibi kabul etmek, sosyal ve kültürel açıdan büyük bir hatadır, tarihî bir cinayettir. Din açısından ise sonucu irtidat/dinden dönme olan bir “kafirleşme” sürecine girer. Bilinçli Müslümanlar bu yüzden “Batılılaşmaya” “kafirleşme” sayarak karşı çıkarlar.

² Rasûlullah (as) şöyle buyurdu: “Hikmet, değerli bilgiler, müminin yitik malıdır, onu nerede bulursa almaya hak sahibidir.” (Tirmizi, İlim 19; İbn Mâce, Zühd 17) Bu hadis çeşitli yollardan nakledilmekle birlikte umumiyetle zayıf kabul edilmiştir. Ancak hadis usulü ilmine göre “nasihat ve uyarıya dair hadisler, zayıf da olsa alınır ve faydalanılır.”

Böyle bir sistemde Müslümanların öncelikli sorunu, kendilerinin ve nesillerinin imanını korumaktır. Sonra dini kendi kaynaklarından öğrenebilecekleri bir eğitim imkanını bulmak için çabalamaktır. Bundan sonrası millete gerçek İslam'ı yaşayarak anlatıp onun hakimiyetini sağlamak için ceht, çaba, gayret ve mücahade etmeyi sağlamaktır. Yani cihat.

Bugün gerek Türkiye’de, gerekse diğer İslam ülkelerinde İslam kanunlarının uygulanabileceği bir siyasal ve toplumsal düzenin kurulmasını amaçlayan hareketler hep olagelmıştır. Ne var ki İslam’a ve Müslümanlara en temel haklarını tanımayan ve her bahaneyi kullanarak sürekli zulmeden sistemler yüzünden bu hareketler her zaman kendilerini doğru ifade edecek imkan ve fırsatı bulamamışlardır. Bu hareketlerin çoğunun uzun soluklu olmaması veya hiçbirinin tam bir başarı yakalayamaması, sadece kendi kusurlarından değildir. Burada bir sorun varsa, daha çok, demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü ve halkın iradesine saygıdan bahseden, ama bütün bu ilkeleri bizzat kendisi çiğneyen zalim, “otoriter”, “totaliter”, “diktatör” ve “faşist” sistemlerin kaynaklanmaktadır. Yoksa hukukun üstünlüğünün ve adaletin olduğu her zeminde Müslümanlar başarıyı yakalayacakları kuşkusuzdur.

Bunu çok iyi bilen bizdeki Batıcı sistem, her düşüncenin sosyal hayatta yer almasına izin verirken, İslam düşüncesinin sosyal hayatta yer almasına, devlet ve düzen içinde etkin olmasına asla izin vermemiştir. Buna hep “laiklik” bahanesi ile karşı çıkmış, bu tür hareketleri “irtica” sayarak çok ağır biçimde cezalandırmıştır.

Batıcılar, “ülkelerin gelir düzeyi yükseldikçe kişilerin bir dine sahip olma eğiliminin düştüğünü” iddia ederler.

Öyleyse ekonomisi bir hayli yükselerek dünyada önemli bir sıraya gelen bu ülkede niye hala bir İslam Partisi kurmak yasaktır? Komünizmin, sosyalizmin, kapitalizmin, faşizmin, nasyonalizmin partileri var ve seçimlere katılıyorlar. Fakat hâlâ bir “İslam Partisine” izin yok. Bahanesi laikliktir. Oysa laikliği kendilerinden aldığımız Batılı ülkelerde “Hıristiyan Partileri” vardır. Buna ne demeli? Bu mudur Batılılaşma adına yapılan çağdaşlık, modernizm, özgürlükler, insan hakları ve düşünce hürriyeti?

Batıcılar bu ve benzeri ne kadar parlak söylemlerde bulunurlarsa bulunsunlar, şu anda korkunç bir dayatma, baskı, cebir ve şiddet içinde kendi halklarına zulüm etmektedirler. Kendilerine saygı duyup değer veriyorlarsa, her şeyden önce bu çifte standarttan, iki yüzlülükten, yani sahtekarlıklarından vaz geçmelidirler.

İşte bu kitap hem onlara, hem herkese tutulan bir aynadır. Gerçeği görüp görmemek küşkusuz bizi aşan bir hidayet işidir. Biz ancak bize düşen davet ve tebliğ ile görevliyiz. Diyoruz ki, buyurun, gözünüz görüyor, beyniniz algılıyor, zihniniz kavırıyorsa gerçekler burada. Şimdi bu sorunu daha yakından görmeye çalışalım.

BATIDAN GELEN KÜFÜR

Sorunun Kaynağı Batılılaşma

Osmanlı Devleti tarih sahnesinden çekilirken siyaseten mağlup olan İslam dünyası, amansız işgallerde çok çirkin zulüm, işkence ve yağmalara maruz kalmıştır.

Bu bakımdan çağımız, İslam dünyasının siyasi, iktisadî ve kimlik/kişilik açısından yoğun işgaller yaşaması yüzünden İslam'ı öğrenme, yaşama ve yaşatma davası açısından çok zor, çok olumsuz, çok talihsiz zamanlardır. “Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi” diyerek o günlere tanıklık eden şair çok haklıdır. Ruhu şâd olsun.

Daha sonra gelen bağımsızlık hareketleri tam bağımsızlığa kadar gidememiş, halkı Müslüman olan birçok ülke, siyaset ve iktisat kadar, hala kültürel işgal altındadır. Kendi kimliğinden ve kişiliğinden koparılıp ecnebi bir kimlik ve yabancı bir tarzla hayatı yaşamaya mahkûm edilmiştir. “Mankurt” ya da “müstağrip” denilen Batızede mahluklar böyle türemişlerdir.

Hiç şüphesiz bizim kimliğimizi oluşturan unsurların başında aziz dinimiz İslam gelir. Ama genellikle gizli açık emperyalist işgal yaşayan İslam ülkelerinde İslam'ın öğrenilmesi ve hayata uygulanması yasaktır. Bu yasağı aşmak, uluslararası yasalara rağmen, kabul edilmiş insan haklarına karşın yine de büyük sorun olmaktadır. Üstelik insan

haklarının, hukun üstünlüğünün, din ve vicdan hürriyetinin kabul gördüğü böyle bir zamanda çağdaş söylem ile uygulanan eylem arasında oluşan uçurumlar, insanı yaşamaktan soğutmakta, insanlardan nefret etmesine sebep olmaktadır. Hiç şüphesiz yaşanan gerçekler insanlar arasında uyuşmazlığı körüklerken, çağın parlak söylemlerine itimatsızlığı da beraberinde getirmektedir. Evet, yaşananlar ile söylenenler çok fena bir çelişki oluşturmaktadır.

Küfür Batıdan Geldi

İslam toplumlarında bugünkü anlamında “kafirleşme sorunu” bize Batıdan geldi. Batılılaşma, böyle böyle kafirleşme oldu. Hakikat güneşinin doğduğu yeri unutan bizler, güneşin battığı karanlığın coğrafyası olan Batıya ilgi duymaya başladığımız gün, bir afyonla uyuşarak yavaş yavaş zehirlenmeye de başlamıştık.

Batılılaşma ile hesaplaşma zarureti buralardan kaynaklanmaktadır.

Batıcılık, güya Osmanlı Devletini kurtarmak ve modernleştirmek amacıyla Tanzimat'tan sonra ortaya çıkan fikir akımlarından biridir. Hatta birincisidir. Batıcılık fikrinin temelinde Tanzimat dönemindeki ve daha önceki ıslahat hareketleri yatar. I. Meşrutiyet, Batılılaşma hareketlerinde bir dönüm noktasını teşkil eder.

Batıcılara göre Osmanlı Devleti'nin en önemli sorunu Batılı olamamaktan kaynaklanmaktadır ve tek kurtuluş yolu çağın fikir ve ihtiyaçlarına uygun medeni bir devlet ve millet haline gelmek, yani Batılılaşmaktır. Işık kaynağı Batı'dır, ona

gitmek şarttır. Çünkü ona karşı çıkacak ikinci bir medeniyet yoktur.³

Daha önce de görmüştük, Batıcılık düşüncesini benimseyen insanlar kendi aralarında tam bir uyum gösterememişlerdir. Çünkü batılılaşmayı isteyen iki grup vardır ve bu iki grup karşı fikirdedirler. Birinci grubun lideri Abdullah Cevdet'tir ve batının "bir gül olduğunu ve bu gülü dikenleriyle benimsememiz gerektiğini" savunur. Sonuçta Batıcılar, İslam hukuk ve medeniyetinden koparak, Batı'nın sosyal, siyasi ve ekonomik ve felsefi fikirlerine uygun bir devlet oluşturulması gerektiği düşüncesindedir. Hatta bir kısım Batıcılara göre Batı'nın her yönüyle, yani kılık kıyafetten tutun da, içki, kumar, dans, balo, sosyal ilişkiler vs. benimsenmesi gerektiğini belirtirler. Bu bir yaşama biçimidir. Batıcılara göre; Batılılaşmak, yani Avrupa devletlerine benzemek kaçınılmazdır. İslamiyet ve batıl inançlar kalkınmaya engel oluşturmaktadır.

Bizim açımızdan bu bir küfür ve irtidat, yani dinden dönmedir ve asla tasvip edilemez. Bu milletimizin intiharı demektir. Tanzimat döneminden sonra bu durumu gören o zamanki Müslümanlar da zaten yapılan işin adını açıkça koymuşlardır: "Gavurlaşma". Onlara göre "tanzimat", "gavurla Müslümanın karıştığı ve gavura 'gavur' demenin yasak olduğu" bir devirdir. Tesbit çok doğrudur.

İkinci grup ise Celal Nuri ve arkadaşlarıdır. Celal Nuri'nin Batıcılık düşüncesi ise "batının sadece ilmini, teknolojisini almamızın yeterliliğini, Osmanlı Devleti hakkında düşmanca duygular besleyen Batıya, kültürel açıdan karşı

³ Bkz.

<http://tr.wikipedia.org/wiki/Bat%C4%B1c%C4%B1l%C4%B1k>

çıkmanımızın gerektiğini" savunur. Zamanla bu grup ilk grup içinde eriyip gidecektir.

Önce Kur'an'la Savaşılar

Malumdur, dinimizin ve medeniyetimizin kaynağı Kur'an'dır. Kur'an, aynen kendisine indirilen insan gibi, alemlere rahmet ve ihsandır. Hak ile batılı ayıran bir furkan, fert ve topluma saadet ve selamet yollarını gösteren ilahi bir beyandır.

Efendimizin (sav) tavsiyelerinde de belirtildiği gibi, O'na sarılanlar "sağlam bir kulpa" yapışmış, fert, aile ve toplum olarak bütün sosyal meselelerini en güzel biçimde halletmiş, erdemli insan olmanın bütün iyi örneklerini tarih içinde göstermiş, bugünün insanına bir "ütopya", bir "efsane", bir "hayal" dedirtecek seviyede üstün bir medeniyeti yaşatmıştır.

Son iki üç yüzyıl içindeki bütün hüsranslar, haraplıklar, yıkılmalar, dağılmalar, bölünmeler, parçalanmalar, fakirlikler, geri kalmışlıklar, ezilmeler, esaretler, işgaller, belli bir adım O'ndan kopmanın tezahürleridir.

Ve bu günün, örnek aldığımız bütün Doğu-Batı toplumlarını sarsan insanilikten uzak, yığın yığın halli mümkün olmayan ferdi ve içtimai problemler, açmazlar, çıkmazlar, resmen O'ndan ayrıldığıımızın utanç belgeleridir.

Evet, halli mümkün olmayan sömürü, emperyalizm, sosyal, iktisadi, hukuki haksızlık, adaletsizlik, hürriyetsizlik, inançsızlık, gayesizlik, gayretsizlik, her birisi insanın hayattan kaçışının birer ifadesi olan içki, kumar, oyun eğlence, uyuşturucu, seks, intihar, terör... ve dağılan ocaklar, yıkılan yuvalar, kopan bağlar, uzaklaşan akrabalar, ayrışan insanlar, bölünen milletler, parçalanan devletler, darmadağın olan

ümmetler ... insanın ucuzladığı, eşyanın kıymete bindiği çarpık bir maddeci sistem, şeytani bir sistem...sevgisiz, kişiliksiz, ağızlarda çiğnenen lastik kadar olsun tadı tuzu olmayan, anlamsız, vahşi ve azgın bir maddeci uygarlık... "hak zıdırındır" dedirten gücün amansız ve acımasız vahşeti, gizli açık bir sömürü, haydutluk, eşkiyalık... hepsi, ama hepsi de Kur'an'dan kopmanın acı faturalarıdır.

Bunun böyle olacağını Kur'an bildirmişti çok önceden hem de nice örneklerle, ondan ayrılanın küfür, şirk ve nifak, dolayısıyla fitne, fesat, zulüm, bağılık, başkaldırı, azgınlık ve ahlaksızlık olduğunu, bu yolun da hem dünyada hem de ahirette zillet ve azap olduğunu bize bildirmişti Kur'an...

Küfür önce onunla savaşımaya başladı. Çünkü elde o varsa, Müslümanlar mağlup olmazlardı. O yoksa, dağılıp giderlerdi. Bu gerçeği bir İngiliz Başbakanı kendi meclislerinde elinde Kur'an'ı Kerim, haykırıyordu: "Müslümanların elinde bu kitap oldukça, onları asla yenemeyeceğiz".⁴

⁴ Prof. Dr. Ahmet Akgündüz yazıyor: "Azılı bir İslâm ve Osmanlı düşmanı olan İngilizlerin Müstemlekât Nâzırı ve Başbakanı W. E. Gladstone'un Müslümanlar ve İslâmiyet aleyhindeki beyanları çok eskilere dayanmaktadır. Önemle ifade edelim ki, İngiliz Gazete Arşivlerinde onun İslâmiyet aleyhine olan sözlerinin kısmen de olsa sansürlendiğine inanıyoruz. Zira Kur'an'ın aleyhine konuştuğu iki yıla ait gazete kayıtları arşivlerde bile bulunmamaktadır. Bu İslam düşmanı iki defa Kur'an ve İslam aleyhine ağır hakaretler yağdırmıştır. Birincisi Mısır'ın işgali sebebiyledir. Bediüzzaman'ın naklettiği cümlesini Muhammed Kutub da tasdik etmektedir.

İngiliz Müstemlekeler Bakanlığı, 1801 yılında Secretary of State for War and the Colonies = Savaş ve Koloniler Bakanlığı adını almıştır. 1870-1874, 1880-1882, 1886 (6 ay) ve 18 Ağustos 1892-21 Hâziran 1895 tarihleri arasında William Ewart Gladstone başbakandır. Müstemlekât Nâzırı ise, The Marquess of Ripon'dir ve

bundan sonra 25 Haziran 1895 yılında, Osmanlı yazışmalarında adı geçen Joseph Chamberlain (1903 yılına kadar) bu bakanlığı yapmıştır. İngilizler, bu adamın Müstemlakât Nâzırı olduğu seneye ait konuşmaları ve gazete haberlerini sansür etmişlerdir kanaati bizde meydana geldi. Ama onu destekleyen konuşmalarını aynen bulduğumuzu belirtelim. William Ewart Gladstone, 1930'lu yıllarda Müstemlekât Nâzırlığı yapmıştır

1882 yılında Mısır Meselesinden dolayı Avâm Kerasında sarfettiğı sözlerdir. O zaman Başbakan olan Gladstone Kur'anı bir eline alarak Avâm Kerasında şöyle demiştir: "As long as this Quran is in the hands of Muslims, Europe shall not be able to control the East = Bu Kur'an Müslümanların elinde oldukça, Avrupa Doğuyu yani İslâm âlemini kontrol altına alamayacaktır."

Bir görüşe göre de Avâm Kerasında yaptığı bir konuşmada, Müslümanlara ve Türklere yönelik en sert ifadelerini kullanmıştır. Bir ara Kur'an-ı Kerimi kasdederek "Bu lanet kitabın takipçileri oldukça Avrupa'ya barış gelmeyecektir = As long as there were followers of this accursed book, Europe would know no peace" diyecek kadar haddini aşmıştır.

Sevinerek ifade edelim ki, Gladstone'un evinin yanında North Wales'de kendi inşa ettiği bir kütüphâne, devamlı Kur'an okunan ve Kur'an tefsirleri mütalaa edilen bir İslâmî Eserler Okuma Salonu haline gelmiştir. Torunları Christopher Parish ve Profesör Richard Aldous onun Kur'an karşıtı görüşlerini tenkit eder hale gelmiştir. İngilizlerin kendi kaynağından aktardığımız bu haber, Kur'an'ın bir mu'cizesidir.

"The 200th birthday of former Prime Minister William Gladstone, praised for his attitude to the Muslim world, will be marked with the opening of an İslâmîc reading room at the library he established near his home in North Wales. Gladstone's great grandson Christopher Parish and Professor Richard Aldous, head of history at University College Dublin, discuss the prime minister's view of İslâm." http://news.bbc.co.uk/today/hi/today/newsid_7846000/7846601.stm.

(<http://www.risalehaber.com/said-nursiyi-kizdiran-ingilizin-misir-plani-207068h.htm>)

İşte size, Batılılaşmanın neden kafirlik olduğunu açıkça gösteren çok çarpıcı tarihi bir müthiş örnek. Batılılaşmayla hesaplaşmanın gereğini ve gerekçelerini anlatan önemli bir belge:

Kafirlik Böyle Başlar

Birçok tefsir kitaplarında, Maide suresi 41-44. ayetlerinin tefsirinde sebeb-i nüzul olarak bir kaç kıssa anlatılır. Bu kıssa geçmişte yaşanan bir kafirleşmenin acı ve ilginç bir hikayesidir. İşte onun özeti:

"Rasulullah Efendimiz (sav Medine'ye teşriflerinde bir gün sokakta bir alay kalabalık görür; bir adamın yüzünü gözünü boyamışlar, bir eşeğe ters olarak bindirmişler, ellerinde elyaf tan örülmüş ve zifte bulanmış kamçılar ile döve söve götürüyorlar. Sorup sual edince anlaşılır ki bunlar bir bölük Yahudilerdir. Sevgili Peygamberimiz (sav) çağırmış onların alimlerinin en büyüğünü ve sormuş vaziyeti ona. Anlatmış o da.

Meğer bu adam zina etmiş evli bir yahudidir. Kalabalık da döverek ve teşhir ederek ona cezasını vermektedir.

Efendimiz (AS) sorar Yahudi alimine:

-Sizde zinanın cezası böyle midir?

-Evet.

-Musa'ya Tevrat'ı indiren Allah (c.c.) için doğru söyle, kitabınızda zinanın haddini böyle mi buluyorsunuz?

İşte o zaman o Yahudi alimi süklüm püklüm doğruyu söylemek zorunda kalır ve der ki:

-Böyle yemin verdirmeseydin söylemezdim, doğrusu recm'dir.

Sonra gerçek anlaşılır: Efendim, kutsal kitaplarında, başından nikah geçmiş zina eden bir adamın cezası recm, yani taş ile ldrlmekdir.

- Peki, bu nedir?

- Bu bir dine müdahaledir, ayetleri tahrif ve tağyirdir. Yani bozma, değiştirme ve arpıtmadır. Resmen din istismarıdır, küfür ve sapıklıktır.

İyi de, ellerindeki kutsal kitapta ayetler yerinde duruyor, neden böyle çarpıtma ve sapıtma olmuştur?

Nedeni insanoğlunun kanunları herkese konumu ve durumu ne olursa olsun eşit olarak uygulama ve her hal- karda hukukun üstünlüğünü sağlamadaki şu malum zayıflığıdır.

Hikaye şöyle başlar. Halktan zayıf, sıradan insanlar bu zina suçunu işlediklerinde mahkemelerde hakimler onlara kitapta yazılan bu ölüm cezasını vererek uygularlardı.

Ancak, günün birinde devlet ve toplum katında hatırlı, zengin, eşraftan evli birisi zina edince, hakimler kitapta yazılan bu ölüm cezasını vermekten imtina ederek vaz geçmiş ve onu cezalandırmamışlar.

Aradan bir müddet geçince zayıflardan biri aynı suçu işlemişti. ıkarıldığı mahkemede yargılanarak kanun gereği ölüm cezasına arpıtıldı. Suçlunun cezası infaz edilmek istenince bu sefer zayıflar ayaklanmış, "ne oluyor?" demişler. "Kanunu zengin fakir demeden uygulamak zorundasınız. Ya o zengin ve eşraftan olan da cezalandırılır, veya buna da ceza yok!" demişler.

Bunun zerine iş karışmış, zengin ve makam sahibini cezalandıramayan mahkeme ve alimler kutsal kitapta yazılan ilahi kanunları terk yerine kendi kafalarından bir kanun koymuşlar. O da şu; bundan böyle bu pis zina suçunu

işleyenler, Tevrat'ta yazılı Allah'ın (c.c.) kanunları yerine, kendi kafalarından koydukları kanuna göre, yukarıda anlatıldığı gibi "yüzü gözü karaya boyanacak, liften örülü kamçı ile dövülerek ve kötü söylenerek eşeğe ters bindirilip teşhir edilecek."⁵

Peki, bu işlenen suçlara kutsal kitap içindeki ilahî kanunları bir kenara atarak kafadan konan kanunlar ile ceza verme işlemine acaba Allah ve Resulü ne diyor?

Bir de ev ödevi verelim, kitabın kenarına yazarsınız artık; bu Yahudilerin yaptıklarında bizi ilgilendiren ne?

Durup dururken niye yazdık bunları?

Bizim için fevkalade önemli olan bir gerçeği bir kere daha ifade için yazdık. O da, “Batılılaşmanın küfür ve irtidat olduğu, onunla hesaplaşmamız ve ilmen onu mahkum etmemiz ve vatanımızdan kovmamız gerekir” gerçeğini ayet ve hadislerle delilli ispatlı ifade etme gereği için yazdık.

Yasamanın Kaynağı Nedir?

Kutsal kitabı bir kenara bırakarak suç ve cezalar da dahil olmak üzere hayatı düzenleyen kanunları Kur'an ve Sünnetten alma yerine kafadan koyma veya kafirlerden alma işlemine acaba Allah ve Resulü ne diyor? Soru buydu değil mi?

Evet, az önce Maide Suresinin 41-44. ayetlerinde cevabı verilmişti hatırlarsanız. Peki bu bilgiler karşısında laikliği nereye koyacağız? Bugün Batıcıların en parlak kavramıdır laiklik. Batı bu kelimeyi bulup da hayatına uygulayınca,

⁵ Bu olay için şu kaynaklara bakabilirsiniz: Elmalılı Hamdi Yazır, “Hak Dini Kur'an Dili”, c. 3. s. 1682; Kurtûbî, “el-Câmiu li-ahkam'il Kur'an”, c. 6. s. 177; Beyzavi, Hazin, Medarik için bkz, “Mecmau't tefasir”, c. 2, s. 284; Zemahşeri, “Keşşaf”, c. I s. 613; Sabuni, “Muhtasar'u ibn-i Kesir”, c. I s. 518.

ilerlemenin, kalkınmanın, aydınlanmanın, sanayinin, seri üretimin, silahların ve işgallerin imkanını bulmuştur.

Nedir laiklik?

Bir tarife göre laiklik, devletin, vatandaşlarıyla olan ilişkilerinde inançlara göre ayırım yapmaması ve herhangi bir inancın, özellikle de bir toplumda hakim olan inancın, aynı toplumda azınlıkların benimsediği inançlara baskı yapmasını önlemesi demektir.

Bu tarifte İslam açısından bir sorun yok. İslam da zaten başından beri din ve vicdan özgürlüğünün teminatı altına almıştır. İslam devleti de diğer dinlere eşit mesafede bulunmuş, birini diğerine üstün tutup tercih etmemiş, azınlıkların hak ve hürriyetlerini korumuştur. Bu meseleler dinimiz açısından sorun değildir.

Asıl sorun laiklik düşüncesini doğuran zihniyetin ta kendisindedir. Zaten bu yüzden ıslahı da sanki mümkün değildir.

Nedir mi o felsefe?

Hemen söyleyelim; o felsefe, iman ve inancın yerine, aklın egemenliğini kabul eden bir inançtır. Bunun da hukuka yansması, somut olarak devlet ile dinin birbirine karışmaması gereğidir. Bu iki düşüncenin siyasi anlamı şudur: Siyasal iktidarın, dinin kudret ve otoritesinden arındırılarak bağımsız hale getirilmesidir. Yada dinin siyasal erk olarak ne yasamada, ne yürütmede, ne de yargıda bir yaptırım gücüne sahip olmamasıdır.

İşte İslam, ne bu felsefeyi, ne de bunun hukuka ve siyasete yansmasını asla kabul etmez. Bunu, inkar görür, kafirlik bilir. Bu akıl açısından da çok normaldir, çünkü laik düşünce din ve inancı inkar ederek akli onun yerine koyuyor. Din, neden kendisini inkar edeni inkar etmesin ki?

Laikliğin batıda çıkışının sebebi, din ve mezhep kavgalarını bitirmek, din ve vicdan hürriyetini temin etmektir. Batı buna muhtaçtı. Çünkü yüzyıllardır din ve mezhep kavgaları ile birbirlerini yemişlerdi. Üstelik kilise, aynen bir devlet idi. Halka ve ilim adamlarına kan kusturuyor, devlet ve siyaset adamlarını da vesayeti altına almak istiyordu. Din bir afyundu orada. Laiklik bütün bu olumsuzluklara bir son vererek iyi kötü onlara bir çözüm getirmişti.

Aslına bakarsanız “laiklik, siyasal iktidarla din arasındaki ilişkilerin belli kurallara göre biçimlenme şeklidir. “diye tarif edilebilir Laik bir devlette iki temel unsur gerçekleşmiştir:

1- Devletin temel yapısı herhangi bir dinin inanç sistemi ve görüşlerine göre biçimlenmez.

2- Dinsel görüşler arasında ayrım yapılmaz ve kişisel inanç sistemleri devletin güvencesi altındadır.

İkinci madde açısından bakıldığında İslam dünyasında bir sorun yoktur. Çünkü İslam, dinde zorlamayı yasaklamıştır. Zorla Müslüman olan, Müslüman sayılmaz ki, İslam bunu neden istesindi? Müslümanların arasında gayri Müslimlerin varlığı bir sorun değildi.kimse onlara dinlerinden ötürü kötü muamele yapmıyordu. Hukuk onlar içindi de aynı zamanda. Hakları korunuyordu.

Ancak sorun, “devletin temel yapısı herhangi bir dinin inanç sistemi ve görüşlerine göre biçimlenmez” diyen birinci maddede idi. Çünkü, “dinde zorlama yoktur” diyerek başkalarının din ve vicdan özgürlüğünü garanti altına alan İslam, kendi toplumunda topyekûn hayatı düzenleyen bir din idi. Bulunduğu devlet ve toplumun kendi kanunları ile yönetilmesini isterdi. Gönüllü İslam’ı kabullenen Müslümanların da bunu istemesi ile, yani karşılıklı rıza ve

anlaşma ile, İslam devleti İslam şeriatı ile yönetilirdi. Bunun gayri müslimler için bir baskı aracı olmadığını, onların hak ve hukuklarına bir zarar vermediğini, dinlerini öğrenip yaşamada bir sorun teşkil etmediğini az önce görmüştük.

Bu açıdan bakıldığında aslı “din ve vicdan özgürlüğü” olan laikliğe, İslam Coğrafyasında ihtiyaç yoktu. Ne var ki, “devletin temel yapısı herhangi bir dinin inanç sistemi ve görüşlerine göre biçimlenmez” diyen bir laikliğe de İslam’ın ihtiyacı yoktur. Çünkü bu bir inkardır, küfürdür, dinden çıkmadır.

Fakat Batı, amansız bir İslam düşmanı olunca, Batıcılarla birlik olarak laikliği esas mecrasından saptırdılar ve onu İslam’ı yok etme aracı olarak kullandılar. İslam devleti istemiyorlardı. İslam öğrenilir ve yaşanırsa, İslam toplumunda haliyle İslam kanunları geçerli olacak, dolayısıyla yürütme erki olan devlet veya hükümet de İslam Devleti veya hükümeti olacaktı. Bundan daha tabii ne olabilir?

Batılılar bunu kendi çıkarlarına ters biliyorlardı. O yüzden laikliğe misyon değiştirtirerek, İslam’ın andığımız en temel özelliğini onun elinden almak istediler. Kullandıkları Batıcı kadrolarla bunu da başardılar. Felaketli bir zamanda bir oldu bitti ile bunu Müslüman milletlere dayadılar.

Din ve Vicdan Özgürlüğü

Şimdi bir gerçeği daha tesbit edelim; kişilere din ve inanç özgürlüğünün tanınması, laik sistemin zorunlu bir sonucudur. Devlet, kişilere, dinsel inançları ne olursa olsun, inançlarını; özgürce seçme ve açıklamak, eğitimini yapmak, dinsel inançlarına uygun ibadeti yaşayıp uygulamak, her çeşir araç gereçlerle yaymak, örgütlenmek haklarını tanımak ve bu hakların kullanımı ile ilgili yasal düzenlemelerde dinî inancın

türüne göre ayırım yapmamak zorundadır. Bu bir hak ve hukuk meselesidir.

Nitekim mevcut anayasanın Madde 24. maddesi şöyledir:

“Herkes vicdan, dinî inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir. 14. madde hükümlerine aykırı olmamak şartıyla ibadet, dinî ayin ve törenler serbesttir. Kimse ibadete, dinî ayin ve törenlere katılmaya, dinî inanç ve kanaatlerini açıklamaya zorlanamaz, dinî inanç ve kanaatlerinden dolayı kınanamaz ve suçlanamaz. Din ve ahlak eğitimi ve öğretimi Devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve orta öğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır. Bunun dışındaki din eğitim ve öğretimi ancak kişilerin kendi isteğine ve küçüklerin de kanuni temsilcisinin talebine bağlıdır. Kimse Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasî veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun dinî veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz.”⁶

⁶ Türk Ceza Kanunu'nun 175, 176 ve 177. Maddeleri "Din Hürriyetine Karşı Cürümler"i düzenler.

Dinî işlerin ya da ibadet ve ayinin yapılmasına engel olanlar ve ihlâl edenler; dinlerden birini tahkir maksadıyla bu dinlerce kutsal sayılan mabetleri, mezarları, buna benzer yerleri ve bu yerlerdeki eşyayı yıkan, bozan ve zarar verenler; ibadethanelerdeki mevcut süslemeleri ve eserleri tahrip edenler çeşitli para cezalarına çarptırılır.

İbadethaneleri her ne suretle olursa olsun kirletmek ise üç aydan bir yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır. Ülkemizde yaşayanların büyük bir çoğunluğu İslam dinine inanır. Ancak hukuk sistemimizde Müslüman olmayanların da hakları korunmuştur.

Peki, ya uygulama?

Acaba Cumhuriyet, bizim dinimiz İslam'ı, az önce yazdığımız gibi, özgürce seçme ve açıklamak, eğitimi yapmak, dinsel inançlarına uygun ibadeti yaşayıp uygulamak, her çeşir araç gereçlerle yaymak, örgütlenmek haklarını tanımak ve bu hakların kullanımı ile ilgili yasal düzenlemelerde dinî inancın türüne göre ayırım yapmamak zorunda oluşuna uymuş mudur? Devlet yasaya bağlı kalmış mıdır? Bu toplumsal mukaveleyi ciddiye almış mıdır?

İşte uygulama, okuyun ve karar verin:

1924 anayasası "Türkiye devletinin dini İslam'dır" (m.2) ibaresini taşımaktadır. **Bununla birlikte köklü değişikliklerin bir bölümü bu Madde yürürlükte iken yapılmıştır.** Bunları başlıklar olarak verecek olursak şu yasal düzenlemelerin yapıldığı görülmektedir:

- 1924 hilafeti ilgası.
- Osmanlı devlet yönetiminde en yüksek dini yetkiye sahip olan ve işlevleri arasında siyasal kararları İslam hukukuna uygunluğunu gözetmek olan şeyhülislamlık makamının 1924'de kaldırılışı.
- 1924'te tevhid-i tedrisad kanununun kabul edilmesiyle medreselerin kapatılması, şer'îye ve evkaf bakanlığının kaldırılarak diyanet işleri başkanlığının ihdası.
- 1925 'te şapka kanunu ve miladi takvimin kabul edilmesi tekke ve zaviyelerin kapatılarak tüm faaliyetlerinin yasaklanması.

Lozan Antlaşması'nın 38. maddesi Türkiye'de oturan herkesin, her inancın, her dinin, her mezhebin kendi inanç sistemine göre serbestçe ibadet etmesini sağlar.

Lozan Antlaşması'nın 37, 39, 40 ve 42. maddeleri dinsel eşitlik açısından ibadet, mabet tesis etme gibi hakları tanıır.

• 1926'da İsviçre medeni kanunu ve borçlarkanunu ile İtalya ceza kanununun kabul edilmesi. Yani İslam hukunun, yani şeriatın kaldırılması.

• 1928'de harf inkılabı ve anayasadan "İslam dini" ibaresinin kaldırılarak anayasadaki yemin metnlerinin laikleştirilmesi. Bu nedenle yeminle ilgili maddelere "vallahi" ifadesi yerine "namusum üzerine söz veririm" ibaresi konulmuştur.

• 1929'da Alman ceza mahkemeleri usulu kanunu ve işviçre icra iflas kanununun kabulü.

• 1930'da imam-hatip okullarının kapatılması.

• 1931'de Türk Dil Kurumu'nun kuruluşuyla Arapça ve Farsça kökenli kelimelerin türkçe'den ayıklanması sürecinin başlatılması.

• 1932'de ezanın ve kametin türkçeleştirilmesi.

• 1934'te hafız, ağa, şeyh, molla, efendi, paşa, gibi lakap ve unvanlarla beraber bazı kisvelerin yasaklanması.

• 1935'te hafta tatilinin Cuma gününden pazara çevrilmesi,

• 1937'de laiklik kavramının anayasa maddesi haline getirilmesi.

Laikliğe rağmen kaldırılması, kaldırılması, kaldırılması...

İşte gördüğünüz gibi, Batı'da din ve vicdan hürriyetinin teminatı olarak gelişen laiklik, bizim ülkemizde, tam da tersi bir uygulamaya dönüşmüştür. Böylece sorun çözme yerine bizzat kendisi sorun kaynağı olmuştur. Din eğitimi yasaklamak, kamusal alandan dini dışlamak gibi uygulamalar hep laiklik adına gerçekleştirilmiştir.

Bu anlayışa göre “Dinin yeri vicdandır. Orada kalmalı, evde, sokakta, mektepte, devlet kurumlarında, çarşı pazarda gezmemeli, yaşam alanlarında gözükmemelidir.”

Bu ne demektir?

Gayet açıktır efendim. Biz de açıkça ifade edelim:

Laiklik Kafirlik

Bunun tercümesi şudur: Din yok edilmeli, yaşamasına asla izin verilmemelidir.”

Bunu duygusallıkla verilmiş aşırı bir tepki gibi görmek isteyenlere deriz ki; dinimizi öğrenecek yer yok. Dinimizi yaşayacak yer yok. Dinimizi yaşatacak, yayacak yer yok. Ne okulda, ne devlette, ne yargıda, ne siyasette, ne ticaretle, ne görgü kurallarında, ne de sokaklarda din olmayacak.

Peki, nerde olacak?

Vicdanlarda!

İyi de, orada din olduğunu kim bilecek?

İnsanın kalbini yarıp da bakacak bir alet, vicdandaki dini gösterecek bir mikroskop icat edildi de biz mi bilmiyoruz?

Millet ile dalga geçmek ayıp değil mi? Bu aşağıladığınız elalemin milleti değil, sizin milletinizdir sonuçta. Ayıp olmuyor mu?

Böyle bir zamanda ve ortamda dinimizi yaşamak elbette zorlaşacaktır. Zorlaşacak da ne kelime, imkansızlaşacaktır.

Bir kere yaşamak için önce öğrenmek, bilmek gerekir. Kamusal alanların başında gelen okullarda eğitimi ve uygulaması yasaklanırsa, nereden öğrenilecek din?

Hadi diyelim bir şekilde dinimizi öğrendik. Bu bilgiler niçin vardır? Tabi ki yaşamak için. Allah Teala önce iman etmemizi, sonra okuyup öğrenmemizi, sonra da öğrendiklerimizi uygulamamızı, hayata geçirmemizi, bunu da

ihlâs ve samimiyetle yapmamızı istemektedir. Dahası, bunu bir de başkalarına öğretmek ve tavsiye etmek vardır. İyi de bu şartlarda bu nasıl mümkün olacak?

Ders Almanın Zamanıdır

Ancak ayette Yahudilerin gazaba ve azaba uğramalarının, fitneye, küfre düşmelerinin, dolayısıyla dünyada hor ve hakir, ahirette de cehenneme atılmalarının sebebi olarak, kendi kutsal kitapları olan Tevrat'tan yüz çevirme, O'nun içindeki Allah'ın ahkamı ile hükmetmeme, O'nun kanunlarını kendi elleriyle tahrif edip değiştirme, yürürlükten kaldırıp yerine kendi iradelerine, keyiflerine ve hevalarına göre kendi kafalarından kanunlar koyma, nihayet kendi koydukları o beşeri kanunlar ile hükmetmeleri gösterilmektedir.

İslam'a göre işte fitne ve fesadın, dalalet ve sapıklığın sebebi budur, küfrün ve nankörlüğün kaynağı budur. İnsanlar böyle çıkarlar dinden imandan...

Şimdi söyler misiniz, bir gün Müslümanlar da, aynen Yahudiler gibi yaparlarsa, aynı duruma düşmezler mi?

Eğer (haşa) Allah katında torpil yoksa, haksızlık hukuksuzluk yoksa, Allah zulmü sevmezse, kendisine de, insanlara da haksızlığı haram kılmışsa, herkes O'nun katında hukuken eşitse, (evet, Allah sübhandır, cümle eksiklikten, kusurdan, kötülükten, zulümden uzaktır) söyler misiniz, bir gün Müslümanlar da Yahudilerin yaptığı aynı suçu işlerler ise, niçin aynı şekilde cezaya çarptırılmasınlar?

Yani kutsal kitapları Kur'an'dan yüz çevirir, onun haram ve helallerini, emir ve yasaklarını iptal edip arkalarına atar, onun içindeki Allah'ın indirdiği kanunlar ile hayatlarını düzenlemezler, onun gösterdiği yoldan gitmezler de, kendi

heva ve heveslerine, kendi keyiflerine, istek ve iradelerine göre kanun yaparak ona uyar da yaşarlarsa, ya da Yahudi ve Hristiyanları taklit ederlerse, Allah -hâşâ- niçin adetini, sünnetini, metodunu değiştirecek de onları kafir saymayacak? Neden dünyada zillet ve alçaklık ile, ahirette de büyük bir azapla cezalandırmayacak?

Yine söyler misiniz, Yahudilerin, Tevrat'ta yazılı olan zina suçunun cezası olan recm'i değiştirip, onun yerine kendi kafalarından "kamçılama, boyama ve eşeğe ters bindirme" cezasını kanun yapıp uygulamaları ile, Müslümanların Kur'an'da haram kılınan zina suçunun cezası olarak yazılan "celde- yüz sopa vurma emrini" kaldırıp, yerine bir zamanlar İtalya Ceza Kanunundan alarak üç beş ay hapsedme cezasını kanun yapıp uygulamalarının, acaba bir farkı var mıdır?

Ve şimdilerde yine Batılıları taklit ederek bu pis işin cebir ve şiddet olmadan yapılmasını hiç suç saymayıp serbest bırakmalarının, o zamanın Yahudilerin yaptıklarından bir farkı var mıdır Allah aşkına?

İslam hukukunu önümüze alarak örnekleri çoğaltabiliriz, ama buna gerek yoktur. Önemli olan şu soruya cevap vermektir: Yahudi yaptığında küfür olan bir işin aynısını Müslüman (!) yaptığında niçin küfür olmasın?

Öyleyse şöyle bir düşünelim, acaba bu ülkede “Batılılaşma”, bir başka deyişle “inkar ve nankörleşme”, başka bir deyişle “Yahudileşme” süreci, ne zaman nerede ve nasıl başlar, nerde biter?

Ne dersiniz, İslam ahkamını kalben tasdik edip fakat yapmamak (fisk, günah) ile kalben reddederek yapmamak arasındaki günah ve inkar farkını acaba iyi anlayabiliyor muyuz?

Batılılaşmanın tabii sonucu olarak İslam Kanunlarını iptal edip yerine Batının laik kanunlarını almak, Allah'ın mutlak iradesinin tecellisi olan İslam yerine demokrasilerin yegane dayanağı olan insanın mutlak iradesini koymak, neyi neticelendirir?

Bütün bunlar kutsal kitabımız Kur'an'da, kurtarıcı ve yol gösterici kitabımız Kur'an'da olanca açıklığı ile açıklanmıştır, belirtilmiştir.

İyi ama o kitap dikkatlice okunmadan ve üstünde cidden çalışmadan tam ve doğru biçimde anlaşılamaz ki! Peki, onu ciddiyetle okuyup anlamaya çalışan Müslümanlar nerede?

Şüphesiz ki Kur'an, fırından hemen yeni çıkmış ekmek misali şimdi indirilmiş gibi taze ve canlıdır, hala üstünde buğusu tütmektedir ve biz imanımızı kurtarmak ve hayatımızı anlamlandırmak için ona muhtacız.

Birileri, “ben de Müslümanım” dediği halde bu yazdıklarımıza kıızıyorsa, bilsin ki kendilerini cehennemden kurtarmak için didinip duruyoruz, bize kızacak yerde teşekkür etmeli asıl. Oysa biz teşekkür bile beklemeden diyoruz ki:

“Kalplerimiz hala kilitlenmedi ise, buyurun Kur'an-ı Kerimi'i okuyup anlamaya, yaşamaya ve yaşatmaya...”

“Çağdaşlaşma” Kafirleşme

Bu yaman örneklerden sonra bir kere daha rahatlıkla söyleyebiliriz ki “Batılılaşma” adına yapılan “çağdaşlaşma” faaliyetleri bizim için bir “kafirleşme” macerası olduğu için, nerden bakarsanız bakınız, katmerli küfür ve korkunç bir felakettir.

Biz Müslümanların maalesef kendi kimliğimizden, imanî izzetimiz ve özlü medeniyetimizden ayrılarak, aşağılık bir taklit ile, “çağdaş uygarlık düzeyi” diye “küfür

medeniyetinin” bütün sorunlarını, açmazlarını, az bir teknik karşılığında almamız, yaşadığımız en büyük felaketimiz olmuştur.

Bu kör taklit konusunda Allah’ın onca ikazına rağmen, yine de düştük maalesef. Bizi biz yapan değerlerden bu kaçışımız, affedilemez bir hatadır.

Bizi “yardan uçuran bir tutam ot”, onların maddi üstünlükleri olmuştur. Aldandık maalesef.

“İhanete uğradık” desek de olur. Çünkü güvendiğimiz dağlara kar yağmıştı.

İkisi de bizim gibi büyük medeniyetler kurmuş bir millet için ardır, ayıptır. Bu utancı yaşadık, hala da yaşıyoruz maalesef.

Her neyse. Olan oldu. Artık sızlanma yerine, çarelere bakalım.

“Olanda hayır var” denilir.

“Hak şerleri hayreyle/ Zannetme ki gayreyle” denilmiştir.

Bunda ne gibi hayırlar vardır veya ne gibi hayırları doğuracaktır henüz bilemiyoruz. Bildiğimiz şu; bir kere yıkıldık, ama ne yıkıldık!..

Neden?

İçimizde bir bozgun yaşadık çünkü.

Kendimizi değiştirdiğimiz için, Allah da bizi değiştirdi. Onun değişmeyen adetidir bu.

Ancak bu yıkılışımız, uzun tarihî süreç içerisinde radyasyon gibi üstümüze çöken bid’ad, hurafe ve yanlış yapılanmalar gibi tortulardan kurtulup yeniden yaman bir kalkış için belki de gerekliydi, bilemiyoruz.

Kitap ve sünnetten uzak düşen, Peygamberimiz ve Hulefa-i Raşidin’in tatbik ettiği şûra’ya dayalı bir idari

sistemden ayrılıp, krallığa dönüşen, tecdit ve ihya düşüncelerinden uzak, mevcut her türlü statükoyu sorgulamadan muhafazaya çalışan, taklitle savunmadığı zamane balyozlarıyla sarsılmış, çatlamış, oynamış bir binayı, belki yamama ve sıvama yerine, yıkıp yeniden yapmak gerekiyordu.

Belki kalkışımız asr-ı saadetteki gibi bir dinamizmi yeniden yaşamak, bütün dünyaya arz edilecek İslam'ın aziz yükü altında ezilmeyecek yakın bir iman ve cihat şuurunu elde etmek içindir, bilemiyoruz.

Ancak, kesin bildiğimiz şu ki, dünya ve ahiret saadeti ancak ve ancak imana ve onun gerekliliklerine bağlıdır.

İslam'ın, onun iman, ibadet, hukuk ve ahlakının değeri, bireysel ve toplumsal fayda ve kıymetleri konusunda sayısız eserlerimiz vardır.

Eskilerin yazdığı “hikmet-i teşrî”lerin yanında, çağımızda da değişik coğrafyadan bir çok alim ve düşünürümüz bu konuda kalem oynatmışlardır. Çünkü materyalizm ve pozitivizm gibi bir çok batılı düşünce imana saldırmakta, topyekun dinleri reddetmekte idi ve malesef umulmadık bir şekilde yayılmakta idi.

Laiklik, sekülerizm, sosyalizm, komünizm, kapitalizm, liberalizm... çağdaş putlar olarak dikiliyorlardı. Bunlar adına insanları kurban etmeye hazır hastalar da vardı.

Maalesef korkulan da oluyordu dünyanın şarkında, garbında. Ve bizim vatanımızda...

İslam'ın bunlara bir diyeceği olmalıydı elbette.

Müslümanlar o sözü söylediler de.

İNANÇ AÇISINDAN DURUM TESBİTİ

Batılılaşmanın En Büyük Sorunu: İrtidat

Önsöz’de de ifade edildiği gibi Müslümanlardan bir çok alim, mütefekkir ve hareket adamı ittifakla şunu söylerler ki “çağın en büyük meselesi, iman meselesidir.” Yani “imanı koruma ve kurtarma meselesi.”

Hiç şüphesiz bu meseleyi başımıza Batılılaşma musallat etmiştir. Onunla hesaplaşmak isteğimizizin ana sebebi budur.

Batılılaşmanın devleti ele geçirdiğinde bize vurduğu en büyük darbe, dinimizi devlet ve toplumdan söküp atması ve onu öğrenmeyi ve yaşamayı yasak etmesidir. İslam’ı öğretecek kurumları kaldırıp yasaklaması, özel eğitim ve öğretimine de izin vermemesi, bu ilim öğrenme işini suç saymasıdır.

Laikliğe rağmen. Gülünç değil mi?

O laiklik ki, güya herkese dinini seçme, öğrenme, yaşama, yayma ve savunma hakkı vermiştir, ama bizim celladımız olmuştur. Din adına ne kadar zulüm varsa, hep laikliği koruma adına yapılmış, onun adına Müslümanlara kan kusturulmuştur.

Bu ortamda insanın çoğu cehaletine kurban giderek dinden çıkıp mürtet, kafir olmuştur. Fakat cehalet o kadar büyüktür ki, kendini hala Müslüman sanmaktadır. Ancak dinin ilkeleri ortadadır. Bir insan istediği an dine girme imkanına sahip olduğu gibi, istediği an dahi dinden çıkabilir. Veya dine,

imana ters düşen söz ve işleri yaptığındasa dinden çıkıp küfre düşer. Bütün bunlar, her gün gözler önünde yaşanan acı bir gerçeklerdir maalesef.

Ne var ki “İslam Yurdunda” yaşadığı halde bu noktada bilgisiz olmak, kişiler için de utanç verici bir eksikliktir ve mazeret olarak da kabul edilmemektedir.

Bilindiği gibi “Daru’l İslam/ İslam Yurdu” neresidir, ihtilahlı bir konudur. Ama genellikle “İslam Ahkâmının uygulanmadığı yer” olarak kabul edilir. Orada insan dinini ne yapıp edip öğrenecek ve yaşayacaktır.

Şimdi biz kitap boyunca, Batılılaşmanın bizi getirip bıraktığı bu bataklık ortamda inanç açısından insanları yeniden görmemiz gerekmektedir. Bu yüzden bir akaid kitabı kadar ayrıntılı olmasa da yeteri kadar mü’min, kafir, müşrik, münafık, mürted gibi kelimeleri kısaca göreceğiz. Ta ki konuyu anlamada güçlük çekmeyelim.

İman Ve Mü’min

İman; sözlükte bir şeye kesin inanmak, tasdik etmektir. Buna göre akaid ilminde iman, Hz. Muhammed (as.)’in Allah katından bildirdiği dinî esas ve hükümlerin hak ve doğru olduğuna kesin olarak inanmak ve gönülden benimseyerek bağlanmaktır. Buna “icmâlî îman” diyoruz. Yani “toptan iman” veya “toplu îman”. En kısa ifadesi de tevhid kelimesidir. Yani “Allah’tan başka tanrı yoktur, Hz. Muhammed de O’nun elçisidir” manasına gelen “Lâ ilahe illallah, Muhammedün Resulullah” sözüdür.

Tafsilî îman ise, başta îmanın altı şartı olmak üzere, sevgili Peygamberimiz (sav.)’in Allah Teala katından bildirdiği, Kur’an ve mütevatir sünnetle sabit olan ve din açısından inanılması zorunlu bulunan bütün haber, esas ve hükümlerin

her birine ayrı ayrı, Allah ve Peygamberinin isteğine uygun bir şekilde, kesin olarak inanmaktır.

İslam dininde inanılması ve kalben kabul edilmesi gereken iman esaslarını inceleyen bir ilim dalına “Akaid ilmi” diyoruz. Bu ilmin konusu, bütün iman esaslarıdır. Amacı, insanın kalbine imanı yerleştirmek ve onu her türlü inançsızlık, inkar, şüphe ve tereddütlerden kurtararak, manen güçlü ve huzurlu bir şekilde dünya ve ahiret saadetine erdirmektir.

Kelam ilmi de bu iman esaslarını aklî ve tecrübî ilimler ile isbat etmeye çalışan ve onları savunan bir ilim dalıdır. Allah Teâlâ’nın “Kelam” sıfatından çok bahsetmesi veya sözlü müdafaya dayanması bakımından adının böyle konulduğu söylenir.

Bilindiği gibi, bireyleri inançlı, sağlam karakterli, ahlaklı, erdemli, yararlı, bedensel ve ruhsal açıdan sağlıklı, çalışkan, üretken ve verimli insanlardan meydana gelen toplumlar da aynı şekilde inançlı, sağlıklı, mutlu, güçlü, çalışkan, üretken ve verimli olurlar.

Akaid İlmi’in kaynağı Kur’an ve mütevatir sünnettir. Elbette aklı da ihmal etmez. İman esaslarını açıklarken metodu, hem aklî, hem de naklî delilleri kullanmaktır.

Buna göre “Mü’min”, Sevgili Peygamberimiz’in (sav.) Allah Teala katından bildirdiği, Kur’an ve mütevatir sünnetle sabit olan ve din açısından inanılması zorunlu bulunan bütün haber, esas ve hükümlerin her birine ayrı ayrı, Allah ve Peygamberinin isteğine uygun bir şekilde kesin olarak inanan kişidir.

Mü’minin zıddı “kafir” ve “münafık” adını alır. Buna göre kafir, Allah’ı veya iman esaslarını kabul etmeyendir. Eğer Allah’ı kabul etmekle beraber başka tanrılara da inanırsa ona müşrik denir.

Münafık ise içinden inanmadığı haldı, diliyle Müslüman olduğunu söyleyen kafirdir. Kafirin en kötüsü ve en tehlikelisi bu iki yüzölçerlerdir. Cehennemın en dibinde de bunlar yanacak ve ateşten başka daha bir çok azap çekeceklerdir.

İnanma, kalbin işidir. Kişi kalbiyle inansa ama bunu diliyle ifade ve ikrar etmese veya imana delalet edecek amelleri açıkça işlemese, Allah katında Müslüman sayılır. Ancak, durumu Müslümanlarca bilinmeyeceği için, kendisine Müslüman uygulaması yapılamaz. Haliyle hakkında kafire yapılacak yasalar uygulanır.

Bir insan, inanılması gerekli olan bu esaslara ya inanır, ya da inanmaz. İki arasında kalan şek, şüphe, tereddüt ve zan, yok hükmündedir.

Malumdur ki bu iman esaslarını biz belirlemedik. Bunlara ekleme veya çıkarma yapmaya yetkimiz de yoktur. Buradan şu iki kesin yargıya varırız: Hem İman esasları artmaz ve eksilmez, hem de hiç kimseye, bu esasların bir kısmına inanma, bir kısmına inanmama seçeneği verilemez.

Ancak, kuvvetlilik ve zayıflık bakımından, sevap ve fazilet yönünden insanların imanı arasında fark olabilir. İmanı kabul veya ret edecek makam, Allah'tır. Onun için, Müslümanlığını bildiğimiz bir kişiyi tekfir için acele etmemeliyiz. Tekfir, Müslüman olduğu bilinen bir kişiyi, inkar özelliği taşıyan söz veya eylemleri sebebiyle kafir saymaktır.

Yukarıda, inanç bakımından insanları anlatırken açıkladıklarımızın yanında, yeri gelmişken, öneminden ötürü bir kere daha ifade edelim ki tekfir, hem bir çok haklarını kaybetmesi ve yakalanırsa büyük bir cezaya çarptırılması açısından O kişi için, hem de birlik ve beraberliği bozulan, dinî inançlarına karşı açıktan saygısızlık ve saldırganlık ile huzuru

bozulan toplum için, oldukça ağır bir durumdur. Dolayısıyla tekfir hususunda çok dikkatli ve titiz olmak, temelsiz iddialar ile kişiyi tekfir ederek dışlayıp cezalandırmaktan kaçınmak gerekir. Bu ihtiyattan ötürü “ehl-i kıple’nin tekfir edilmemesi”, “ehl-i sünnet” inancının temel bir özelliğidir. Gönülde samimi iman varsa, kastını aşan veya nereye varıp dayanacağı bilinmeyen cahilane bir söz veya iş yüzünden kimse tekfir edilmemeli, belki yanlış, uygun bir metotla düzeltilmelidir.

Az sonra anlatılacaktır ama yeri gelmişken “irtıdat” kavramını da açıklamış olalım. İrtıdat, Müslüman bir kişinin kendi özgür irade ve ifadesiyle dininden çıkmasına denir.

İmanın Geçerlilik Şartları

Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur. Bize göre “Batılılaşıma” da insanı dinden çıkararak küfre düşüren bir inanç ve amel manzumesidir. Bunu bilmek şu soruya doğru cevabı verebilmekten geçer: Peki, hangi durumlarda Müslüman dinden çıkarak mürted olur? İmandan sora küfür nasıl gerçekleşir?

Akaid kitaplarımız İmanın sağlıklı ve geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler:

1.İman, hayattan ümit kesildiği ölüm anında olmamalı..
2.Hiç bir iman esası inkar edilmemeli, yalanlanmamalıdır. İman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez.Birini inkar, tümünü inkar gibidir.

3.Dini hükümlerin, kanunların, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağıdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için

Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kendini mü'min saysa da O, Allah ve Müslümanlar katında mü'min değildir. Bu, Allah adına ahkam kesmek değil, Allah'ın ölçülerini ortaya koymaktır.

Bu açıdan bakıldığında çağın en büyük sorunu iman sorunudur ve bu kitabımız öncelikle Müslümanların imanını korumak için yazılmıştır.

Amel, imandan bir cüz, bir parça değildir. Bunun için farzları yapmamak veya haramlardan kaçmamak suretiyle büyük günahları işleyenler, mesela namaz kılmayan, oruç tutmayan, zekat vermeyen, hacca gitmeyen, içki içerek zina eden, kumar oynayan, haram yiyenler, yalan söyleyen, gıybet eden, ırkçılık yapanlar, yaptıklarını helal sayıp güzel görmedikçe, dinden çıkmış olmazlar. Çünkü kalplerinde bunların farz veya haram olduğuna iman vardır.

Ne var ki İslam'ı ihlasla yaşamamak, imanı çok çok zayıflatır. Her günahda da küfre giden gizli bir yol vardır. Böyle bir imanın bir gün yok olmasından korkulur. Bu gibi insanlara düşen, ertelemeyen, hemen tövbe ederek Allah (cc.)'a dönmektir. Şüphesiz içi yanarak O'na dönenler, karşılarında memnun olan ve kulunu bağışlamayı seven bir Rab ile karşılaşacaklardır.

Sonuçta İslam'ı bir binaya benzetirsek O'nun temeli iman ve akaid, dört duvarı namaz, oruç, zekat ve hac, çatısı da cihaddır. İman olmadan yapılan bütün işler, son derece yararlı ve değerli olsalar bile, Allah tarafından hiç kıymete sahip değildir. İmansız olan böylesi ameller, sahibini sonsuz azaptan kurtarmayacaktır. Belki dünyada sahibine şan ve şöhrat, makam ve iktidar, iş ve eş gibi geçici güzellikler getirirler de, onlar bütün bu güzelliklerle iyiliklerini dünyada

yyiyip bitirdiklerinden, ahirette sevap ve mükafat adına zırnık dahi alamayacaklardır.

Küfür Ve Kafir

Küfür, ‘bir şeyi örtmek’ anlamına Arapçadan alınan bir kelimedir. Akaidimize göre kâfir, Hz. Muhammed Mustafa (sav)in bir peygamber olarak Allah’ın varlığı, birliği, gönderdiği Kur’an-ı Kerimi, onun içindeki ayetleri, ayetlerin ifade ettiği hükümleri hakkında verdiği haberleri inkar eden, inanmayan ve ıp kabullenmeyen kimsedir.

“İnkâr” da “küfür” gibi Arapçadan alınma bir kelimedir. “Nükr”, bilmeme, kabullenmeme anlamındadır. Oradan alınan inkar da, reddetme, kabullenmeme, hoş görmeme manasına gelir. Allah Teala’nın verdiği maddi manevi nimetlerini görmezlikten, bilmezlikten gelip inkâra gittiğinden dolayı kafire “münkir” de denilmiştir. Nankörlük de bu mana içindedir.

“Gavur” kelimesi ise Arapça kafir veya Farsça gebr – ateşe tapma- kelimelerinin avamca kullanılış şeklidir.⁷

Küfrün sebepleri ve çeşitleri çoktur. Bunlar içinde en acı olanları, kişilerin akıl ve ilimleri ile Allah Teala’nın varlığını ve Hz. Muhammed Mustafa (sav)’nın onun elçisi olduğunu bildiği halde bunu diliyle ifade etmemesidir.

Sonuçta küfür, ya Allah Teala’yı inkardır, veya Hz. Muhammed Mustafa’nın (aleyhi’s selatu vesselam) peygamberliğini inkardır.

İman ne kadar fert ve cemiyet için dünya ve ahirette sıhhat ve saadete sebepse, küfür de en az o kadar fıska, fesada, zulüm ve bozgunculuğa, yani bireysel ve toplumsal

⁷ Bkz. TDİV İslam Ansiklopedisi, XXVI. 533-534

sağlıksızlığa ve mutsuzluğa sebeptir. İnsan, evren ve İslam, onları yaratanın koyduğu kanunlar noktasında iman ve itaatla bütünleşirlerse, kainatta o kadar güzel bir ahenk ve uyumdan bahsedilebilir. Bunun mimarı da kuşkusuz insandır.

Eğer insan, yaratıcısına nankörlük yapar da, kendisine gönderilen ilahi yasalara ters davranırsa, yani İslam ile Allah Teala'ya teslim olmazsa, kendi yapısına ve evrenin yasalarına ters düşecek ve sonuçta sonsuz acı çekecektir. Hem bu dünyada, hem de inanmadığı, inansa da hazırlık yapmadığı ahirette. Bize göre Batılılaşma tam da budur.

Tehdit Edilen Kafir Olur mu?

İmanı veya inkarı ifade eden şey, dil ile gönüllü söylenen sözlerdir. Ancak İslâm'ı terketmeye zorlananlar için dinimiz bir ruhsat tanımıştır. Yani dinden dönmesi için çeşitli eziyet ve işkenceler görenler, canını veya bir organını kaybetme tehlikesi ile cidden karşı karşıya kalanlar hakkında dinimiz bir ruhsat tanımıştır. Bu hüküm Kur'ân-ı Kerim'de şöyle ifade edilir:

"Allah'a imandan sonra, kalbi iman ile sabit ve mutmain iken küfre zorlananlar müstesna olmak üzere, kim ki Allah'ı tanımaz ve fakat göğsünü küfre açarsa, mutlaka onların üstüne Allah'tan bir gazap vardır. Onlar için çok büyük azap da vardır"⁸

Mekke'de Kureş müşrikleri, ashab-ı kiramdan Ammâr'ı, babası Yâsir'i ve annesi Sümeyye'yi İslâm'dan vazgeçirmeye zorluyorlardı. Onlar bunu kabul etmedikleri için, Sümeyye'yi iki deve arasına bağlayıp ayrı ayrı yönlerle çekerek

⁸ Nahl, 106

parçaladılar. Yâsir (r.a)'ı da çeşitli işkencelerle şehid ettiler. İşte İslâm'ın ilk şehidler bunlardır.

Ammâr (ra), müşrikler tarafından bir tekneye batırılıyordu. Tam boğulacağı sırada onlara rıza göstermeye mecbur kaldı. Küfür kelimesini söyleyerek hayatını kurtardı.

Birisi gelip, Hz. Peygamber'e Ammâr'ın dinden döndüğünü söyleyince, Rasûlüllah (s.a.s): "Hayır, Ammâr tepeden tırnağa imandır. İman onun etine ve kemiğine işlemiştir" diye buyurdu.

Bu sırada Ammâr, ağılıya ağılıya çıkageldi. Hz. Peygamber onun gözyaşlarını silerek: "Üzülme, yine seni zorlarlarsa dilinle onlara uymuş görün" buyurdu. Bu olay üzerine yukarıdaki ayetler nazil oldu.⁹

Şirk Ve Müşrik

“Şirk” Arapça’da “ortak olma, eş ve denk koşma” demektir. Dinde ise şirk, ilahın taaddüdüdür. Yani zatında, sıfatlarında ve fiillerinde Allah'a eş, denk, emsal, benzer ve ortak koşmak, onun birden fazla olduğunu söylemektir.¹⁰

Allah'ın varlığına inanmakla beraber, birliğine aykırı olarak, ona ortak, denk, benzer ve eşit varlık kabul etmek şirk olduğu gibi, onun kudret ve tasarrufunda dahi yine O'na ortak kabul etmek şirkittir. Şirk'in diğer bir çeşidi de, yalnız Allah'tan beklenmesi gereken sonuçları, Allah'tan başka güç veya kişilerden beklemektir.

⁹ İbn Kesir, Tefsîru'l-Kur'âni'l Azîm, İstanbul 1985, IV, 524 vd.; Elmalılı Hamdi Yazır, a.g.e., İstanbul 1936, IV, 3130, 3131. Bir rivayette de Efendimiz sordu: “Kalbini nasıl buluyorsun?” Ammar: “İman ile dop dolu”. Efendimiz: “Üzülme, yine seni zorlarlarsa dilinle onlara uymuş görün” buyurdu.

¹⁰ Rağib el-İsfahânî, el-Müfredât fî Ğaribi'l-Kur'an, II. 259.

Bilindiği gibi insan, tarihin hiçbir devrinde küfür ve şirk denen zulmünü bırakmamıştır. Zira fitratında biraz zalimlik vardır ve bunu terbiye ile gidermesi kendisine bir ödev olarak verilmiştir. Bu insanın imtihan alanlarından birisidir.

O fitratı, bilgi, iman ve itaat ile yine fitratında var olan iyiye ve hayra kaydıramayan birey ve toplumlar, Allah'ın dışında birçok mabutlar, ilahlar, tanrılar edinmiş ve onlara tapmışlardır. Bazen bu tapılanlar, elleriyle yonttukları bir ağaç, bir taş olurken, ya da sıradan bir eşya olurken, bazen de asla erişemeyecekleri mesela bir güneş olmuştur, bir yıldız olmuştur. Rayından çıkan, fitratını, tabiatını bozan insan, gerçekten de çok gülünç durumlara düşmüştür kimi zaman. Mesela helvadan put yapıp tapmış, acıkınca da yemiştir tanrısını.

“Beşerin türlü dalaletleri var.

Putunu kendi yapar kendi tapar.”

Bunu kim söylemiş biliyor musunuz? Tevfik Fikret. Hayret ki hayret. Bir taş, bir oduna, bir bitkiye veya bir hayvana tapanlar ne kadar gülünçse, ruhlara, meleklerle, mezarlara, krallara, konsüllere, meclislere tapanlar da o kadar gülünçtür.

Bütün bu şirklerin altında yatan, Allah Teâlâyı iyi tanımama cehalet ve gafletidir. Kahrolası nankör insanın zalimliği ce cahilliğidir bu.¹¹ Kendisi gibi bir insanı tanrılaştırması akılsızlıktır.

Şirk'in zıddı tevhiddir. O da, Allah'ın varlığını ve birliğini kabul etmekle beraber, O'nun tasarruflarında tek

¹¹ Ahzab, 72; Abese, 17.

kudret sahibi olduğunu, hüküm ve irâdesinin her şeyin üstünde bulunduğunu kabul etmektir.

İslâm dininde tevhid esastır. Hemen hemen bütün ibâdetlerin ana gayesi çeşitli konularda müslümanların arasında birliği sağlamaktır. Dünyanın her yerindeki müslümanların aynı ezanı okumaları, ibadetlerinde aynı kibleye dönmeleri, aynı kitaptan ilim almaları, tevhidin birer göstergesidir. Şirk bunun tam zıddıdır.

Şirk, en anlamsız küfür olduğu gibi en büyük zulüm olarak da sayılmıştır. Çünkü Yüce Allah Kur'an'da: "Muhakkak ki şirk büyük bir zulümdür"¹² diye buyurur.

Nitekim şirke düşen insan, bu hareketiyle kendi nefsine zulmetmiş olur. Yine şirk göklerin, yerin ve bunlarda bulunanların, maddenin ve hayatın zorunlu olarak teslim olduğu küllî bir kanuna, yani Allah'ın tek ilah ve Rab olduğu gerçeğine karşı gelinmekle, Allah'ın hakkını O'na teslim etmemek bakımından da bir zulümdür.

Bir vesileyle daha söyleyelim ki, bu ülkede çağın en büyük sorunu sahih bir imana sahip olarak yaşamak ve ölmektir. Belki de bütün dünyada aynı sorun yaşanıyor maalesef. Bunun altında da Batılılaşma yatmaktadır. Zira o, kanun yapmada, helal ve haram koymada, hakimiyet/egemenlikte Allah Teâlâ'nın hakkını inkar ederek, o yetkiyi insana vermiştir. Laikliğin anlamı budur. Yani kanun yapma, yasama yetkisini Allah Teâlâ'dan alıp insana vermektir. İşte çağın en büyük küfrü ve şirki budur. Allah onu asla affetmez:

¹² Lokman, 31/13.

"Allah, kendisine ortak koşulmasını elbette bağışlamaz. O'ndan başka günahları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa, büsbütün sapıtmıştır."¹³

"Kitâb ehlinde ve (Allah'a) şirk koşanlardan kâfir olanlar, Cehennem ateşindedirler. Orada ebedî kalacaklardır. Onlar, halkın en şerlileridir".¹⁴

Küçük Şirk Nedir Küçük Müşrik Kimdir?

Bir de "küçük şirk" dediğimiz "riya" vardır. Ama o, akaidin değil, ahlakın konusudur. Batılılaşma ile doğrudan bir ilişkisi de yoktur. O yüzden kısaca tanıyıp geçelim isterseniz.

Riya, yani gösteriş, sevabı ahirette alınacak ibadetleri ve iyi işleri Allah Teala'nın rızası için değil de insanlara gösteriş için, sevmek ve övülmek için, çeşitli dünyevi karşılıklar almak için yapmaktır. Süm'a da yapılan iyi işleri aynı maksatla söyleyerek duyurmaktır.

Allah Teala şöyle buyurmuştur: "Kim Rabb'ine kavuşmayı umuyorsa, artık salih bir amelde bulunsun ve Rabb'ine ibâdetle hiç kimseyi ortak tutmasın."¹⁵

Bu âyette geçen, "ibâdetle Allah'a ortak tutmaktan" maksat, ibâdetle ihlaslı ve samimi olmamak, Allah'ın rızasının dışında başka rızalar için de ibadet etmektir ki riya, süm'a, yani gösteriş ve yaptıklarını övünmek için anlatma, duyurmaktır. Bu ve benzeri duygularla ibadet etmek, iyilik yapmak riyakarlıktır. Bu da ahlakın en razilidir, en ayıplısıdır. Ahlakın da en kötüsü demektir.

Sevgili Peygamberimiz de şöyle buyurmuştur:

¹³ Nisa, 4/116.

¹⁴ Beyyine, 98/6.

¹⁵ Kehf, 18/110.

- Sizin için en çok korktuğum şey, küçük şirktir.

Hazır bulunanlar:

- Ya Rasûlullah! Küçük şirk nedir? diye sordukları zaman, Rasûlullah (s.a.s) şöyle devam etmiştir:

- Küçük şirk, riya yani gösteriştir. Ahiret gününde insanlara amellerinin karşılığı verildiği zaman, Allah diyecek ki: "Dünya hayatında iken, kendileri görsün diye riya ve gösteriş yaptığınız kişilerin yanına gidin, bakın, onların yanında herhangi bir karşılık bulacak mısınız?"¹⁶

"Ümmetim için en çok korktuğum şey, Allah'a şirk koşmaktır. Ama dikkat edin; Ay'a, Güneş'e veya puta tapacaklar, demiyorum. Fakat, Allah'ın rızasının dışındaki gayeler için harekette bulunacaklar ve gizli şehvet, yani riyâ ve gösteriş duygularını taşıyacaklar."¹⁷

Öyleyse her işi yaparken kalbimizi yoklamalı, niyetimizi sorgulamalı, varsa bir yanlış, ondan tövbe ederek uzaklaşmalı, sonra da ihlas ve samimiyeti koruyarak o işi Allah için yapmalıyız.

Nifak Ve Münafık

Nifak, içi başka dışı başka olmak, ikiyüzlü yaşamak anlamına gelir. Akaid ilmi açısından Münafık, içinden İslam'ın iman esaslarına inanmadığı halde, herhangi bir sebeple, diliyle Müslüman olduğunu söyleyen kafir kişidir.

Küfrün en kötüsü, en alçağı ve en tehlikelisine düşmüş olan bu değersiz ikiyüzlüler, cehennemin de en dibindedirler. Buna "itikadi nifak-münafık" da denir. Asıl münafıklık budur.

¹⁶ Ahmed, Müsned, V. 428, 429.

¹⁷ İbn Mâce, Zühd, 21.

Münafıklık, bir küfür olduğu kadar, aynı zamanda bir kişilik bozukluğudur da. Şahsiyetsizliktir, karaktersizliktir münafıklık. Bir ruhi hastalıktır, ahlaksızlık olduğu kadar.

Bir de ahlak ilmi açısından “Münafık” vardır. Buna da “amelî nifak-münafık” denir. Kimdir bunlar?

Bunlar, diliyle Müslüman olduğunu söylese ve hatta bunda samimi olsa bile, işi ve ahlakı ile müslümana benzemeyen, İslam’ın temel ilkelerine ters düşen bir huy, hal ve gidişatta olanlardır.

Peygamber Efendimiz (sav)in şu hadisi bu gerçeği güzel ifade eder:

"Münafığın alâmeti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, vadettiğinde sözünden döner, kendisine bir şey emanet edildiğinde emanete ihanet eder."¹⁸

Aslında yalan söylemek, sözünde durmamak ve emanete ihanet etmek gibi kötü ve haram kılınmış işler, helal sayılmadıkça insanı dinden çıkarmaz, küfre düşürmez. Malum, ehl-i sünnet “amel imandan bir cüz değildir” demişlerdir. Yani amel yoksa din de yoktur denilemez. İnsan günah olan bir haramı işleyebilir. Yeter ki onun haram olduğunu inkar etmesin, günahını itiraf etsin.

Öyleyse bu hadis ile kastedilen nedir? Bunu nasıl anlayacağız?

Bu ve benzeri hadislerden kastedilen amaç, müslümanı îtikâdî nifaka yaklaşmaması için uyarmak, onu biraz korkutarak (terhîp) İslami kimlik ve kişiliğe yönlendirmektir. Bunu da en hassas konu olan iman üzerinden yaparak uyarıya etkinlik kazandırmaktır.

¹⁸ Tirmîzî, İman, 14.

Yoksa önemine binaen tekrar edelim, her yalan söyleyen, sözünden dönen dinden çıkmaz. Fakat bu kötü huylar alışkanlık kazanırsa insanı küfre götürebilir. Dolayısıyla bu bir tedbir alma ve tenbih etme ve korkutma işlemidir. Tekrar edelim: Bu üsluba “terhib – korkutma” denir. Bunun tam zıddına da “terğib- Teşvik” denir ki Peygamber Efendimiz (sav) bu iki üslubu sıkça kullanır.

Bilindiği gibi her günah sanki bir mıknatıs olup başka bir günahı veya günahları kendine çeker. Bu iyilikler için de geçerlidir. Günahlarda ise hiç şüphesiz küfre götüren gizli açık yollar vardır. Haliyle amelî nifaklar çoğalınca ileride müslümanın îtikâdî nifaklara düşme tehlikesi de vardır demektir.

İşte Sevgili Peygamberimizin amacı bundan korkutmaktır. İnsanların imanına çok haris, çok düşkün olan Sevgili Peygamberimiz bu yüzden onları uyarmıştır. Bunun da etkili olması için, “nifak-münafık” kelimelerini kullanmıştır. Çünkü bu kelimeler, bir Müslüman için en sevimsiz, en çirkin ve en nefret edilen kelimelerdir.

İrtidat Ve Mürted

Biz bu konuyu “İnançta Arınma”¹⁹ kitabımızda enine boyuna işledik. Bu yüzden yersiz tekrardan kaçınmak amacıyla burada kısa bir özet bilgi sunacağız. Fazla bilgi için o kitaba bakılabilir.

“İrtidat”, Arapça “redde” kök fiilinden türetilmiş bir kelimedir. Türkçemizde kullandığımız “reddetmek” kelimesi

¹⁹ Toprak y. İst. 1998.

oradan alınmıştır. Kelime Arapça’da da aynı anlamda; geri çevirdi, menetti, dönderdi.²⁰

İrtidat (irtedde) fiilinin masdarı olarak biraz daha özel bir anlama geliyor: izinden, yolundan, dininden döndü.

İstilah manası ise, bir kişinin müslüman olduktan sonra tekrar dininden imanından dönerek küfre düşmesi demektir.

Biraz daha açarsak şöyle tanımlayabiliriz: İster Müslüman ana babadan doğup büyümüş, isterse önceden kâfir iken sonradan Müslüman olmuş bir kimsenin, İslâm dinini terkederek küfre girmesine “irtidat” veya “riddet” denir. Bu kişiye de “mürted” denir.

Bu kelimenin Batılılaşma ile çok yakın bir ilişkisi vardır. Çünkü Batıcılar, bilerek ve isteyerek İslam şeriatını reddetmek, yerine Batı hukukunu almakla dinden çıkmış, kafir olmuşlardır. Bu açıdan, kanun yapma yetkisini (yasama) güya Allah Teâlâ’dan alarak insana veren laikçiler de, Allah Teâlâ’nın kanunlarını atıp yerine insan yapısı kanunları koydukları için, dinden çıkmış, mürted olmuşlardır.

Zaman zaman “mürtet” için “zındık” veya “mülhit” dendiği de olur. Zındık da münafık gibi içinden kafir olduğu halde dışından Müslüman gibi görür. Ama münafıkta olduğu gibi eskiden küfrü olmayabilir. Yani zındık da dinden çıkmıştır ama mert olmadığı için onun katlinde tövbe etmesine gerek görülmemiştir. Ancak zındıklığı ortaya çıkmadan samimi Müslüman olursa o başkadır.

Bu mürtet, İslam’dan çıkacak bir duruma düşüp irtidat ettikten sonra, ister kendini hala Müslüman sanıp “ben de müslümanım” demeye devam etsin, yani dinden çıktığı konunun dışındaki başka konularda İslam’ı yaşamaya devam

²⁰ Mu’cemu’l Vasit, I. 336.

etsin, ister ehl-i kitap sayılan Yahudi ve Hıristiyan olsun, ister başka batıl bir dine girsin, isterse hiçbir dine girmesin, tanırtanımaz, ateist bir dinsiz olsun, hiç fark etmez.

Bir müslümanın mürted olması akıl, bülûğ ve irade şartlarına bağlıdır. Akıl ve bülûğa ermek malumdur. İrade kelimesini biraz açalım.

Bir şeyi yapıp yapmamaya karar verme gücü olan irade, daha doğrusu özgür ve serbest irade, her fiile değer ve itibar kazandırır. İslam'ın en açık kurallarından biri de “Dinde zorlama yoktur” ilkesidir.²¹

Allah Teala bunu Resulullah (sav) için bile geçerli kılmaz: “Eğer Senin Rabbin dileseydi, dünyada ne kadar insan varsa hepsi imana gelirdi. Ama bunu irade etmedi. Şimdi sen mi, imana gelsinler diye insanları zorlayacaksın?”²²

Bir insanın ölüm ve ağır işkence karşısında (ikrah-ı mülcî) İslam'ı kabul etmesi geçersizdir. Bu adam serbest kaldığında dinden dönerse, “sen mürted oldun, ölümü hak ettin” denemez. Yukarıda bunun tam tersinin de aynen böyle olduğunu anlatmıştık hatırlarsanız. Yani Müslüman zorla dinden döndürülürse, bu dönüş/irtidat da geçersizdir.²³

Nitekim şu ayet bunu açıkça ifade eder: “Kalbi imanla dolu olarak mutmain iken dini inkâr etmeye zorlanıp da yalnız dilleriyle inkâr sözünü söyleyenler hariç, kim imanından sonra Allahı inkâr ederek gönlünü inkâra açar, göğsüne küfrü yerleştirirse, onlara Allah tarafından bir gazap, hem de müthiş bir azap vardır.”²⁴

²¹ Bakara, 256.

²² Yunus, 99.

²³ Es'ad Muhammed es-Sağici, el-Fıkhu'l Hanefi Ve Edilletuhu, II. 375.

²⁴ Nahl, 106

İmanın makamı kalbtir ve iman bir kalb işidir. Bunun için bir kimse kalbiyle tasdik etmedikçe hayatı boyunca inananlar gibi kelime-i şهادeti getirip Allah'a kulluk etse de mü'min sayılmaz.

Bu itibarla müslüman olmayanları zorla İslama getirmek için çalışmak fayda vermeyeceği gibi nifakın ve iki yüzlülüğün çoğalmasına sebep olacağından fayda yerine zarar verecektir.

Ensar'dan, Huseyn'in İslam'ı tanımadan evvel putperestlikten çıkarak Hristiyan olan iki oğlu vardı. Bir türlü müslüman olmadılar, bunun üzerine Huseyn “nasıl benim bir parçam Cehennemde yansın” deyip onları zorla müslümanlaştırmak istedi, bu vesile ile "dinde zorlama yoktur" mealindeki ayet-i celile nazil oldu.

Kabul veya redde esas olan serbest ve özgür iradedir.

İrtidat işinin tesbiti ise iki yolla olur. Ya suçu işleyenin ikrar ve itirafı. Ya da şahitler ile tesbiti.

Suçu kabul eden mürted, şهادet kelimesi getirirse, tevbe ettiği kabul edilir, katledilmez, hapsedilmez. Ancak evli ise, nikah yenilemeye mecbur edilir.²⁵

İslâm Alimlerine göre irtidât, tıpkı zinâ, kazf (zina iftirası), şürbü'l hamr (içki içmek) ve hırsızlık gibi had suçlarına dahildir ve bu suçun cezası ölümdür. Bu suçun dünyevi cezası sünnet ve icma'ya dayanır.

Buna göre bakılır:

1-İrtidat, bir cehalet ve şüphe eseri olmuşsa, mürtede gerekli bilgiler verilerek cehalet ve şüphesi giderilir ve İslam'a davet edilir. Tevbe ederek tekrar müslüman olan, tazir ve takdir edilmez, yani maddi ve manevi ceza verilmez. Çünkü bu

²⁵ Ömer Nasuhi Bilmen, age. IV. 12; Cezerî, age. V. 437.

davranış dine dönmeye mani olur ve bu konuda yapılması gereken teşvike ters düşer.²⁶

2-Bu işlem ve davete rağmen irtidadında ısrar ederse, tevbe ile yeniden dine davet edilir ve düşünme fırsatı verilir. Bu mühletin üç gün, bir yıl veya daha fazlası olduğuna dair rivayetler vardır. Ancak bu vacib değil, müstehaptır. Terki mekruhtur.²⁷

3-Bütün bunlar sonucunda mürtet küfrüne devam ederse, öldürülür.²⁸

Müslüman olmadığı ve saygısını yitirdiği için ölüsü yıkanmaz, namazı kılınmaz, Müslüman mezarlığına gömülmez.²⁹

Şafiî, Malik ve Ahmed'e göre bu konuda kadın ile erkek arasında fark yoktur. Ancak Ebu Hanife: "Kadın ve çocukları öldürmeyin"³⁰ hadisine ve benzer rivayetlere dayanarak, "dinden dönen kadın öldürülmez, İslam'a dönünceye kadar hapsedilir, sıkıştırılır, üç günde bir dövülür, müslüman olması sağlanır. Değilse hapista kalır." Demiştir.³¹

²⁶ Ömer Nasuhi Bilmen, age. IV. 12.

²⁷ Malik, tevbe etmesini istemeyi şart sayar. Şafiî ve Ahmed'e göre üç gün mühlet verilmesi, devlet başkanı için vaciptir. Hanefilerden İbn Hümam da bu görüştedir. Bkz. Zuhaylî, age. VII. 466. Ayrıca bkz. Bir sonraki kaynaklar.

²⁸ Es'ad Muhammed es-Sağici, el-Fıkhu'l Hanefî Ve Edilletuhu, II. 369; Ömer Nasuhi Bilmen, age. IV. 9; Cezerî, age. V.423; Samerraî, age. s. 229 vd.; Halebî, Mülteka, I. 374; Zuhaylî, age. VII. 465.

²⁹ Samerraî, İslam Fıkında Mürtede Ait Hükümler. s.232;

³⁰ Ebu Dâvud, Cihâd, 90

³¹ Hayrettin karaman, Mukayeseli İslam Hukuku, I. 132-133; M. Cevat Akşit, İslam Ceza Hukuku ve İnsanî Esasları, s.5; Halil Cin – Ahmet akgündüz, Türk Hukuk Tarihi, I. 319; Cezerî, age. V. 425; Zuhaylî, age. VII. 465.

İrtidat işi ya kalp ile, ya dil ile, ya da fiil, iş, eylem ile olur. Yani kalbinde taşıdığı imana aykırı kesin bir niyet ve inançla olur, ya ciddi veya şaka ile dinden çıkaracak bir sözü söylemek ile olur. Ya da küfrü gerektiren bir işi yapmakla olur. Bütün bunları ilerideki “Sorunun Kendisi” kısmına bıraktık. Burada sadece irtidat’ın çirkinliğini izah için Kur’an-ı Kerîm’in ve Sünnet-i Seniyye’nin bazı beyanlarını göreceğiz.

“Dinden dönme” anlamında “irtidat” kelimesi Kur’an’da iki ayette geçmektedir. Ancak aynı manayı taşıyan başka kelimelerle konu birçok ayette dile getirilmiştir. Biz önce irtidat kelimesinin bizzat geçtiği bu iki ayeti görelim.

“Sana haram ayı, yani onda savaşmayı soruyorlar. De ki: O ayda savaşmak büyük bir günahdır. İnsanları Allah yolundan çevirmek, Allah’ı inkâr etmek, Mescid-i Haram’ın ziyaretine mâni olmak ve halkını oradan çıkarmak ise Allah katında daha büyük günahdır. Fitne, adam öldürmekten daha büyük bir günahdır. Onlar eğer güçleri yeterse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler. Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı kalırlar..”³²

“Ey iman edenler! Sizden her kim dininden dönerse dönsün: Allah onların yerine öyle bir topluluk getirecek ki, Allah onları sever, onlar Allahı severler. Onlar müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar. Allah yolunda mücahede eder ve bu hususta dil uzatan hiçbir kimsenin ayıplamasından korkmazlar. İşte bu Allahın öyle bir

³² Bakara, 217.

lutfudur ki dilediğine verir. Allah Vâsi ve Alimdir: İhsanı boldur, her şeyi hakkıyla bilir.”³³

Bu ayetlerde geçen (yertedde) kelimesi, tam anlamıyla “Müslüman iken şu ya da bu sebeple dinden vazgeçerek küfre dönmek” durumunu ifade eder. İslam dininde en büyük ayıp ve vazgeçilmedikçe affedilmeyen günah budur. Her iki ayette de Allah Teala Müslümanları bu kötü durumdan sakındırmıştır.

Kur’an’da irtidadın anlam olarak anıldığı bir çok ayetler de vardır. İşte bazıları:

"İman ettikten, Peygamber'in hak olduğuna şahitlik ettikten ve kendilerine açık deliller geldikten sonra inkâr eden bir kavmi, Allah nasıl hidâyete erdirir? Allah zalim kavmi hidayete erdirmez İşte bunların cezası, Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların lânetinin üzerlerine olmasıdır O lânet içinde ebedî olarak kalacaklardır Onlardan azap hafifletilmez ve kendilerine rahmet nazarıyla bakılmaz. Ancak bundan sonra tevbe edip ıslâh olanlar müstesnadır Çünkü Allah, "Gafûr'dur, Rahîm'dir" Çok affedici ve çok merhametlidir. Şüphesiz ki iman ettikten sonra inkâr eden sonra da inkârda ileri gidenlerin tövbeleri asla kabul edilmeyecektir. Onlar için can yakıcı bir azap vardır Onların bir yardımcıları da yoktur" ³⁴ "O gün nice yüzler ağarır, nice yüzler kararır. O zaman yüzleri kara olanlara; mümin olduktan sonra dinden çıktınız ha! O halde inkâr ettiğinizden dolayı tadın azabı, denir"³⁵

"Kim, kendisine doğru yol apaçık belli olduktan sonra Peygamber'e karşı gelir, müminlerin yolundan başkasına uyup

³³ Maide, 54.

³⁴ Âl-i İmrân, 86-91

³⁵ Al-i İmrân, 106

giderse, onu döndüğü yolda bırakırız. Kendisini cehenneme koyarız. Ne kötü dönüş yeridir orası.”³⁶

”Kalbi imanla dolu olduğu halde, inkâra zorlanan hâriç, kim iman ettikten sonra, Allah'ı inkâr eder, kalbini inkâra açık tutarsa, Allah'ın gazabı onların üzerindedir. Bunlara büyük bir azap da vardır”³⁷

“İnkâr edenler, Allah yolundan alıkoyanlar ve kendilerine doğru yol belli olduktan sonra Peygamber'e karşı gelenler, Allah'a hiçbir zarar veremezler. Allah onların yaptıklarını boşa çıkaracaktır. Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygambere itaat edin. İşlerinizi boşa çıkarmayın. İnkâr edip Allah yolundan alıkoyanları ve sonra da kâfir olarak ölenleri Allah asla bağışlamaz.”³⁸

Sevgili Peygamberimizin hayatı boyunca insanlara İslam'ı anlattığını, bu konuya çok düşkün olduğunu, bu uğurda olağanüstü bir çaba sarfederek uğraşıp didindiğini, bu yolda çok sıkıntı, eziyet, musibet ve işkencelere katlandığını, hatta “Müslüman olmuyorlar diye” kendisini yiyip bitirdiğini, bu yüzden Allah Teala tarafından ikaz edildiğini biliyoruz. İşte birkaç örnek:

“Şimdi, bu söze inanmazlarsa, demek sen onların ardına düşüp nerdeyse kendi kendini yiyip tüketeceksin!”³⁹

“Onlar iman etmiyor diye üzüntüden nerdeyse kendini yeyip tüketeceksin.”⁴⁰

“Hiç kötü işleri kendisine güzel görünen kimse, iyilik edip dürüst işler işleyen kimse gibi olur mu? Allah dilediğini

³⁶ Nisâ, 115

³⁷ Nahl, 106

³⁸ Muhammed, 32-34.

³⁹ Kehf, 6.

⁴⁰ Şuara, 3.

sapıklık içinde bırakır, dilediğini doğru yola iletir. O halde insanlardan ötürü üzüлp kendini mahvetme! Çünkü Allah onların bütün yaptıklarını bilir.”⁴¹

“Sabret! Senin sabrın da ancak Allah’ın yardımı iledir. Kâfirlerin yüz çevirmesinden mahzun olma, yaptıkları hilelerden dolayı da telaş edip darlanma.”⁴²

İşte bu yüzden sünnette gerek irtidat kelimesi, gerekse eş anlamlı olarak “dinden dönme”, “küfre düşme”, “küfre intikal”, “dini terk etme”, “dini tebdil etme”, “cemaatten ayrılma”, “bid’alar uydurma” gibi kelimelerle bu konu çokça işlenmiş ve gerekli uyarılar her zaman yapılmıştır. Bunlardan bazı örnekleri görelim.

Belki de ilk irtidat olayı, Miraç gecesinde olan mucizeyi işittiklerinde, yapılan yaman propagandaya aldanarak “Biz Muhammed’in (as) bu sözlerine nasıl inanabiliriz?” diye dinden dönenlerce gerçekleştirilmiş oluyordu. Ne acıdır ki onlar, etkisinde kaldıkları Ebu Cehil ile beraber Bedir’de öldürülenler arasındaydı.⁴³

Zeyd İbnu Eslem (ra) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki: "Dinini değiştirenin boynunu vurun.”⁴⁴

Abdullah bin Mesud (ra)’dan şöyle dediği rivayet edildi: Rasullullah (sav) buyurdu ki:

“Müslüman bir kimsenin öldürülmesi ancak su üç sebepten biriyle helâl olur: İmandan sonra dinden çıkma, evlilikten sonra zina, haksız yere birini kasden öldürme”⁴⁵

⁴¹ Fatır, 8

⁴² Nahl, 127.

⁴³ Ahmed, Müsnet, I. 374.

⁴⁴ Mâlik, Muvatta, Akdiye. 15, (2, 736); İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, VI. 189.

Hiz. Ebû Hüreyre (radiyallâhu anh) anlatıyor:

- "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) vefat edince, ondan sonra Hiz. Ebû Bekir (radiyallâhu anh) halife seçildi. Bunun üzerine bedevîlerden bir kısmı "irtidât" etti. (Hiz. Ebû Bekir halife olarak onlarla savaşmaya karar verince) Hiz. Ömer:

- "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm): "İnsanlar lailaheillallah deyinceye kadar onlarla savaşmaya emrolundum. Bunu söylediler mi, benden mallarını ve nefislerini korurlar. (İslâm'ın) hakkı hâriç artık hesapları da Allah'a kalmıştır!" demiş iken, sen nasıl insanlarla savaşsın?" dedi.

Hiz. Ebû Bekir:

- "Allah'a yemin olsun, namazla zekâtın arasını ayıranlarla savaşacağım. Zira zekât, malın hakkıdır. Vallahi, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'a vermekte oldukları bir oğlağı vermekten vazgeçseler, onu almak için onlarla savaşacağım" dedi.

Hiz. Ömer sonradan demiştir ki:

- "Allah'a yemin ederim, anladım ki, Hiz. Ebû Bekir'in bu görüşü, Allah'ın savaş meselesinde ona ilhamından başka bir şey değildi. İyice anladım ki, bu karar hakmış." ⁴⁶

Bütün bu rivayetler ve uygulamalar, Resulullah (sav) ve ashabının irtidat, yani dinden dönmeye karşı tavrını açıkça ortaya koymaktadır.

⁴⁵ Buhârî, Diyât, 6, Kasâme, 25, 26

⁴⁶ [Buhârî, İ'tisâm 2, Zekât 1, İstitâbe 3; Müslim, İmân 32, (20); Muvatta, Zekât 30, (1, 269); Tirmizî, İmân 1, (2610); Ebû Dâvud, Zekât 1, (1556); Nesâî, Zekât 3, (5, 14).] Bkz. İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, VII. 340.

Müslüman Kafir Olur mu?

İşin mümkün olup olmaması açısından bakarsak soruya soruyla cevap verelim; “Neden olmasın?”

Ama dilek ve temenni açısından bakarsak cevabımız, “aman aman, sakın olmasın. Öyle korkunç bir şey olur mu?”

Hatırlarsınız, daha önce “Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur” demiştik. Bizim kitabımıza adını veren sorun da zaten budur. Çok acıdır ama, hem de çok yoğun bir dinden dönerek kafir oluş, yani irtidat yaşanmaktadır.

İleride daha geniş olarak göreceğiz, aslında bir Müslümana “kafir” demek, onu küfre nisbet etmek, yani “tekfir” etmek çok ciddi bir iştir ve ulu orta yapılmamalıdır. Fakat yeri geldiğinde dini korumak ve imanı muhafaza etmek için bu silaha sarılmakta tereddüt de etmemelidir. Adam öldürmek iyi değildir ama savaşa girmişsen iş değişir. İşte öyle bir şey!

Bir Müslümanın dinden dönerek kafir olması, yani kendi kavramlarımızla söyleyecek olursak “irtidat” edip “mürted” olması, bir yandan kelimenin manası açısından akaid ve kelam ilmini ilgilendirirken, diğer yandan da doğacak sonuçlarının yasal düzenlenmesi bakımından fıkıh ilmini ilgilendirir. Bir başka açıdan irtidat, inançla alakalı olduğu kadar hukuk, siyaset, genel idare, iktisat, ahlak, eğitim ve terbiye açısından da önemlidir.

Günah Kafirleşme Sebebi

İslam âlimlerinin dikkat çektiği bir konu da başlıkta görüldüğü gibi günahla gizli bir küfre giden yol olmasıdır. Zira uzak dursa selamette kalacağı bir günahın çekim alanına giren

bir mü'min, zamanla o günaha karşı hassasiyetini yitirecek, belki de onun günah olmadığı gibi bir inanca giderek kendini sorumluluktan kurtarmaya bakacaktır. Günah Kur'an ile sabit ise, onu inkar küfürdür. Buradaki "gizlilik" ise, zaman içinde nefsin aldanmasına açık bir işarettir.

Bir arkadaşım anlatıyor: "Her erkeğin yüreğini hoplatacak bir görüntüye bakıyordum. Öyle bir görüntüyü helal yoldan görmem mümkün değildi. Şaşkın ve hayretle o güzelliği seyrederken, birden bu yaptığının haram olduğu aklıma geldi. Gözlerimle aldığım zevkin içine limon sıkılmış, tadı tuzu kalmamıştı. Başımı ondan çevirdim ve ayetleri düşündüm:

"Mümin erkeklere bakışlarını kısımlarını ve edep yerlerini açmaktan ve zinadan korumalarını söyle. Bu onlar için en uygun olan davranıştır. Allah yaptıkları her şeyden hakkıyla haberdardır."⁴⁷

Biz burada araya girerek şu bilgileri de yeri gelmişken sunalım: Mealini kendisinden aldığımız Suat Yıldırım, burada kısa bir açıklama yapar:

"Ayette 'kısmı' anlamına gelen 'ğadd' kelimesi, kısmilik ifade eden "min" edatı ile kullanılmıştır. Kısıtlanan şey erkeklerin kadınlara bakmaları, insanların birbirlerinin edep yerlerine bakmaları veya müstehcen görüntülere bakmalarıdır. Bir hadis mealî: "Namahreme ilk bakış sana ait olup, sorumluluğu yoktur. Ama ikincisi, yani bakışı devam ettirmen senin aleyhindedir."

Bakmanın caiz olduğu yerlerden biri: evlenme niyetiyle birbirini görme sırasında olur. Erkeğin örtmesi farz olan yeri, göbeği ile diz kapağı arasındır. Kadınınki ise, elleri ve yüzü

⁴⁷ Nur, 30.

hariç, baştan aşağı bütün vücududur. Şafî gibi birçok mütehide göre yüzü de örtünme yerine dâhildir.”

“Evet sevgili hocam, ayet aklıma gelince başımı çevirdim, ama aman Allah’ım, bu kadınlar ne kadar güzel yaratılmışlardı böyle. Sübhanellah! Hiçbir süslenme, takı, makyaj filan yapmasalar bile vücutları, kaşları, gözleri ve ahenkli tavırları, jest ve mimikleri ile varlıkları bile bizatihi güzelliğin ta kendisiydi.

İçimi şehvet kapladı. Demek “Kadınlardan, oğullardan, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşten... aşırı sevgi ile bağlanılan bu gibi şeyler insanlar için bezenip süslendi”⁴⁸ hakikati bu idi.

Maalesef kendimi alamadım ve döndüm tekrar baktım. Bu ikinci bakışlar aleyhime idi, biliyordum. Ama nefsimi engel olamıyordum. Bu bakışlarımın devam ettiği anda, Allah Teâlâ’nın “basar” sıfatıyla şu anda beni görüyor ve bana kızıyor olduğu kalbimin suratına bir şamar gibi patladı. Perişan olarak başım önüme düştü.

Evet, “bakmak, zinanın postacısıdır,” derler. “Avret yerlerini korusunlar, yani tamamiyle örtsünler ve örtülü yerlere bakmasınlar” demek, “böylece kendilerini zinadan korunsunlar” demektir.

Ama içimde hala kıpırdanmalar vardı. Ben – Allah korusun- zina yapmayacağımdan sanki emindim. İçimden buna binaen çeşitli çıftılıklar geçiyordu. Allah Teâlâ’nın beni görmemesi asla söz konusu olamazdı. Bunu içimden geçirmek bile inkardı, küfre düşmektir. Geriye bir şey kalıyordu; O’nun gözü önünde O göre göre günaha devam etmek ve sonra tövbe ederek O’nun engin merhametinden bağışlanma dilenmek. Ben

⁴⁸ Âl-i İmrân, 14.

de onu yaptım. Ama günahın tadı tuzu kalmamıştı. Kendime küfrederek kalktım ve perişan bir vaziyette kendimi sokağa attım...”

Duyduklarımın sonu beni de perişan etmişti. Birden şu sözleri hatırladım:

“Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor.

Meselâ, utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının bilmesinden çok hicap ettiği zaman, melâike ve ruhaniyâtın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emâre, bir işaret ile onları inkâr etmek arzu ediyor.

Hem meselâ, Cehennem azâbını netice verecek büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennemin tehditlerini işittikçe istiğfarla ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennemin yokluğunu, hiç olmamasını arzu ettiğinden, küçük bir emâre ve bir şüphe, Cehennemin inkârına cesaret veriyor.

Hem meselâ, farz namazını kılmayan ve kulluk vazifesini yerine getirmeyen bir adamın, küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebedin tekrar eden emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor. Ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve mânen diyor ki, ‘keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasaydı!’

Ve bu arzudan, Allah Teâlâ’ya karşı bir mânevî düşmanlık, bir inkâr arzusu uyanır. Allah Teâlâ’nın varlığına dair kalbe gelen bir şüpheye, kat’î bir delil gibi yapışmaya meyleder; büyük bir helâk olma kapısı ona açılır.

O bedbaht bilmiyor ki, inkâr vasıtasıyla, kulluk vazifesinden dolayı gayet cüz’î bir sıkıntı gelmeye karşılık, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş mânevî sıkıntılara

kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ısırmasını kabul eder.”⁴⁹

O kardeşim döktüğü gözyaşlarında yalnız değildi. Ben de onun gibi ağlıyordum. Hiç kimse kendi nefsini temize çıkarmaya kalkışmasın. Öyleyse ümmet olarak ağlıyoruz. Ağlıyoruz, çünkü yüreğimiz yaralı. Vicdanlarımızı akrepler, yılanlar ısıyor. Her gün tövbemizi bozmanın utancıyla iki büklümüz.

İslam dışı bir sistemde bütün haramlar ve günahlar, sokaklardan lağım selleri gibi akıyor. Burnumuz pislikten kurtulmuyor. Dünya bir yangın yeridir. Alevler evlerimizde bile beynimizi fokurdatıyor. Çünkü yavrularımıza İslam’ı öğretecek kurumlarımız kalmamış. Her rezalete özgürlük varken, din vicdanlara hapsedilmiş.

Dinsiz bir eğitim alan, küfür kültürlerinde yetişen, laik kurumlarla yönlendirilen, çağdaşlık, aydınlanma, sekülerizm gibi kavramların elinde tutsak kalan demokrasi ve liberalizm gibi afyonlardan uyuşmuş sözde Müslümanlar, yaşanan günah ve inkarı, burunlarının üstünde vızıldayan sinek kadar ciddiye almadan, “Ne var şikayet edecek? Dini yaşamaya yasak mı var? En iyi Müslümanlık bizim ülkemizde!” gibi saçma sapan sözlerle gönül eğlendiriyorlar.

İnsan cahil olunca, celladını bile över, hürmetle önünde eğilirmiş. Mankurtluk demek böyle bir şey!..

Kendine gel ey nefsim, kendine gel ey İslam dünyası! Bilgi, iman, amel, tebliğ, cihad ve sabır silahlarını kuşan. Seni de yakmaya çalışan zavallıları, ancak sen kurtarırsın Allah’ın

⁴⁹ Said Nursî, Lem’lar, 2. Lem’a, 1. Nükte. Az sadeleştirerek.)

izniyle bu inkar ateşinden. Akıntıya karşı kürek sallamak
gerekecek, pazılarından fazla iradeni güçlendir...

KAFİRLEŞME CİDDİ BİR SORUNDUR

Tekfir’i Tanıyalım

Batılılaşma yüzünden zamanımızda maalesef göz ardı edilemeyecek boyutta bir “irtidat”, yani “Müslüman iken dinden dönme” gerçeği olunca, ister istemez tekfir meselesi de çokça gündeme gelmektedir. Bu yüzden biz “Batılılaşma” sürecini “kafirleşme” süreci olarak gördüğümüzden, **“Batılılaşma İrtidattır”** diye konu başlığı attık ve bunun sebeplerini izah etmeye çalıştık. Nihayet bunun olumlu ve olumsuz yanlarıyla yaşadığımız hayatta güncelliğini koruduğunu görüyoruz. “Adı Konmamış Savaş” kitabımızda da bu Batılılaşma ile gelen kafirleşmenin bol bol örneklerini verdik, balılabilir.

“Tekfir”, Bir Müslümana “kafir oldu” demek, yani onu küfre nisbet etmek, konumuzla doğrudan alakalıdır ve çok önemli bir meseledir. Önemlidir; çünkü “Tekfir” çok ciddi bir iştir, elbette öyle rastgele ve ulu orta yapılmamalıdır. Ancak yeri geldiğinde dini korumak ve imanı muhafaza etmek için yapılmalı, caydırıcı etkisini göstermesi bakımından bu silaha sarılmakta asla tereddüt de etmemelidir. Yoksa büyük kayıplara, telafisi zor veya imkansız kayıplara sebep olunabili. Evet, adam öldürmek iyi değildir, ama savaşa girmişsen iş

değişir. O zaman ne düşmana, ne de vatan hainine acımamak gerekir. İşte “tekfir” de böyle bir şeydir

Bu kelime akaid ve kelim ilmini ilgilendirirken, doğacak sonuçlarının yasal düzenlenmesi bakımından aynı zamanda fıkıh ilmini de ilgilendirir. Bir başka açıdan irtidat, inançla alakalı olduğu kadar hukuk, siyaset, genel idare, iktisat, eğitim ve terbiye açısından da önemlidir.

İrtidatta asıl olan, akıllı ve ergin bir kişinin kendi özgür iradesiyle ve bunu bilinçli bir şekilde ifade etmesiyle dinden çıkmış olmasıdır. Bazıları belki bilmeyebilir, bu yüzden garipseyebilir de, ama Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur. Girildiği gibi, çıkılır da.

Peki, hangi durumlarda bu gerçekleşir?

Bu sorunun cevabını birinci bölümün başlarında kısaca vermiştik. O bilgileri hatırlamanın faydasına inanıyorum. Bilindiği gibi akaid kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teala katında geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler:

1. İman, hayattan ümit kesildiği son anda, yani ölüm anında olmamalıdır.

2. Kur'an ve mütevatir sünnet ile tespit edilen hiç bir iman esası inkar edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkar, tümünü inkar gibidir.

3. Farz ve haram gibi dini hükümlerin, kanunların, şeriatın, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirliklik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, ne bunlarla, ne de

bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.

Aksi takdirde, kişi kendini mü'min saysa da hiç şüphesiz o, Allah ve Müslümanlar katında mü'min değildir. Bu, Allah adına ahkam kesmek değil, Allah'ın bildirdiği ilke ve ölçülerini ilim ile tespit edip ortaya koymaktır.

Öyleyse bu mesele çok önemlidir. Her zaman ve her insan için çok önemlidir, ama özellikle de bizim zamanımızda çok çok önemlidir.

Neden mi?

Susuz koyunların suya koştuğu gibi insanlar küfre koşmaktadırlar da ondan. Üstelik bunu önlemeye çalışan sevgili çobanın feryat eden önleyici makamdaki kavalı da hiç dinlenmemektedir.

Ciddi Bir Konu

Az önce “İmanın Geçerlilik Şartlarının” bazısını gördük. Biraz daha net soralım: Bir müslümanı neler dinden çıkarır? Daha doğrusu hangi inanç veya inançsızlık, hangi söz ve davranışlar, hangi terk edişler insanı dinden çıkarır ve tekfiri haklı kılar?

Müslüman toplumlarda kafirleşme sorununu ancak bunları iyi kavarsak anlayabilir ve kendimizi koruyabiliriz.

Burada bazı kardeşlerimizin içinden haklı olarak kimi endişeler geçeceği kanaatindeyiz. Diyeceklerdir ki “kardeşim, tekfir meselesi çok ciddi bir konudur diye sen diyorsun. Zaten ümmet içinde böyle bir sıkıntı da yaşanmaktadır. Şimdi biz bu konuyu işlerken ince ayarlara dikkat etmezsek, acaba fayda verme yerine zarar vermiş olmaz mıyız?”

O kardeşlerimizin bu ve benzeri hassasiyetlerine katılıyoruz. Burada biz de dikkat edeceğimiz ve tekfirin ne

kadar dikkat isteyen duyarlı bir konu olduğunu vurgulayarak söze başlayacağız. Çünkü bir müslümanı yersiz ve haksız olarak tekfir etmek, hem eden, hem de edilen açısından birçok itikadî, hukukî ve ahlâkî sonuçlar doğurur. Yani gerekli yerde tekfir yararlı iken ve yapmamak zarar verirken, gerekmeyen yerde yapmak da çok tehlikeli ve zararlıdır.

Bilindiği gibi bir ayet veya hadisi yorumlarken, onlardan belli bir hükme varırken, Arap dili ve edebiyatını bilmekle beraber, tefsir, hadis, fıkıh ve bu ilimlerin usulünü de bilmek gerekir. Bu çok önemli ve doğru bir kuraldır. Sırf bu kuralı bilmeme veya yerinde kullanmama yüzünden birçok insan kendi imanını tehlikeye atmaktadır.

Bir de, müstear isimlerle telif ve tercüme edilerek kimin yazdığı veya tercüme ettiği belli olmayan, ehliyeti ve mezhebi bilinmeyen, aslı ile karşılaştırma imkanı bulunmayan, özellikle de internette beşeş tedavülde olan kitaplardan sakınmak gerekir. Çünkü hiç alakası olmayan bilgiler kitap içine girdirilmektedir. Aslında böyle yapılmakla yazarlarına da ihanet edilmektedir. Öyleyse akaid ile ilgili kitaplar çok önemlidir. Onları ancak ilmine güvendiğimiz meşhur alimlerden okumalıyız.

İfrat ne kadar zararlı ise, tefrit de o kadar zararlıdır. Doğrusu vasat olandır, orta yoldur, dengeyi sağlamaktır. Bütün bunlardan sonra bir cümle daha yazayım ki bütün bu tartışmaları bitirip atsın: Bilmek cahillikten iyidir.

Bilgi İşe Yaramalı

Bazen küfür çok açık olup herkes tarafından görülebilir. Bunun için alim veya kitap aramaya gerek yoktur. Mesela adam karşılıklı konuşurken bize diyor ki: “Hocam, ben müslümanım ve ondan asla vaz geçmem. Ancak “şeriat”

denilen dinin kanunları ve ekonomik hükümleri eskimiştir, şeriat bu asırda fayda vermez. Bugün modern dünyada evrensel hukuk vardır. Hiç uğraşmadan tercüme ederek alalım, çok güzel olur. Namazı yine kılalım, orucu yine tutalım.”

Bu adam Müslüman olduğunu söylüyor ama Allah Teâlâ’nın kitabından önemli bir kısmı inkar ediyor, faydasız buluyor ve hayatından atıyor. Kafir olduğundan habersiz.

Ya da televizyonda herkes dinledi. Kırk yıldır ülkeyi oyalayan o malum adam diyor ki: “Bizim Sorunumuz ikiyüz hüküm ayetlerinde. Onları attık mı, İslam ile çağ uyuşur. İrtica kalmaz. O ikiyüz ayeti alamayız. Aldık mı, Osmanlıya dönmüş oluruz ki, bu irtica budur. Laiklik buna izin vermez.”

Şimdi, Allah Teala’nın dinini beğenmeyen, ayetlerini çirkin gördüğü için tekrar O’na iade etmek isteyen, dinin kanunlarını atan, onun yerine Batıdan kanunlar alan bir insan, bütün bunları açık seçik ifade ettikten sonra sırf “ben de müslümanım” dediği için, o esnada veya bu inancını devam ettirdiği sürece hala Müslüman mı sayılacak?

Hayır, tövbe edip bu batıl inancından vazgeçmedikçe Müslüman sayılmayacak, Müslüman muamelesi yapılmayacak, ölürse de cenazesi kılınmayacaktır.

Neden mi?

Daha önce yazmıştık, önemine binaen tekrar edelim:

Akaid kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teala katında geçerli olmasının şartları vardır. Bunlardan birisi, Kur’an ve mütevatir sünnetle tespit edilen hiç bir iman esası inkar edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkar, tümünü inkar gibidir.

Sonra bir Müslüman farz ve haram gibi dini hükümlerin, kanunların, şeriatın, emir ve yasakların, tıpkı iman esasları gibi

güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı görmemeli, gericilik ve yobazlık olarak kabul etmemeli, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almalı ve gıcık kapmamalıdır.

Fakat buna rağmen yine de ihtiyat iyidir. Çünkü bir insan için yaşadığı sürece her an günahı ve küfürden tövbe etme ve imana dönme imkanı vardır. İman ve tövbe kapısı can boğaza gelinceye kadar, ya da güneş batıdan doğuncaya kadar açıktır ve yeniden iman etmek mümkündür.

Bu yüzden genellikle özel isim vererek daha önce Müslüman olduğu bilinen birisine “falan kafirdir” demek hoş karşılanmamıştır. En azından o küfür sözü söylediği anı tasrih ederek, belirtip kayıt altına alarak o an için söylemek gerekir.

Müslümana "Kafir" Muamelesi

Akaid alimleri, "Bir kimse kalbiyle inanmasa bile, diliyle imanı ikrar ettikten sonra kendisine Müslüman muamelesi yapılacağını" ittifakla söylerler. Çünkü biz kimsenin kalbindekini bilemeyiz ki! Bir ağzından çıkan söze bakarız.

Ehemmiyetine binaen, Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam)'in hadislerinde bu meseleye tekrar tekrar yer verildiğini görürüz: Resûl-i Ekrem (aleyhissalatu vesselam)'e göre kelime-i şehadet getiren herkesi Müslüman bilmek ve onlara Müslüman muamelesi yapmak zorundayız.

Nitekim şöyle buyurur. "Ben insanlarla, onlar lailahe illallah (Allah'tan başka tanrı yoktur) deyinceye kadar mücadele etmekle emredildim, kim lailahe illallah derse, o,

benden malını ve canını emin kılmıştır (bunu söyledikten sonra ben onun samimî olup olmadığını araştırmam). Onun gerçek hükmü ve hesabı Allah'a kalmıştır."

Bu hususla ilgili olarak, Hz. Üsame'nin hadisesi meşhurdur. İbnu Hişam'ın rivayetine göre, bir mukatele sırasında Hz. Üsame (radıyallahu anh), hasmı ile vuruşurken, galebe çalacağı sırada vuruştığı müşrik, kelime-i şهادet getirerek tevhidi ikrar eder. Fakat Hz. Üsame (radıyallahu anh), onun, bu ikrarı, ölümden kurtulmak için yaptığına hükmederek, hasmını öldürmekte tereddüd etmez.

Medine'ye dönüşte durum Peygamberimiz (aleyhissalatu vesselam)'e anlatılınca, hadiseye ziyadesiyle üzüliyor ve Üsame'yi şiddetle azarlıyor: "Ey Üsame, lailahe illallah diyen bir kimseyi niye öldürdün?"

Hız. Üsame (radıyallahu anh), kendisini şöyle müdafaa ediyor: "Ey Allah'ın Resûlü, o, bunu ölümden kurtulmak için söyledi."

Bu cevap üzerine Hz. Peygamber (aleyhissalatu vesselam) "Kelime-i tevhîdi getireni niye öldürdün ey Üsame" diye o kadar çok tekrar ediyor ki, Hz. Üsame (radıyallahu anh) üzüntüsünün büyüklüğünden: "Keşke o güne kadar İslamiyet'e girmemiş olsaydım, ondan sonra girmiş olsaydım da böyle bir cinayeti işlemekten uzak kalsaydım" temennisinde bulunur.

Müslim'in rivayetinde Resûl-i Ekrem (radıyallahu anh) Hz. Üsame'yi şöyle azarlıyor: "Onun bu ikrarda samimî olup olmadığını öğrenmek için kalbini yardın mı?"

Ebu Davud'un rivayetinde buna şunu da ilave ediyor: "Kıyamet günü lailahe illallah diyen bir kimseyi öldürmenin hesabını nasıl vereceksin?"

Ashabtan Sa'd (radıyallahu anh)'ın "Üsame öldürmedikçe, ben bir Müslümanı öldürmem" sözü, bu

hadisenin hem Üsame (radiyallahu anh), hem de diğer sahabîler (radiyallahu anh) üzerindeki te'sîrini gösterir. Bu arada tanımadığı Müslümanları öldüren terörist katillerin kulakları çınlasın. Hesabını nasıl verecekler acaba?

Bundan daha acaib bir olay var. Onu da yazmadan geçemeyeceğiz doğrusu.

Müslümana "Kafir" Denilir mi?

Meşhur Üsame olayında anlatılan manayı te'yid eden daha enteresan bir rivayet Mikdâd İbnu'l-Esved'den gelmektedir. Der ki:

"Hz. Peygambere (sav):

- "Bir kâfirle karşılaştım, onunla mukâtele etsem, vuruşma sırasında kolumun birini kılıcıyla kesip atsa, arkasından da mağlub düşse ve benden aman dileyerek "Müslüman oldum" dese, ey Allah'ın Resûlü, ben onu öldüreyim mi?" dedim.

- "Hayır, öldürme" dedi. Ben tekrâr:

- "İyi ama ey Allah'ın Resûlü, o benim bir kolumu kestikten sonra bu ikrârda bulundu" dedim. Cevâben:

- "Hayır, öldüremezsin. Eğer öldürecek olursan o, sen onu öldürmezden önceki senin durumuna geçer, sen de, onun kelime-i şehâdeti söylemeden önceki durumuna geçersin (kâfir olursun)." cevabını verdi.

Kelime-i tevhid ve kelime-i şehâdeti ikrâr etmenin, Müslüman vicdânında hâsıl etmesi gereken hürmetle ilgili bir başka misâle göre, böylelerine münâfık demek de kesinlikle yasaktır. Başta Buhârî olmak üzere siyer ve hadis kitaplarında geldiğine göre, bir sohbet sırasında Müslümanlara çokça eziyet vermiş olan Mâlik İbnu Duhayşin'in adı geçer.

Ashâb'tan biri: "O, bir münafıktır, Allah ve Resûlünü sevmez" der.

Bunun üzerine Hz. Peygamber (sav) söze karışarak: "Böyle söyleme, görmüyor musun, "lâ ilâhe illallah" dedi ve bununla da Allah'ın rızasını talep etmektedir" buyurur.

Öbürü tekrâr: "Fakat biz onu daha ziyâde münâfıklara dönük ve onlara hayırhâh görüyoruz" derse de Hz. Peygamber (sav): "Allah'ın rızasını kazanmak arzusuyla "lâ ilâhe illallah" diyeni Cenâb-ı Hakk ateşe haram kılmıştır" cevâbını verir.

Bu konunun ehemmiyetine binâen Peygamberimiz (sav)'den bir başka misâl daha vereceğiz. Resûlullah (sav) bir gün taşradan gelen zekât malını, İslâm hesabına kalpleri kazanılması icâbeden dört kişi arasında pay eder. Bu dağıtımından hisse alamayanlardan bâzıları memnuniyetsizliklerini izhâr ederler. Bunlardan bir tanesi haddini aşarak: "Yâ Resûlallâh Allâh"tan kork, âdil ol!" der.

Hz. Peygamber (sav) bu ifade karşısında ziyâdesiyle gazaba geliyorsa da: "Yazık sana, yeryüzünde Allah'tan en çok korkan benden başka kim var?" demekle yetiniyor.

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın üzüldüğünü gören Hâlid İbnu Velîd (ra), (veya Hz. Ömer) yanaşarak: "Ya Resûlallah müsâde buyur kellesini uçurayım" der.

Hz. Peygamber (sav): "Hayır, belki o namaz kılacak (ve böylece Allah onu affedecek)" buyurur.

Hz. Hâlid (ra): "Diliyle söylediği kalbindekine hiç uymayan ne kadar çok namaz kılan var" karşılığında bulunur.

Hz. Peygamberimiz (sav)'ın bu söz üzerine Hz. Hâlid (ra)'a verdiği cevap, altın harflerle yazılmaya değer: "Ben insanların kalplerini araştırmak, karınlarını yarmakla emredilmedim."

Bu hadislerin ışığı altında, herhangi bir Müslümanın tenkidi yapılırken: "Onun kıldığı namaza bakma, riyâdan ibâret", veya "O, elâlemi aldatmak için hacıdır" gibi sözlerin dînen ne büyük ölçüsüzlük ve cinâyet olduğu anlaşılır.

Kur'ân-ı Kerîm'in nassına göre, değil namaz kılıp oruç tutan, İslâm âdâbına uygun selâm veren bir kimseyi bile Müslüman kabul edip öyle muâmele etmek gerekmektedir.

Nasıl mı?

Görelim isterseniz:

Selam Semboldür

Evet, İslâm'ın öğrettiği gibi selam vermek, şuurlu bir Müslüman için semboldür, yani bir vazife olduğu kadar, Müslümanca bir şiardır, kişinin dinini gösterir bir alamet ve işarettir. Günlük hayatta selamı Müslümanca vermeyenler bunun sebebini oturup sorgulamalıdır. Bunun altında yatan sebep nedir? Tdavi için önce teşhis gereklidir değil mi?

Şimdi başta dediklerimizin esbab-ı mucibesini dün yorumunda yazan kardeşimizi tebrik ederek bir de biz takdim edelim:

"Ey iman edenler, Allah yolunda harbe çıktığınız zaman (meselelerin) tam açıklanmasını bekleyin. Size (Müslümanca) selâm verene, dünya hayatının geçici menfaatlerini arayarak: "Sen mü'min değilsin" demeyin."⁵⁰

Ayetin sebeb-i nüzulü, konumuz yönünden oldukça enteresandır: Kaynaklarımızın -bizim için pek mühim olmayan- farklı rivayetlerine göre, Hz. Peygamber (sav) tarafından belli bir vazîfenin ifâsı için yollanan askerî bir birlik -veya seferde olan bir Müslüman grup- Batn-ı İdam denilen

⁵⁰ Nisa: 4/94.

meskûn mahalle varınca, bütün halk önlerinden kaçıyor, sâdece bir zengin, veya çoban mallarının başında kalarak Müslümanlara yaklaşıp "İslâmca" selâm veriyor. Fakat Muhalllem İbnu Gassam onu öldürerek mallarına el koyuyor. Sefer dönüşü, hâdisе, Hz. Peygamber (sav)'e rapor edilince, yukarıdaki âyet nâzil oluyor.

Hadis ve siyer kitaplarında gelen sarâhate göre hâdisenin fâili kısa bir müddet sonra ölüyor. Cenâzesi toprağa verilince yerin cesedini kabul etmediği, üç sefer gömüldüğü hâlde her defasında dışarı atıldığı belirtilir.

Durum Hz. Peygamber (sav)'e haber verilince: "Arz, aslında bundan daha şerîrlerini de kabul eder. Fakat Allah size, "lâilâhe illâllâh" cümlesine hürmetin ehemmiyetini göstermek istedi" der.

Yukarıda zikredilen âyetin harp gibi en kritik bir anda dahi "İslâmca selâm" verene Müslüman muâmelesi yapılmasını emretmesi karşısında, Müslüman olduğunu her şeyiyle ilân eden, hatta İslâm'a hizmeti kendine şiar edinen kimseleri, mensub olduğu partisi veya intisâb ettiği grubu ayırır diye kırıcı sözlerle ithâm etmenin, İslâmî ölçülere ne derece uygun düştüğünü ve ne gibi faydalar sağladığı üstünde iyi düşünelim.

Bu söylenenlerle ilgili olarak, şunu da belirtelim ki, İslâm inancında, bir kimseyi tekfir etmek son derece tehlikeli, son derece büyük vebâli olan bir davranıştır. Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) şöyle buyurur:

"Kim kardeşine kâfir derse, ikisinden biri mutlaka kâfir olmuştur. Eğer itham edilen kâfir değilse, küfür, ithâm edene döner."

Bu hadiste dile getirilen tehdidin ciddiyetini belirtmek için şunu kaydedelim ki, Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat dışında

kalan sapık mezheplerden Hâricîler'in tekfir edilip edilemeyeceği münâkaşasında bâzıları, bir Müslümanı tekfir etmenin mesûliyetinin büyüklüğünü göz önüne alarak, ortadaki mübhemiyet sebebiyle, müsbet veya menfî hiçbir şey söylememeyi tercih ederken, tekfir edilmeleri gerektiğine kaail olanlardan bir kısmı da görüşlerine delil olarak yukarıdaki hadis-i şerifi zikretmişler ve: "Onlar İslâm ümmetini tekfir ettiklerine göre kendileri kâfir olmuştur" demişlerdir.

Bu düşüncede olan Kadı İyaz eş-Şifâ'da aynen şunları söyler: "Ümmeti, dalâlet ve bütün Ashâb'ı küfürle ithama müncer olan herhangi bir söz sarfeden herkesin kesinlikle küfrüne hükmediyoruz."

Burada kaydı gereken bir başka mühim hadis, Hz. Peygamber (sav)'in İslâm ümmetinin 73 fırkaya ayrılıp bunlardan sâdece birinin fırka-ı nâciye, yâni kurtuluşa erecek olan hak yoldaki fırka olacağını haber verdiği rivayettir.

Muhtelif vecihlerle gelmiş olan hadisin bir vechinde, hidâyet üzere olup kurtuluşa erecek bu grubun kimler olduğunu, dinleyenlerden bazıları sorunca şu cevap verilmiştir:

"Onlar, benim yolum üzerinde olanlar, ashâbım, Allah'ın dini üzerinde cidal ve münâkaşaya girmeyenler ve herhangi bir günah sebebiyle tevhd ehlinden birini tekfir etmeyenlerdir."

Hülâsa, İslâm âlimlerinin, ittifakla Muhammed ümmetinin dikkatlerini çektikleri bir husus, tekfir meselesi olmuştur. Buradaki titizliği Hücetü'l-İslâm İmâm-ı Gazâlî'nin şu sözleriyle hülâsa edelim:

"İmkân nisbetinde bir Müslümanı kâfirlikle ithâmdan (tekfirden) kaçınmak gerek... Zira, tevhd'i (Allah'ın bir olduğunu) ikrâr eden musallî kimselerin kanını helâl addetmek

hatâdır. Hataên bir Müslümanın kanını dökmektense hatâen bir kâfire hayat hakkı tanımak evlâdır."⁵¹

Sonuç olarak tekfir, Müslüman olduğu bilinen veya bir kişiyi, inkar özelliği taşıyan söz veya eylemleri sebebiyle kafir saymaktır. Tekfir, hem birçok haklarını kaybetmesi ve yakalanırsa büyük bir cezaya çarptırılması açısından O kişi için, hem de birlik ve beraberliği bozulan, dinî inançlarına karşı açıktan saygısızlık ve saldırganlık ile huzuru bozulan toplum için oldukça ağır bir durumdur.

Dolayısıyla tekfir hususunda çok dikkatli ve titiz olmak, temelsiz iddialar ile kişiyi tekfir ederek dışlayıp cezalandırmaktan kaçınmak gerekir.

Bu ihtiyattan ötürü "ehl-i kiple'nin tekfir edilmemesi", "ehl-i sünnet" inancının temel bir özelliğidir. Gönülde samimi iman varsa, kastını aşan veya nereye varıp dayanacağı bilinmeyen cahilce bir söz veya iş yüzünden, yoruma açık ve tevili mümkünse öyle yaparak kimse tekfir edilmemeli, belki yanlış, uygun bir metotla düzeltilmelidir.

İlim ve İhtiyat

Bir kimsenin İslâm dairesinden dışarı çıkması, kafir sayılabilmesi için, küfrü, yani müslümanlığa sığmayan bir düşünce, inanç veya hareketi bilerek ve gönülden isteyerek, beğenerek ve benimseyerek kabul etmesi gerekir. Kişi, küfrü gönülden ve bilerek benimsemediği müddetçe, müsamaha ile yaklaşılmalıdır. Bilmediği bir konuda dinden çıkma kastı olmadan konuşmuşsa, ona doğrusu öğretilmelidir. Müslüman hemen tekfir edilmemelidir. Başka bir mezhep veya

⁵¹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/261-266.

müçtehidin o yanlış bir tevil veya yorumu varsa itibara alınmalıdır. Böyle tevil imkanı varsa, hemen küfre hükmetmek, İslâm ümmetinden dışlamak sorumluluk getiren bir hüküm olur. Ancak bu tevilin, yorumun da bir dayanağı olmalıdır. Ne var ki bu tevil, kişinin şahsî düşünce, keşif, ilhâm ve temâyülünü vahyin üstüne çıkarıyor, vahyi geri plâna itiyor, açıkça veya doğurduğu sonuç itibarıyla akla ve ilhâma dayanan bir din getiriyor olmamalıdır.

Özetlersek, bir kimsenin belli bir davranışı, dış görünüşü itibarıyla küfrü gerektiriyor, "bunu ancak kâfir olan yapar, söyler" kanaatini veriyorsa buna "küfr-i lüzûmî" denir. Bu durumda kişi, o davranışının küfrü gerektirdiğini bilmiyor yahut bunu yaparken kâfir olmayı kasdetmiyor olabilir. Eğer şahıs, yaptığı ve söylediğinin (davranışının) küfrü gerektirdiğini, müslümanın dinden çıkmasına sebep olduğunu biliyor ve bu maksatla o davranışta bulunuyorsa, küfrü iltizam ediyor ve benimsiyor demektir; işte buna da "küfr-i iltizâmî" denir.

Sonuç: bir kimsenin kafir olmasının şartı iltizamdır, yani ya küfrü benimsemesidir, yahut da söz ve davranışının İslâm içinde kalmasına müsait hiçbir tevil ihtimali taşımamasıdır.

İctihada, yoruma açık olan, bu sebeple de ortaya birden fazla meşru ictehad, mezhep ve uygulama çıkmış bulunan konularda, bunlardan birini benimsemiş olan kişi ve grupların diğerlerini İslam'dan veya meşruiyet çerçevesinden dışlamaları yanlıştır.⁵²

⁵² Bkz. <http://www.hayrettinkaraman.net/yazi/hayat2/0007.htm> (02 Kasım 2007)

Somuta “tekfir”i Kur’an ve sünneti bilen, kelim ve fıkıhtan anlayan yetkililer yapsın. Her önüne gelen başkasını tekfir etmesin. Söz ayağa düşmesin.

Bir de tekfir yerinde yapılsın. Yersiz tekfir elbette zararlıdır.       tekfirin neticesi ağırdır. Can gider, mal gider, akrabalık ve dostluk gider, barış ve huzur gider. Karşıdaki kafir değilse belki iman da gider. Bu yüzden yersiz tekfir çok zararlıdır. İnsanlar birbirinden kopar. Yuvalar yıkılır, cemiyet dağılır, birlik ve dirlik bozulur, cinayetler işlenir, anarşi ve terör azar, düşmanların ekmeğine yağ sürülür.

Bu tekfir etme işinin altında cehalet, taassup, kin, haset, menfaat, şöhret gibi kötü ve bencil duygular da olabilir. Onun için tekfir basit, ucuz, hafif, her istenildiğinde kolayca kullanılır bir şey değildir. Bıçak sırtı gibi bir şeydir bu mesele.

Eskiler bu ihtiyatı ifade için şöyle derlerdi: “Bir insanın doksandokuz küfrüne, bir de imanına delalet eden bir şey varsa, orada hemen tekfire gidilmez. O birin de bir değeri vardır. Bu konu temkin isteyen, itidal isteyen, insaf isteyen bir konudur.

KAFİRLEŞME GÖSTERGELERİ

Buraya kadar çok önemli bilgilere geldik. Bu bilgiler fıkıh kitaplarında “irtidatın rüknü” başlığı altında da verilmiş bilgilerdir. Yukarıda irtidat ve mürtedin tanımını yaparken şu bilgiler verilmişti: “Bu, ya kalbinde taşıdığı imana aykırı kesin bir niyet ve inançla, ya ciddi veya şaka ile dinden çıkaracak bir sözü söylemek veya bir işi yapmakla olur. Samarraî buna “terk irtidadı”nı da eklemiştir. Ona göre dört ana sebeple irtidat meydana gelir:

- 1- Kalbde oluşan iman ve inanç ile.
- 2- Dil ile söylemekle.
- 3- Bir fiili işlemekle.
- 4- Bir fiili terk etmekle.⁵³

Ömer Nasuhî Bilmen’e göre ise başlıca şu dört kısım irtidat olayını meydana getirir: Söz. İş. İtikat. Şek.⁵⁴

Biraz sonra açıklanacak bu kısımlarla Allah Teala katında irtidat meydana gelir. Ancak İslam hukukuna göre bir kimsenin dinden dönmesine hükmedilebilmesi için o kimse irtidatını ya sözle veya işle açığa vurması gerekir. Kalbdeki inanç, şek ve şüphe açıklanmadıkça bilinmez. Hatta ileride geniş olarak açıklanacağı gibi, bir müslümanın sözü eğer güzel

⁵³ Samerraî, age. s. 85.

⁵⁴ Ömer Nasuhi Bilmen, age. IV. 7-8.

bir yorum ve tevil ile küfürden kurtuluyorsa bunu yapmak gerekir.⁵⁵

Sanırım hiç kimse şöyle bir soru sormaz: “İyi de, Batılılaşma ile Hesaplaşma konusunu işleyen bir kitapta bu bilgilerin işi ne?”

Buraya kadar bu kitabı okuyan Müslümanların böyle bir soruyu tebessümle karşılayacağını biliyoruz. Konuya bigane kalanlar için de sadece şu kadarını yazsak sanırım yeterlidir: “Batılılaşma, materyalist ve pozitivist bir düşüncedir. Ona göre din aslı astarı olmayan bir hurafedir ve insanları uyuşturur. Bu düşünceye sahip bir insan ne Allah’a, ne vahye, ne peygamberlere, ne kutsal kitaplara, ne de onların sunduğu din, inanç, hukuk ve ahlaka inanmazlar. Bunları inkar etmeden Batılılaşma zaten gerçekleşemez.”

Şimdi bu sebepleri tek tek açıklayalım.

Kalpte Kafirleşme

Kalpte kafirleşme, yani irtidat, kalpde var olan iman ve itikadın gidip, niyet yerine inkar veya şek ve şüphe gelmesidir. Batılılaşma ve onun öncelikli düşüncesi pozitivism madem Allah’ı, peygamberi, kitapları, melekleri, ahireti, yani topyekun dini inkar etmektedir, öyleyse böyle düşünerek buna inanan insan, daha önce Müslüman ise dinden çıkmış, mürted olmuş demektir. kalpte irtidat, yani kafir olma ile işte bunu kasdediyoruz. Bu inkar ve dinden çıkma işini diliyle veya işiyle yaparsa, dil ve iş ile dinden çıkmış, kafir olmuş olur.

Bilindiği gibi İslam, Allah Teala katından indirilmiş bir dindir ve onu Resulullah (sav) Efendimiz bizlere tebliğ etmiştir. Bu dinde inanılması zaruri olan hükümlere “zarurat-ı

⁵⁵ Ay.

diniye” denilir. İmanın altı şartı, İslam’ın beş şartı gibi. Hatta Kur’an-ı Kerim’den her bir ayet ve o ayetlerde haber verilen her olay, inanç, ibadet, kanun, ahlak... esasları, dinen inanılması zaruri olan konulardır.

Mesela bu ayetlerde geçen namaz, oruç, zekat, hac emrini; ana babaya itaat, tesettür, miras ahkâmını; zina, faiz, şarap, hırsızlık, leş, akmış kan, domuz eti ve başkasının malını haksız yere yemenin haramlığını; Adem, Nuh, İbrahim, İsa, Muhammed Mustafa (aleyhi’s selatu vessalam) ın peygamberliğini inkar etse, hatta “acaba böyle mi” diye şek ve şüphe etse, tereddüt geçirse, kesinlikle dinden çıkar, mürted olur.

Şimdi bunlar hakkında biraz daha tafsilatlı bilgiler verelim.

Mesela Allah Teala’yı inkar eden, veya İslam esaslarını tamamen veya kısmen reddeden materyalizm, komüniz, pozitivizm, ateizm ve benzeri fikrî, felsefi, siyasî, ekonomik inanç, düşünce ve sistemlere inanıp benimsemek, yine kesinlikle insanı dinden çıkarır. Sahibi dinden çıkmayı kasetmese de, hatta istemese de bu böyledir.

Hatta “et ve ekmek helaldır” gibi hakkında kat’î icma olan bir şeyi haram saymak, öyle inanmak da insanı dinden çıkarır.⁵⁶

Hiç şüphesiz itikat, iman ve inanç deyince ilk akla gelen, Allah Teala’ya imandır. Gerek Allah Teala’yı, gerekse O’nun Kur’an ve mütevatir sünnette geçen isim, sıfat ve fiillerinden birini inkar eden, O’na eş ve ortak koşan, kız ve oğullar nisbet eden, dinden çıkarak mürted olur.

⁵⁶ Bkz. Ömer Nasuhî Bilmen, age. IV. 7.

Gerek şaka, gerek ciddi Allah Teala'yı hafife almak, alay ve istihza etmek, dinini ve kanunlarını beğenmemek, “gökte otursun ve hayatımıza karışmasın” demek, küfretmek, insanı elbette dinden çıkarır.

Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim Allah Teala'nın kelimidir. Onun bir kısmını, hatta bir ayetini inkar, tamamını inkar gibidir ve insanı dinden çıkarır. Yine Kur'an-ı Kerimi beğenmemek, küçük görmek, “arabın kitabı, orta çağın karanlığı, eskilerin masalı” diye onunla alay ve istihza etmek, karışık ve çelişkili bilgilerle dolu demek, i'cazında şüpheye düşmek, ona ilaveler yapmaya kalkışmak, helalini helal, haramını haram bilmemek, hükümlerine dil uzatmak, insanı dinden çıkarır.

Bir kimse Peygamber Efendimizin (sav) Allah Teala'dan haber verdiği ayetlerin bir kısmında yalançı olduğuna veya yanlış yanlıp yanlış haber verdiğine inansa, kafir olur. İçinden ona buğz etse, yine kafir olur, mürted sayılır.

Kim İslam dininin ilahi olmadığına, kanunlarının geçersiz olduğuna, insanlara hayır ve mutluluk getirmeyeceğine, ona uyanların geri kalacağına inanırsa, dinden çıkar. İslam kanunları ile alay eden, onları oyun ve eğlenceye, istihza ve hakarete alan, onlardan gıcık kapan, onlara inanıp amel ettiği için müslüman lardan, onlara davet ettiği için alimlerden, onların yolunda savaştığı için mücahitlerden gıcık kapan, dinden çıkar, kafir bir mürted olur.

Dilde Kafirleşme

Yukarıda kısmen saydığımız itikat ve inancı, veya dinden çıktığını, hiçbir zorlama, ikrah, kötü baskı ve şiddet olmaksızın dil ile isteyerek söylemektir.

İslam hukukçularının çoğu, Allah Teala ve Resulullah (sav) Efendimize gerek şaka gerekse ciddi olarak sövme, alay ve hakaret etmenin kişiyi kafir edeceğinde ittifak etmişlerdir. Delilleri şu ayet-i kerimelerdir:

“Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir sûrenin müminlere indirilmesinden çekinirler. De ki: Siz alay edin! Allah o çekindiğiniz şeyi ortaya çıkaracaktır.

Eğer onlara, niçin alay ettiklerini sorarsan, elbette, biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah ile, O'nun âyetleriyle ve O'nun peygamberi ile mi alay ediyordunuz?

Boşuna özür dilemeyin; çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz. Sizden tevbe eden bir gurubu bağışlasak bile, bir guruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz.”

57

Rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.) Tebük seferine giderken münafıklardan bir grup Resulullah hakkında: “Şu adamın haline bakın, Şam saraylarını feth etmek istiyor. O nerde, Şam saraylarını fethetmek nerde!” diyerek onu küçümsediler ve hakkında bir sürü saygısız sözler sarfederek dedikodu ettiler. Durum Resulullah’a vahiyle bildirildi. Münafıklar çağrılıp kendilerine niçin böyle yaptıkları sorulduğunda inkar ettiler ve “Yolculuk zahmetini unutturmak için kendi aramızda öylesine konuşarak şakalaşıyorduk” şeklinde yalan beyanda bulundular. İşte yukarıdaki ayet bu münafıklar hakkında nazil olmuştur.

Buradaki sövgü, alçaltan, değerden düşüren, hakaret ve küçümseyen, alay ve istihza eden sözdür. Resulullah (sav)

⁵⁷ Bkz. Tevbe, 64-66.

efendimize karşı yöneltilen bu sövgünün küfür olduğunda tereddüt yoktur.

Allah Teala'ya sövenin katline hüküm verilir. Ancak Hanefî'ler, “tevbe ederse, kabul olunur ve öldürülmez” demişlerdir. Peygamber Efendimiz'e (sav) söven hakkında biraz daha durulmuş ve “O bir beşer olduğundan O'na ar ulaşır. Dolayısıyla söven tevbe etse de öldürülür” diye uzun bahisler açılmıştır. Bazıları, “tevbe ederse öldürülmez” demişlerdir. Sonuçta “tevbe etse de öldürülür” diyenlerin görüşü ağır basmaktadırlar.⁵⁸ Bu konuda Peygamberler arasında fark gözetilmez. Resulullah (sav) efendimize sövmekle, diğer bir peygambere sövmek arasında hiç bir fark yoktur.

Peygamberimizin hanımlarına, dört halifeye ve ashab-ı kiram'a sövmek hakkında da uzun araştırmalar ve hükümler vardır. Bilindiği gibi Peygamberimiz Efendimiz (sallellahu aleyhi ve sellem) Hazretlerinin tertemiz hanımları bütün mü'minlerin anneleridirler. “Peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır. Eşleri, onların analarıdır.”⁵⁹

Binaenaleyh onlara dil uzâtan, başta Hz. Aîşe olmak üzere onları iffetsizlikle suçlayan, Keza Hz. Peygamber (sav)'den sonra sağ kalan hanımlarının, çağdaşları olan Müslümanlarla neden evlenmediklerini sorgulayan ve eleştiren kimse yine kâfir olur.

Başta dört halife olmak üzere ashab-ı kiram imanını reddeden, yine kafir olur.

Şu sözler halk arasında maalesef duyulan küfür sözlerdir:

⁵⁸ Cezerî, age. V. 428-429.

⁵⁹ 33-6

«Filan kimse peygamber bile olsa ona inanmam.»

«Peygamberler de bizim gibi yer içer ve tuvalete giderler, onların bizden ne farkı var!»

«Eğer Adem suç işlemeseydi cennetten kovulmazdık, bütün bu belâlar O'nun yüzünden başımıza geldi.»

Resulullah (sav) Efendimiz şöyle buyurdular: “Kim bir din kardeşine “ey kafır” derse, bu söz mutlaka birisine döner.”⁶⁰

Yani söylenilen adam kafirse ne ala, değilse söz söyleyene döner ve onu kafır kılar.

Ancak alimler bu konuda uzun açıklamalarda bulunmuşlar ve bu sözün küfre düşürmesinde ihtilaf etmişlerdir.. Özeti, kafır olur diyenler, o adamın küfrü, “İslam”ı “küfür” diye nitelemesinden dolayıdır, demişlerdir. Bazıları da bunu “sövme” veya “nimeti inkar etme - nankör” veya “kafir gibi yaşıyor, dini vazifelerini yapmıyor” anlamına alıp büyük günah saymışlardır.

Bazı alimlerimiz, sözleri ile milleti batıl yollara saptıran ve küfre davet edenleri de kafir saymışlardır. Bu asırda çok görülen bir olaydır bu maalesef.⁶¹

İşte Kafirleşme

Küfrü gerektiren fiilleri, işleri yapanlar, dinden çıkarak kafir olurlar. Mesela aya, güneşe, putlara, kişilere ibadet ve secde eden gibi. Mesela birisinin evini Kabe gibi ibadet niyetiyle tavaf etmek gibi.

⁶⁰ Buharî, Müslim,

⁶¹ Samerraî, age. s. 130.

Mesela sözlü irtidatta anlatıldığı gibi, İslam ve onun temel kaynaklarını inkar etme, alaya alma, hakaret etme alameti olan işleri yapmak gibi.

Bunlara örnek olarak, Kur'an-ı Kerim'i, hatta hadis-i kudsî veya diğer hadis-i şerifleri tutup fırlatmak, pis yerlere atmak, dinî kitapları “artık bunların çağı geçti” diyerek atmak veya hakaret etmek, İslam fikhını anlatan kitapları “bunların içindeki kanunlar artık kaldırıldı. Hiçbir işe yaramaz çağdışı kitaplar. Bunlar çöl kanunları” diyerek alay ve hakaret ile atmak, ezmek, yakmak, pis yerlere fırlatmak gibi...⁶²

Küfre rıza gösteren, kafirlerin yukarıda örnek verilen davranışlarını sevinç ve takdirle karşılayan, onlara tazim ederek maddi ve manevi destek veren, bu tür kafirleri kınayan Müslümanları tenkit ederek sevmeyen ve beğenmeyenler de kafir olurlar.

Kafirlerle beraber olarak Müslümanlarla savaşanlar, İslam dininin yok olması için uğraşanlar, onun bilinmesine ve yaşanmasına şiddetle karşı çıkanlar, İslam'ı bilip yaşamaya çalışanlara sırf bu yüzden düşman olanlar ve onlarla alay ve hakaret edenler de kafir olurlar.

İşi Terkte Kafirleşme

Dinin farz veya haram kıldıklarını inkar ederek, veya alay ve hakaret ederek, veya kibirine yediremeyerek inatla yerine getirmeyenler de kafir olurlar.

Ancak dinin emirlerini ve yasaklarını inkar etme, alaya alma, küçük görme, faydasız ve anlamsız bulmadan değil de, sırf tenbellikten dolayı yerine getirmez ve bundan dolayı da

⁶² Bkz. Ömer Nasuhî Bilmen, age. IV. 7; Samerraî, age. s. 133 vd.

üzüntü çekerse, bu adam dinden çıkmış olmaz. Çünkü “amel imandan bir cüz değildir.”

Ancak bu terk etme ve yapmama ısrarla bir ömür sürmemelidir. Yoksa inatlaşma ve tekebbür manası kazanabilir. Az önce geçtiği gibi bunlar küfür alametidir.

Tembellik ederek namazı kılmayanın, orucu tutmayanın, zekatı vermeyenin öldürüleceğine dair bazı görüşler varsa da, bunların çoğunluğu, bu öldürmenin kafir olmaktan değil, terkin cezası olarak uygulanacağını söylemişlerdir.

Daha Başka Sebepler

Evet, dünyanın her yerinde ataları Müslüman olan birçok insan, hatta ne yazık ki birçok nesiller, maalesef imanlarını kaybetmiş ve kafirleşmiş durumdadırlar. Bunların belli başlı sebeplerini yazdık. Buna bazı ekler de yapabilir, veya bir özet çıkarabiliriz. Biz “İnançta Arınma” kitabımızda bu konuları işlemiştik. Said Havva da “el-İslam” kitabının “Nevagidu’s Şهادeteyn” bölümünde⁶³ bunların belli başlılarını delilleriyle anlatır. Biz burada bu sebeplerin başlıcaları için şöyle bir sıralama yapabiliriz:

Allah’ın dinine aykırı olan ve ona gizli açık düşmanlık besleyen beşeri sistem, nizam, düzen, ilke ve ideolojileri veya onlar için çalışan ve savaşan insanları içten, yürekten kabullenip desteklemek.

İslam’ın hepsini veya bazı kanunlarını veya ibadet ve ahlakî prensiplerini inkar etmek, beğenmemek, çirkin görmek, alay ve hakaret etmek.

Dünya hayatını tek gaye bilip ahireti unutmak veya dünyayı ahirete tercih etmek.

⁶³ Bkz. s.79-98.

Kitap ve sünnetle veya bunların bir kısmıyla veya bunların içinde yazılı olan farz ve haramlarla alay etmek, eğlenceye almak, hafif görmek, sevmemek, beğenmemek, nefret etmek, gıcık kapmak. Bunların inkardan farkı yoktur.

Sırf Müslüman olduğu için ve sırf dinini yaşadığı için Müslümanlarla alay edip aşağılamak veya nefret etmek.

Dinin açık şiarlarıyla, yani sembolleriyle, mesela cami, minare, sakal sarık, tesettür vs. alay etmek.

Helalı haram, haramı helal saymak.

Kur'an'ın hepsini veya bir kısmını, velev ki bir ayetini olsun inkar etmek.

Mütavattir sünneti ve onunla sabit olan dini bir hükmü inkar etmek.

Kafirleri dost kabul edip sırdaş edinmek. Onlarla birlik olarak İslam ile ve Müslümanlarla savaşmak.

Resulullah'a (sav) karşı bile bile edepsizlik etmek.

Allah'tan ve dininden gıcıklanıp nefret etmek, şirk ve küfürden hoşlanıp neşelenmek.

Allah'ın sıfatlarını ve fiillerini inkar etmek veya bunları kullara da izafe etmek.

Ancak Allah'a ibadet olunan namaz, kurban, tavaf gibi fiillerle Allah'tan başkasına ibadet etmek. Müslümanı tekfir etmek.

Allah'tan başkasına itimat, tevekkül.

Kendine gelen maddi manevi bütün nimetleri Allah'tan değil de, kendinden, ya da başkasından, mesela ilminden, aklından, bileğinin veya sermayesinin gücünden vs. gibi sebeplerden bilmek.

Velhasıl insanı maksat ve mabud olarak Allah'tan çeviren şeylere iltifat etmek ve aldanmak.

Bütün bunlar iyice düşünülürse, Ebu'l Hasan Ali en-Nedvî'ye hak vermemek elde değildir. Diyor ki: “Zamanımızda çok büyük bir irtidat var ama ne yazık ki karşısında Ebu Bekir yok.”⁶⁴

Gelin bu Ebubekirler ve Halitler biz olalım ve elimizden geleni yapalım lütfen!

En büyük ibadet ve en gerekli cihat budur zamanımızda.

Kafirleşme Sonuçları

İrtidat olayı haliyle ibadet ve amellerde, medenî ve mali durumlarda, suç ve cezalarda bir çok hukuki durumlar ortaya çıkaracaktır. Biz bunları “İnançta arınma” kitabımızda delilleriyle birlikte işlemiştik. Şimdi burada “acaba bu konuyu ordan iktibas ederek kitaba bir bütünlük kazandırsak iyi mi olur?” diye düşündük. Fakat vaz geçtik. Çünkü bu konu doğrudan kitabımızın mevzusu değildir.

Bu bölümü de bitirirken sonuçta diyoruz ki, bütün bu anlatılanların nasıl bir irtidat olduğunu ve sahibini dinden çıkardığını alimlerimiz açık seçik kitap ve bröşörlerde yazmalı, anlatmalı. Bu yazılan kitapları gücü yetenlerimiz zekat veya sadaka olarak gücü yetmeyenlere alıp hediye etmeli, özellikle de okuyan gençlere okutmaya çabalamalı. Bu konuda kampanyalar bitmemeli, sürekli gündemde tutulmalı bu amansız sorun. Bu onlara düşen bir görevdir.

Evet, “yerinde tekfir faydalıdır” demiştik ya, işte bunun içindir. Öyle ise inadına İslam’a savaş açanlar da bilinçli bir şekilde tekfir edilmeli. Edilmeli ki başkaları işin ciddiyetini anlasın. Küfürden tiksiniş kaçsın. Böylece din ve toplum onların şerrinden ve fitnesinden korunmuş olsun.

⁶⁴ Ebu'l Hasan Ali en-Nedevî, Yeniden İslam'a, s. 167.

İşte tam da burada karşımıza davet, tebliğ ve irşat sorunu çıkıyor. Bu da bambaşka bir dert ve çok yaman bir sorundur ülkemizde, hatta bütün dünyada. Bu konuda alimlerimizin yazdığı çok güzel kitaplarımız var. Bu fakirin de bazı kitapları var çok şükür. Bu söz “fahr/övünme” için değil, “tahdis-i nimet” ve “tanıtım” içindir hamdolsun. Allah kalbimizi biliyor. Yine de kendimizi tezkiyeden haya ediyoruz. Estağfirullahil azîm.

Şimdi biz burada davetin bir başka boyutunu gündeme getireceğiz inşallah. O da kafirleşme sorunu ile mücadelede gerek olan en önemli bahisler olacaktır inşallah.

SORUNUN ÇARESİ

Önce Sorunu Bilmek Gerekir

Girişte de açıkladığımız gibi İslam dini kamusal alan dahil, hayatın her alanına dair hükümler, kanunlar, yasalar koymuştur. Hayatta yaşanan her durumun dinde “ahkam-ı şer’iyye” denilen bir değer hükmü vardır. Her vaziyet, ya farz, vacip, sünnettir, ya da haram, mekruh, müfsittir. Bunlar değilse muhakkak mubahtır. Bunun ötesinde bir durum zaten yoktur. İşte Batılaşma ile yaşanan modernleşme veya çağdaşlaşma, laiklik veya sekülerizm adına bu imana başkaldırmayla başlar. Müslümanlara göre burası, dinden çıkıp küfre girmenin, yani irtidatın başlama noktasıdır.

Buna göre göre modernleşme, dinin toplumsal rolünü ve etkisini bitirmiştir. Batılılaşıma, din-devlet ayrılığı anlamındaki laik ilkesiyle tarihten bugüne yaşanan geleneksel sosyal yapıları alt üst etmiştir. Türkiye’de Müslümanlar bu gerekçelerle modernizme karşı olmayı, dinî bir gereklilik kabul etmişlerdir. Bu açıdan batılılaşıma, devlet ile millet, batıcı aydın ile Müslüman alimlerin çatıştığı noktadır. Bundan sonra toplumda barış ve huzur yerine ayrılık ve çatışmalar vardır. Çünkü laiklik asla İslâm ile bağdaşamaz. Müslümanlar ise canlarından geçer, dinlerinden geçmezler. İşte çatışma ve buhran buradan başlar. Yoksa sorun, Müslümanların ilim, sanat ve tekniğe karşı oluşları değildir. Küfre, inkara karşı oluşlarıdır. Zira Müslümanlar ilim ve tekniğe “hikmet” diye

bakarak kendi malları kabul ederler ve “nerede bulurlarsa almayı” hak sayarlar.⁶⁵

Asıl hata, hatta cinayet, İslam medeniyetini terk ederek Batı medeniyetine girmektir. Din açısından bu irtidat, yani dinden dönmedir. Bir başka deyişle kafirleşme sürecine girıştır. İşte bizim “Batılılaşmaya” “kafirleşme” dememiz bu yüzdendir. Ne yazık ki bu Müslümanlar için hiç te kolay olmayan bir süreçtir.

Sorumluluk Sürmektedir

Batılılaşmanın devlet eliyle uygulandığı bir zaman ve mekanda Müslümanlar için dinlerini yaşamak elbette zorlaşacaktır. Bir kere dini sahibinin istediği gibi yaşamak için iyi bilmek gerek. Kamusal alanların başında gelen okullarda eğitimi ve uygulaması yasaklanırsa, nereden öğrenilecek din?

Sorunun tam ortasında biz kendimiz varız. Başkasının değil, bizim sorunumuzdur bu. Hadi diyelim bir şekilde ilk sorunu aştık ve dinimizi öğrendik. Bu bilgiler niçin vardır? Tabi ki yaşamak için. Allah Teala önce iman etmemizi, sonra okuyup öğrenmemizi, sonra öğrendiklerimizi uygulamamızı, hayata geçirmemizi, bunu da ihlâs ve samimiyetle yapmamızı istemektedir. Hatta bir de bunları başkalarına tavsiye etmemizi, tebliğ etmemizi istiyor bizden. Üç ayetlik kısa “Asr Suresi” bunu anlatır bizlere. İyi de bu şartlarda bu nasıl mümkün olacak?

⁶⁵ Rasûlullah (as) şöyle buyurdu: “Hikmet, değerli bilgiler müminin yitık malıdır, onu nerede bulursa almaya daha hak sahibidir.” (Tirmizi, İlim 19; İbn Mâce, Zühd 17) Bu hadis çeşitli tariklerden nakledilmekle birlikte umumiyetle zayıf kabul edilmiştir. Ancak hadis usulü ilmine göre “nasihat ve uyarıya dair hadisler, zayıf da olsa alınır ve faydalanılır.”

Ortada başka bir gerçek var: şartlat zor da olsa Müslümanlardan mükellefiyet, yani dinî sorumluluk asla kalkmaz. Ama zorluk nispetinde kimi zaruretlerden kaynaklanan ruhsatlar ve dahi normal zamanlara göre alınan ücret ve sevaplar da artar. Bu konular fıkıh kitaplarında “azimet ve ruhsat” başlığı altında işlenir. O yüzden Sevgili Peygamberimiz zor zamanlarda İslam’ı yaşamayı “avuçta kor taşımaya” benzetmiştir. Buna karşılık şu müjdeyi de vermiştir:

“O günlerde müslümanca yaşayarak salih amel işleyenler, yararlı işler yapanlar, siz sahabîlerden aynı işi yapanın elli katı fazla sevap ve mükafat alacaktır.”⁶⁶

İslam bilinmez ise boşluğu sistem dolduracaktır. Ne ile mi? Batıl din, ilke ve ideolojilerle. Bu yüzden temel özelliği pozitivist ve materyalist olan sistem, dinsiz nesiller yetiştirmek için, dini ve bütün kurumlarını yasakladığı, dini bilen alimleri hayattan dışladığı ve etkisiz bıraktığı kadar, ne idiği belli olmayan bir resmi ideolojiyi “Kemalizm” adına dayattı. Batı patentli her düşünceyi bu torbanın içine atabilirsiniz, bir yer tutar. Sistemin geçit vermediği tek düşünce, İslam’dır.

O yüzden bugün kömünist, sosyalist, faşist, nasyonalist, kapitalist, liberalist, karma vs. her düşüncenin partisi kurulup iktidara talip olabilir. Ama asla ve asla bir “İslam Partisi”ne izin verilemez. Öyle bir parti kurmak dinde nasıl karşılanır, o başka bir konu, ama cari sistem buna asla yasal yollardan izin vermez. Gizli kurulursa bile bilinmelidir ki bu eylem, anayasal bir suçtur. Hadi diyelim suçlarını iyi örttüler, peki iktidara gelince ne yapacaklar? Açıktan İslam’ı mı uygulayacaklar? Buna izin verecek mi sistem, halk bunları seçti diye? Halkın

⁶⁶ Ebu Davud, Melahim, 4341; Tirmizî, Tefsir, 3060; İbn Mace, Fiten, 401.

görüneni mi, görünmeyen gizliyi mi seçtiği de bir muamma. Kaldı ki bu gizlilik, üstü örtülülük, hesap vermezlik de İslam'ın davet metoduna aykırıdır. Müslümanların çoğunluk olduğu bir ülkede İslam'ın bu durumlara düşürülmesi bile başlı başına bir züldür.

Sistem İslam'ın sorun çözmesine izin vermediği yerde yeni yetişen insanların din, iman kaynaklı sorunları nasıl çözüme kavuşacaktır?

Sistem böyle bir sorunu zaten sorun olarak tanımaz ve olmaması için de her yolu dener. Özellikle de gençleri kullanarak fuhuş, alkol, kumar, sportif faaliyetler, eğlenceler, balolar, festivaller ve karnavallara onları din dışı yaşamaya alıştırmaya çalışır. Bir zaman gelir ki insanlar artık gayri müslim gibi yaşamakta ve öyle de inanmaktadırlar. Hani derler ya “inandığı gibi yaşamayanlar, yaşadıkları gibi inanmaya başlarlar” diye.

İşte İslam ülkelerinde “kafirleşme süreci” böyle başlar ve bu yığın yığın yaşanan sorunların hepsinin anası olur. Ülkede ne kadar olumsuzluklar varsa, altında bu “din düşmanlığı” yatar. Vebali, günahı sisteme aittir. İster anarşi ve terör deyin, isterseniz yolsuzluklar, soygunlar, talan ve vurgunlar deyin, isterseniz katledilen adalet ve hukukun üstünlüğü deyin, isterseniz darbeler deyin, her sorunun altından İslamsızlığı ana amacı yapmış bu bozuk düzen çıkar. Önce bu gerçeğin bilincinde olmalıyız.

Bize Düşeni Yapmalıyız

Müslümanlar olarak şunu da gözardı etmeyelim ki, bu zorlukların ve olumsuzlukların bir sebebi de bizizdir. Biz Müslümanlar yani. Çünkü hepimiz birden üzerimize düşeni

elbirliği ile yapsak, elbette çok kısa bir zamanda hayırlı neticelerini alırız. Ama biz ne yapıyoruz?

Biz bir Şey yapmıyoruz. Ya böyle bir derdimiz yoktur çağdaş Müslümanlar olarak, ya da azıcık varsa, bu kötü gidiŐe “dur” deme ve “İslamlaşma Bilinci”ni yayma işini aramızdan bazılarına havale ediyoruz. Biz yerimizde oturuyor veya geriden geriden seyrediyoruz. Haliyle bir avuç azınlıkta kalan iyilerin yaptığı olumlu etkiler az kalarak başarıya yetmiyor. Sonuçta böyle böyle istenilen hep ertelenecek, belki de hiç gelmeyecektir. Yanan ateşin üstüne bir bardak su dökmek yetmeyebilir. Ama belki bir kova, ya da bir tanker su, yerine göre büyük yangınları dahi söndürebilir.

İslam’ın irşat ve tebliğinde, eğitim ve öğretiminde teşviklerini beklediğimiz bazı entel takılan kardeşlerimizin, dini yayma gayretlerine “Vaaz veriliyor da ne oluyor?” gibi, “Böyle giderseniz, sistem sizi dışlar” gibi, “Bu halkın ne önünden, ne de arkasından gidilir” gibi, “Gençliğimizde biz de böyleydik” gibi, “Artık bu işler bitti” gibi, “Batı toplumları demokrasi ve evrensel hukukla İslam’ın istediği hedeflere ermiştir. Biz de Batının bu seviyesini kabullenmeli ve “ille de İslam” diye sorun yaratmamalıyız” gibi düşünce ve beyanları karşısında kahrolmamak mümkün müdür?

Bütün bu ruh bozgunluklarının altında cehalet kadar cebanet, yani korkaklık da vardır. Umutsuzluk bir bataklık olmuş ise, burada ciddi bir iman sorunu da vardır demektir. Oysa bunlar Müslüman usul ve ahlakı değildir. İyiye doğru değişim ve gelişimin de kendine göre kanunları vardır. Onlara uymak her zaman zafer getirir.

Milletlerin Değişim Yasası

Allah Teâlâ'nın değişim ve dönüşüme işaret ettiği bazı ayetler vardır. İnsan tabiatını en iyi bilen onun yaratıcısı Allah Teâlâ buyuruyor ki:

“Bir toplum kendisindekini değiştirmedikçe Allah on-larda bulunanı değiştirmez.”⁶⁷

Bu ayetin tefsirini değişik tefsir kitaplarından okumayı salık veririz. Biz de bazı eserlerden faydalanarak şu notları sunalım.

Bu ayet bize bireysel ve toplumsal değişimin yasasını anlatıyor. İnsanlar ve toplumlar içten veya dıştan, maddî veya manevî, dost veya düşman aracılığıyla, teklif veya tehditle, velhasıl şöyle ya da böyle, şu veya bu sebeplerle kendi kendilerini değiştirmedikçe, kendi içlerinde olanı değiştirip kendi kendilerini iyiliğe veya kötülüğe doğru götürmedikleri sürece Allah onları olumlu ya da olumsuz değiştirecek değildir.

Öyleyse eğer Rabbimizin bizi değiştirmesini, bizi iyiye, doğruya, Hakka yönlendirmesini istiyorsak, biz önce kendimizi değiştirmek, kendimiz iyiye, doğruya, faydalıya, hakka ve hidâyete yönlendirmek zorundayız. Kendimizi ıslah etmek zorundayız. Bireysel veya toplumsal değişimin anahtarı elimizdedir.

Evet Allah'ın bizim durumlarımızı değiştirmesini mi istiyoruz? İnsanların durumlarını, çevremizdekilerin, çocuklarımızın, hanımlarımızın, arkadaşlarımızın, dostlarımızın, toplumumuzun mevcut hayatlarını beğenmedik de Allah'ın değiştirmesini mi istiyoruz? Veya bu insanların bu toplumun hayatlarını bir kademe ileriye götürmek, bir kademe daha güzelleştirmek, Müslümanlaştırmak mı istiyoruz? Kur'an

⁶⁷ Ra'd 11

ve sünnete uygun bir bireysel ve toplumsal yapıya kavuşmak mı istiyoruz?

Öyleyse önce bir mecburiyeti anlamalıyız. Kendimizin ve toplumun hayatını değiştirmeye, Allah'ın istediği bir hayata yönelmeye mecburuz. Müslümanlığımızı güzelleştirmeye, bunun için mücahede yoluna girmeye mecburuz. Biz kendimizi değiştirmeye karar verir de bunun gereği için bir adım atarsak, Allah da bizi değiştirecektir. Bir kimse kendisini değiştirmeyi istemedikçe Allah onu değiştirmek istemiyor. Bir toplum kendisini değiştirme yoluna girmedikçe Allah o toplumu değiştirmiyor. Bu Allah'ın değişmez bir yasasıdır. Yattığımız yerden Allah'ın bizi değiştirmesini beklememeliyiz. Bu sünnetullahı terstir. Biz bir adım atmalıyız, o bize kim bilir kaç adım atacaktır. Biz zamandan ve mekandan uzak olan ona mecazen yürüyerek gidersek, o bize koşarak gelecektir.

Mala, mülke, makama bakışı bozuk olan, dünyayla ilişkisini Allah'ın istediği biçimde ayarlayamayan, bireysel, toplumsal, ekonomik ve siyasal hayatını Allah'ın istediği biçimde dengede tutamayan bir toplumu Allah değiştirmez. Özünde, evinde karısını ve çocuklarını Allah'ın istediği biçimde eğitemeyen, evinde Allah'ın, Peygamberin, kitabın, sünnetin isminin dahi geçmediği, Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden habersiz bir hayat yaşayan bir ferdi, bir aileyi, bir toplumu Allah değiştirmez. İnsanlar alıştıkları İslâm dışı yerleşik hayatlarından rahatsız olup mevcut hayatlarından farklı Allah ve Resûlünün istediği bir hayat programına geçmeye karar verip de bu yola girmedikçe Allah onları değiştirmez. Biz önce kendimiz değişikliğe talip olacağız, Allah da bizi değiştirecektir. Biz önce Allah'ın kitabıyla, Resûlünün sünnetiyle tanışacak, tüm hayatımızı Allah'ın istediği bir hayat tarzına dönüştüreceğiz ki Allah da bizi

düzeltsin. Okudukça, öğrendikçe edindiğimiz yeni bilgilerle hayatımız değiştirmeliyiz ki büyük değişikliği ve ödülü hak edelim.

İşte İslâmî değişimin yasası budur. Küfrün ve şirkin de değişim anlayışları vardır. Bakın insanlara, hep değişim istiyorlar, değişmeden yanalar değil mi? Yeterli bulmuyorlar, tatmin olmuyorlar, hep değişmeden ve değiştirmeden yanalar. Onun için yeni modalar, oyunlar, eğlenceler, karnavallar, festivaller, olimpiyatlar icad ediyorlar. Arabalarını değiştiriyor, evlerini değiştiriyor, modellerini değiştiriyor, evlerdeki eşyaları değiştiriyor, eşleri değiştiriyorlar. Bu da küfrün değişim modelidir.

Allah hak eden bir toplumun fenalığını dileyince, hak eden bir topluma kötülük yapmayı murad edince artık onun önüne geçilmez. Hiç kimse bunu engelleyemez. Onun takdirinin önüne hiç kimse geçemez. Onun isyankarlara yazdığı azabı hiç kimse engelleyemez. Dünyada insanlara sınırlı bir özgürlük verir, ne yaparsanız yapın imtihan gereği size dokunmuyorum der, ama bir kere de onlara bir kötülük dokundurmayı diledi mi artık onun önüne kimse geçemez. Onlar için Allah'tan başka koruyucu da bulunmaz.

Bir millet kendi içlerindeki, kalp ve ruh dünyalarındaki, elleri ve ayakları ile işledikleri hayırlı ve salih ameller gibi Allah ve Resulünü razı edip devletin temellerini ayakta tutan şeyleri değiştirmedikçe Allah da onlardaki nimet, afiyet, onur ve bağımsızlık gibi şeyleri değiştirmez. Bu Kur'anî gerçeğin doğruluğunu islâm Tarihi ispatlamıştır. Müslümanlar kendi benliklerinde Allah ve Resulünü razı edecek, nefislerindeki şeyleri sabit kılacak olan hayırlı ve salih amelleri değiştirmedikçe Allah da onlardaki üstünlük, refah, ilim ve ekonomik durumu değiştirmemiştir. Fakat ne zaman ki onlar

Kur'an'la amel etmediler, dinlerini terkettiler. Başkalarını taklid ettiler. Aralarında kötülükler yayıldı. Ahlakları çözülüp gevşedi. İşte o zaman da Allah onların iyi halini kötü hale tebdil edip değiştirecektir.

Batılılaşma maceramız da bundan ibarettir. Bu musibetten kurtulmak mı istiyoruz? Yapacağımız bellidir.

Bu kadar ağır şartlar ve mekan tutmuş düşmanlara rağmen mi?

Evet! Allah Teâlâ'nın kanunlarına inancımız kuvvetlidir. Ümidimiz kuvvetlidir. Biz kendimizdeki hali değiştirirsek; Allah da zaafımızı kuvvete, zilletimizi izzete, yoksulluğumuzu zenginliğe, topraklarımızdaki düşman işgalini bağımsızlığa dönüştürecektir. Cenab-ı Allah ne kadar doğru buyurmuştur:

"Bir millet kendi durumlarını değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez".⁶⁸

O'nun gücü her şeye yeter. Allah bir millete işgal, zillet, hastalık, yoksulluk gibi kendi amelleri nedeniyle meydana gelen felaket sebeplerinden birini vererek kötülük yapmak isteyince, O'nun hükmünü engelleyip durduracak kimse yoktur. Bununla da insanların, iyilikten önce kötülüğü tez elden istememeleri gerektiğine işaret edilmektedir. Bütün bunların mercii ve dönüş yeri, yargısı reddedilemeyen, herşeyden haberdar olan ve her şeyi bilen Allah'tır. O'ndan başka kendilerine yardım edecek biri de yoktur.⁶⁹

Sosyal Değişimin Yasası

Bu konuda birbirine benzer lafızlarla gelen iki ayete

⁶⁸ Ra'd 11.

⁶⁹ Bkz. Prof. Dr. Muhammed Mahmud Hicazi, Furkan Tefsiri, İlim Yayınları: 3/232-234.

dikkat çekmek istiyoruz. Bu ayetler üzerinde de durup düşünmek gerekir. Çünkü yüce Allah'ın toplumsal hayata hakim kıldığı bir ictimâî bir kanuna, sosyal bir yasaya dikkat çekmektedir.

İnsanlık, bu yasa gereğince nimet ve nikmet, refah ve yokluk, dirlik ve tefrika, düzen ve bozgunculuk arasında sürekli bir değişim ve dönüşüm yaşamaktadır. Ayrıca ayet-i kerimede tüm zaman ve mekanlarda yaşayan insanlara yönelik evrensel bir mesaj vardır. İnsanların sahip oldukları nimetler, iyilikler, huzur, sükun ve saadetler veya zaman zaman yaşadıkları cezalandırma amaçlı bela ve musibetler, inim inim inleyen felaketler, öyle durup dururken tesadüfen ortaya çıkmazlar.

Tam tersine, bu işler her yarattığını bilgi ve hikmetle yaratan Allah'ın ince ve harika bir takdiri, plan ve programı ile olmaktadır. Yeryüzünde tesadüf diye bir şey yoktur. Belki mutlak takdir sahibi Yüce Yaratıcının dilemesi ve yaratması ile bir maksada yöneliktir. Bir hikmeti ve bir mesajı vardır.

Öyleyse şuna kesin olarak iman etmeliyiz ki, fert veya toplum olarak hoşla gidip istenilen veya çirkin görülüp istenilmeyen bütün bu olayların, durumların, vaziyetlerin, insanlığın inancı, ahlakı, tutum ve davranışları ile, yani başka bir deyişle hayat tarzları ve yaşama biçimleri ile doğrudan ilgisi vardır. Halk arasında atasözü gibi kullanılan şu iki mısra bunu güzel ifade eder: “Hiç kuluna ceza vermez hüdası / Kulunun çektiği kendi cezası.”

İşte, tabiat kanunlarını yaratan Allah Tealanın, onlar kadar sağlam ve geçerli olan sosyal kanunlarını ifade eden o ayet:

"Gerçekten Allah, kendi nefislerinde olanı değiştirmeye kadar, bir toplulukta olanı değiştirmez."⁷⁰

Ayet, hem nimet, hem de musibet halini kapsayacak şekilde mutlak olması bakımından daha geneldir.

Benzer bir ayet de "Enfal Sûresi" içinde yer almaktadır:

"Bu böyledir, çünkü Allah, bir topluma bahsettiği nimeti ve esenliği, o toplum kendi gidişini değiştirmedikçe asla değiştirmez; ve (bilin ki) Allah her şeyi işiten, her şeyi bilendir."⁷¹

Eğer insanlar bir yerde güçlü kuvvetli, izzet ve şerefli, mutlu ve huzurlu bir hayat sürüyorlarsa, erdemli ve başarılı bir toplum örneği sergiliyorlarsa, bunun tek sebebi, fert, toplum ve devlet olarak inanç, ahlak, hak, hukuk, adalet, emek ve doğruluk gibi yüce değerlere bağlı oluşlarındandır. Hayat tarzlarının barışı ve huzuru temin edecek kanunlara saygılı olması gibi temel esaslarına dayanmasındandır. Üzerinde bulundukları bu hayat biçimini sürdürdükleri, bu dosdoğru yoldan sapmadıkları sürece, vaziyetlerinin iyi oluş hali kötülüğe çevrilmez.

Tam aksi de geçerlidir. Yani bir yerde herhangi bir toplum güçsüz kuvvetsiz ise, ihtilaflar ve ayrılıklar zayıf düşmüş ise, bela ve musibetlerden bir türlü belini doğrultamıyorsa, zebun ve zillet içinde yaşıyorsa, yolsuzluklar içinde yoksulluk çekiyorsa, haksızlık, hukuksuzluk, adaletsizlik, kavga ve savaşımlara sebep olmuşsa, hayat terör ve anarşiye teslim olmuş da çekilmez hale gelmişse, ırkçılık ve adam kayırmacılık insanları birbirine düşman kılmışsa, evet, bütün bunlar ve benzeri kötülükler toplumu ahtapot gibi

⁷⁰ Ra'd 11.

⁷¹ Enfal, 53.

sarmışsa, hiç şüphe yok ki, bunun tek sebebi, bu toplumun hayat biçiminin inkara, ahlaksızlığa, sapıklığa, bozgunculuğa, laubalilik ve boş vermişliğe, hissizlik ve şuursuzluğa dayanıyor olmasındandır.

Bu toplum, içinde bulunduğu olumsuzluklardan nefret ederek silkinip iyi ve dengeli bir hayat çizgisine dönüş yapmadıkça, yeniden doğruluk, birlik ve dirlik yolunu izlemeye başlamadıkça, asla içinde bulunduğu kötü vaziyet iyi durum ile yer değiştirmez, olumsuz hali, olumlu hale dönüşmez. Bu realite, işte bu ayetle Allah Teâlâ'nın koyduğu kanunun ifadesidir. Ortaya konan bu kanun, bu gerçek, bütün çağları, bütün insanları, bütün kavimleri, bütün dinleri, bütün sosyo-ekonomik ve politik durumları kapsar.

İşte Kur'an böylesine hayat ilkeleri ile dolu, sosyal hayatı yükselten ve alçaltan kanunları açıklayıcı, fertler kadar toplumları da değerli ve değersiz kılan bilgileri açık seçik sunucu, okudukça hayat bahşedici bir mutluluk kitaptır. Ölülerini değil, dirileri muhatap alan, onları mutlu ve huzurlu kılan bir kitaptır. Bu ayet de o muhteşem ilkelerden birisidir.

Ayet-i kerimede şu gerçek net biçimde ortaya konmaktadır: İnsanlar, kendi iradeleri ile nefislerinde olanı değiştirme kabiliyetine ve yetkisine sahip oldukları için yapıp ettiklerinin sorumluluğunu taşıyorlar. Bu sonuç Kur'an'ın genel mesajının bir ifadesidir.

İşte Batıllaşmanın Sonuçları

İşte Batı ve Batıllaşma hareketleri ve işte sonuçları. Bu sonuçlara elde edilen kâr ve zarar açısından lütfen iyi bakınız. Bir bizim açımızdan, bir de Batılılar açısından kim ne kadar kârlı, kim ne kadar zararlı, lütfen muhasebesini iyi yapınız.

Ne görüyoruz?

Bizim açımızdan baktığımızda görülenlerin bir kısmını sayalım mı? Maalesef İslam'ı bilmede, yaşamada, yaşatmada, onu dünyaya davette, Müslümanların birlik ve dirliğinde, devlet ve düzeninde, sosyal hayat ve medeniyetlerinde, dünyadaki denge kuran ve koruyan konumlarında, saygınlıklarında, izzet ve şereflerinde, nimetten pay alışlarında korkunç bir kayıp. Fert fert Müslümanların sahih iman, salih amelde ve güzel ahlakta yaşadıkları korkunç tahribat. Ümmet içine maalesef devlet eliyle ve eğitim marifetiyle yayılan materyalizm, pozitivizm, sekülerizm, komünizm, sosyalizm, kapitalizm, faşizm, liberalizm, nasyonalizm... gibi yabancı inanç ve ideolojilerin yayılması ile yaşanan dinden dönmeler, kafir olmalar. İslam devleti ve Muhammed Ümmeti olarak yaşanan yedi düvele karşı harpler, darpler ve bunların beraberinde getirdiği hastalıklar, açlıklar, sefaletler, yoksulluklar, ihtilaflar, dahili kavgalar, terörler, anarşiler, ırkçı kavgalar ve sürekli bölünüp parçalanmalar gibi dehşetli felaketler. Bütün bunların sebep olduğu ayrı ayrı küçük küçük güçsüz devletler, milletler. Farklı devlet biçimi ve ideolojiler ile yeni devletler arasına atılan fitneler ve bu yüzden sürekli birbirleriyle uğraşmalar, didişmeler, bölünmeler, parçalanmalar, ırkçılıklar, terör ve anarşik hareketler. Yani mağlubiyetler, mazlumiyetler, mağduriyetler, mahkumiyetler, makhuriyetler...

Bütün İslam dünyası hem maddi hem de manevi olarak cayır cayır yanmaktadır. Aman Allah'ım, bu ne felaket!..

İşte “Batılılama”nın bize kazandırdıkları!

Lanetle anıyor, tez günde karaltısının kalkmasına dua ediyor ve elimizden geldiği kadar bu gerçeği haykırıp duruyoruz. Ömrümüz oldukça da haykırıp duracağız. Sadece

bunu haykırmak değil, çareyi de yüksek perdeden ifade edip duracağız.

Çare.

Evet, bu sorunu kökünden bitirecek bir çare.

O çare var aslında. Hem de uzakta değil, çok yakınımızda. Hatta elimizde, avucumuzda bu çare.

Çare

Çare İslam'dır.

Çare onu yeniden tanımamızıdır; onu öğrenmemizde ve yaşamamızıdır. Çare kendimizin ve gücümüzün farkına varmaktadır. Bilinçlenmemizdedir çare, şuurlanmamızıdır. Kişiliğimizi yeniden onarmakta, şahsiyetimizi ayet ayet yeniden dokumaktadır Kur'an ve sünnetle. Kendi kimliğimizi, kişiliğimizi, şahsiyetimizi kazanmaktadır. Kendi aramızda birlik ve beraberliğimizi oluşturabilmekte, yeniden ümmetimizi inşa etmekte, devlet ve medeniyetimizi kurmaktadır.

Çare düşmanlarımızı terk ederek onlardan ayrılmaktadır. Onları sürekli gözlemekte, kollamakta, iyiliklerinden istifade, kötülüklerinden sakınmak için tedbirler üretmektedir.

Çare her an cihada hazır olmaktadır. Gerektiğinde cihad etme niyyetini kalpte sürekli tutmakta, bu azmi bilemektedir.

Evet, çare ellerimizde.

Yeniden İslam'a

Bu dünyada bir sınav için varolan insan, insanlığının bilincinde olan Müslüman, hem kendi imanından, hem de en yakınından başlamak üzere bütün insanlığın imanından sorumlu bilmelidir kendisini. Çünkü artık insanları İslam'a davet eden yeni bir peygamber gelmeyecektir. Bu görev artık

ümmetin üstündedir. Sadece “Asr Suresi” bile bunu ifadeye yetmez mi?

“Bismillahirrahmanirrahim. 1 - Yemin ederim zamana: 2 - İnsanlar hüsranda. 3 - Ancak şunlar müstesna: İman edip makbul ve güzel işler yapanlar, Bir de birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler.”

İmam Şafii (r.a) şöyle demiştir: "Kur'anda başka hiçbir sûre nazil olmasaydı şu pek kısa sûre bile, insanların dünya ve ahiret mutluluğunu te'mine yeterdi. Bu sûre Kur'anın bütün öğrettiklerini kucaklıyor."

Onun içindir ki Ashabdan iki kişi birbirine kavuşunca, bir diğerine Asr sûresini okumadan, sonra da selam vermeden ayrılmazlardı.

Şimdi böyle olunca kimse kusura bakmasın, hem Türkiye, hem de bütün dünya küfür ateşiyle tutuşmuş, cayır cayır yanıyorken kimse rahat oturamaz. Özellikle de itfaiyeci konumundaki Müslümanlar. Üstelik içinde yananlar yabancı da değil, kendi evladımız, akrabamız, hemşerimiz, vatandaşımızdır. Kendi insanımızdır yani.

Kafirler de bizim insanımızdır. Çünkü bizim ümmetimizdir. Çünkü muhatap peygamber Hz. Muhammed Efendimizdir. Kıyamete kadar yaşayan insanlar onun ümmetidirler. İnanan Müslümanlara “Ümmet-i İcabet”, henüz inanmayanlara da “Ümmet-i Davet” diyoruz. O ümmet de davete muhataptır ve bunu yapacak olanlar, Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimize niyabeten “Ümmet-i İcabet” olan Müslümanlardır.

Kafirler, Allah Teâlâ'nın dininden habersiz, kanunlarını bilmez, dolayısıyla nefislerini o din ile eğitememiş olduklarından, içinde bulundukları dünya sevgisi, şehvetlerine uyma, nefislerinin keyfini yaşam, hakim olma, servet yığma,

bitmez tükenmez hırslara mübtela olduklarından, dünyanın idaresini bilemezler. En iyi halleri, işte bu çağda yaşadıkları bu halleri olduğundan ötürü, onlara dünyayı idare etme, devlet yönetme yetkisi verilmez. Eğer verilirse orayı ne hale getirdikleri meydanda değil midir? Bu yürek dayanmaz korkunç manzara onların eseri değil midir?

Evet, öyledir.

Öyleyse kimin elinde bir kova su varsa Allah için şu yangına döksün. “Bir kovayla ne olur?” demesin, çok şey olur.

Biz Müslümanlar için yapılacak ilk iş, dünyanın idaresini onların elinden almaktır. Bu işe, İslam Dünyasını onların yönetiminden kurtararak gerçek bağımsızlığına kavuşturmakla başlamalı, giderek onları bütün dünyanın idaresinden uzaklaştırmalıyız. Bu bize Rabbimizin yüklediği bir sorumluluktur: “Yeryüzünden fitne ve fesat tamamen kalkıncaya ve orada Allah’ın dini hakim oluncaya kadar çalışıp çabalama, cihat etme.” Bu, kafirleri zorla Müslüman yapma değildir. Bu, “dinde zorlama” anlamına gelir, ki yasaklanmıştır dinimizde. Bunun anlamı, “kafirlerin İslam hakimiyetinde yaşama” mecburiyetleridir. zira az önce gördük, adil ve dengeli yönetmeyi bilmediklerinden, kendileri hakim olursa, dünyayı ateşe veriyorlar. Bunu engellemek merhametin ta kendisi olarak İslamiyetin ve insaniyetin bir gereğidir.

Alimler, yöneticiler, yazarlar, düşünürler, öğretmenler... ayağa kalksınlar. Birbirleriyle uğraşmayı bıraksınlar. Hırsı, hasedi, mal, makam, şan, şöhret davasını atsınlar. Birbirleriyle yardımlaşsınlar. Bu imansızlık ve dinden dönüş, dinden kaçış problemini incelesinler. Dinsizliğin, yani cehennemin sebeplerini ve çözüm yollarını gösterebilirler. İmanın değerini yeni bir seferberlikle anlatsınlar. Halkı bilgilendirsınlar, milleti bilinçlendirsınlar, ümmeti şuurlandırınsınlar. Uyuyanları

uyandırslar. Halkı yanlarına alarak bu “Batılılaşma” denilen deccalden kurtulmaya baksınlar.bu korkunç irtidata karşı büyük bir cihat başlatsınlar.

Biz hepimiz, hep beraber bir şeyler yaparak bu cihada katılmalıyız.

Devlet devletse ayağa kalsın, kendi tarih, kültür ve medeniyetine sahip çıksın, halkını yabancılaşmadan korusun. Uydu değil, efendi olsun.

Ana babalar, hısım ve akrabalar, eğitimciler, sosyal bilimciler, düşünürler, yazarlar, çizerler konuya eğilsin. Aileler ve nesillerin korunması için neler yapılacaksa planlasın, programlasın ve bir yerden başlatsın. Halkın hassasiyeti uyarılsın. Toplumsal barış, birlik ve beraberlik korunsun. Din düşmanlığı önlensin. Bunu körükleyen ve birliği bozan ırkçılık lanetlensin. Dinsizlerin bir araya gelerek toplanması ve çoğalması önlensin, güçleri kırılsın, birlikleri dağıtılsın.

Dinden dönmek büyük bir suçtur, büyük bir cinayet ve büyük bir günahdır. Bu suçu işleyen tövbe ederse takip edilmez. Ama ortada bir suç varsa, görmezlikten gelmek de yanlıştır. Üstüne gidilmeli ve başkalarına bulaşmasını önlenmek için gereken ne ise yerine getirilmelidir.

Bunu görmezlikten gelmek ile adam öldürmeyi, hırsızlık etmeyi, içki ve uyuşturucuyu, zinayı görmezlikten gelmenin farkı nedir? Onlar suç ise, bu da suçtur. Hem de daha büyük, daha tehlikeli bir suç.

Bütün bunlar İslam’a göre söylenmiş sözlerdir ve muhatapları da Müslümanlardır. Zaten imanını kaybetmiş ve bunu umursamayan Batıcı, laik, pozitivist, materyalistlere değil. Onların bu sözümüzü anlamalarını da beklemiyoruz. Ummadığımız şekilde iyi bir tepki verilirse, doğrusu bizim için sürpriz olur.

Her neyse, biz Müslümanlar ayağa kalkmalı ve gerekenleri yapmak için çabalamalıyız. Değilse hem kendi ülkemizde, hem de yeryüzünde “kaos” dedikleri fitne, fesat, karmaşa ve kargaşa çıkar. Birlik ve beraberlik bozulur. Dirlik ve düzen elden gider.

Gerekenlerin usulünce yapılmasında zaman ve zemin çok önemlidir. Tebliğ ve irşat için ortam ve muhatap iyi kollanmalı, hava iyi koklanmalıdır. Sık sık vurguladığımız gibi çağın cihadı budur.

Çağın cihadı, imanı kurtarma ve İslam’ı hakim kılma faaliyetleridir. İslamî hareketin amacı budur. Allah Teâlâ’nın lütuf ve kereminden istediğimiz, kalbimizden fıskıran halis bir niyet ile bizi de ihlas ve samimiyet içinde, bu cihadın içinde eylemesi ve kalbimizi de ayaklarımızı da bu davada sabit kılmasıdır. Nihayet sorgusuz sualsiz cennete girmeye vesile olan o ulvî makamı layık olmasak bile bize de ihsan etmesidir. Bu dileğimi kendimle beraber, hem evlatlarım, hem kendilerine bu kitabı ithaf ettiğim kıyamete kadar gelecek torunlarım, hem de bütün Müslümanlar için müştereken isterim. Zira bir mü’minin, kendisi için istediğini bütün kardeşleri için de istemesi, imanının gereğidir.

SONSÖZ

Nihayet kitabımızın sonuna geldik. Gönümüzden geçen üçyüz sayfalık bir kitaptı. Bu yüzden elimizdeki yazıları bazen kısalttık, bazen tamamen bıraktık, yine de hedefimizi epeyce aştık.

Aslında “Batılılaşma” konusu yakın tarihimizde hep gündemde kalmıştır. Çünkü ülkemiz hala arkasında halk olmayan bu mecburi, bu zorlama, bu cebir ve şiddete dayalı dayatma mahsulü Batıcı devrimlerin, bu milletimizi “İslam Medeniyeti”nden “Batı Uygarlığı”na dönüştürmek isteyen değişimlerin, bu inkar ve asimilasyonların sancısını çekmektedir. Yaşadığımız onca darbelerin ve onların getirdiği idam, tutuklama, işkence, sürgün ve benzeri değişik türlerde cezalandırmaların altında yatan gerekçeler de aynıdır.

Konu üzerinde geçmişte ve günümüzde tarih, hukuk, idare, iktisat, eğitim, din ve sosyoloji açısından çok çalışmalar yapılmıştır. Bizim de geçmişte yayınladığımız “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Sistem ve Şeriat”, “Laiklik Sorgulaması”, “Adı Konmamış Savaş – Son Haçlı Savaşları-“ kitaplarımız da yine aynı konu işlenmiştir. Bu kitaplar “Batılılaşma Serisi” diye isimlendirilebilir.

Yaklaşık üç yüz yıllık bir macera olan Batılılaşma ile ilgili ülkede oluşan görüşleri en son üç maddede özetleyebiliriz:

1- Muasır Medeniyet' seviyesine çıkmak gerekir. Çağdaş uygarlık düzeyine ulaşmak için Batılı evrensel değerler alınmalıdır. Her şeyin iyisi Batı'dadır, İslam dini buna engel olmaktadır. Halk Batılılaşmayı istemese de cehalet ve gericiliğine saymalı ve ona kendi iyiliği için Batı Medeniyeti bütün kurum ve kuramları ile zorla da olsa uygulanmalıdır. Bu aşamada devletin rutin dışına çıkarak bazı hukuk ihlalleri yapması hoş karşılanmalıdır.

2- Batı kültürü taklittir. Taklit yerine Batılılaşma ile Türk kültür ve değerlerini uzlaştırmak gerekir. Batı'nın tekniğini, bilimini ve demokratik laiklik düşüncesini halkımız için faydalı görüp alırız. İslam buna engel değildir. Sonuçta Doğu-Batı sentezi yapmak zorundayız.

3- Tanzimat'tan beri Batılılaşma adına yapılan devrimlerin hepsi de özü anlamadan yapılan kabuk devrimlerdir ve sahtedir. Üstelik halka zorla, cebir ve şiddetle dayatılmıştır. En büyük özelliği laikliktir. Laiklik, İslam Şeriatını reddettiği için, dinsizliktir. Bu yüzden Cumhuriyet devri, temel insan haklarına aykırı düşen bir diktatörlüktür. Kaldı ki Batılılaşmak adı altında Batıdan ilim ve teknik yerine ahlaksızlık, sapıklık ve sefahat alınmıştır. Bizim dinimiz, hayat tarzımız ve kültürümüz İslam'dır. İslam Medeniyeti ile Batı Medeniyeti birbirinden ayrı, farklı ve aykırıdır. Batı zalimdir, sömürücüdür. Örnek alınmaya değmez.

Cumhuriyeti kuran kadro ve takipçileri birinci görüştedirler. Onların pozitivist, tanrı tanımaz, kendi din, kültür ve medeniyetine düşman Milli Eğitim tezgahından geçen cahil aydın ve genel halk kitlesi ikinci görüştedir. Bu görüşün argümanları temelsiz, İslam açısından da yanlıştır. Üçüncü görüş ise bu sistemde her nasılsa resmi ideoloji

belasından kurtularak kendi dinini, kültürünü, tarih ve medeniyetini doğru öğrenebilmiş Müslümanların görüşüdür.

Tarihimizde gördüğümüz en büyük kırılma, en zorlu felaket, en büyük sosyal deprem, Moğol istilas ve Haçlı savaşlarından sonra yaşadığımız en acı musibet olan Batılılaşmanın İslam coğrafyasını maddî ve manevî olarak cayır cayır yakmasından sonra yaşanan yoğun felaketleri gören Müslümanlardan bir çok alim, mütefekkir ve hareket adamı, mesela bu ülkede Bediuzzaman Said Nursî, Mehmet Akif Ersoy, Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Hayrettin Karaman, Mısır’da Hasan el-Benna, Seyyit Kutup, Muhammed Kutup, Yusuf Kardavî, Hindistan’da Seyyid Ali en-Nedvî, Muhammed Hamidullah, Pakistan’da Mevdudî ve benzerleri ittifakla şunu söylerler:

“Biz Müslümanlar için çağın en büyük ve en öncelikli meselesi, imanı kurtarma ve koruma meselesidir.”

Evet, önce iman. Ancak ondan sonra gelen meselemizdir yaşadığımız topluma İslam’ı hakim kılma davamız, çabamız, cihadımız. Daha sonra da onu bütün dünyaya tanıtmaya, öğretmeye, yaymaya ve üstün kılma, hakimiyetini sağlama davamız. Yani bizim varoluş amacımız, meselelerin meselesi, önce sahih bir iman, sonra delil ve hikmetleri ile ilim, sonra ihlas ve samimiyetle amel, en sonunda da bütün bir insanlığa tebliğ, davet, irşat. Bizim “cihat” dediğimizde de kasdımız budur.

Bu öncelikleri tesbit çok doğrudur. Birçok insanın cehaletine kurban gittiği ve kendini Müslüman sansa da dinden çıkıp küfre düştüğü hakikati, maalesef gözlerimizin önünde cereyan eden acı bir gerçektir. Ne var ki İslam vatanında yaşadığı halde bu noktada bilgisiz kalarak cahil olmak, çeşme başında susuzluk çekmek gibi anlamsız, hatta ahmakça bir durum olduğundan, mazeret olarak kabul edilmez. Kitabımızın sonunda buna da yeteri kadar dikkat çektiğimiz hamdolsun.

“Batılılaşma” başlığı altında küfür ateşinin doğrudan “kafirlik” olarak değil de vahyi inkar eden laiklik, sekülerizm, çağdaşlaşma, modernleşme, aydınlanma, bireyin özgürlüğü, bilimsellik, rasyonalizm, nasyonizm, pozitivizm, materyalizm, demokrasi, liberalizm, komünizm, sosyalizm, faşizm, kapitalizm, karma ekonomi vb. gibi Batı Kültürünün ürettiği çağdaş kavramlar, düşünceler, akımlar, sistemler aracılığıyla İslam Alemini cayır cayır yaktığı bir zamanda, Müslümanların, özellikle de Müslüman alim ve aydınların bir itfaiyeci gibi İslam ile bu manevî yangından insanları kurtarmaya çabalaması, bir nevi Peygamber görevini yüklenmeleri demektir. Elbette görev kadar sevapları da büyüktür. Evet, bu iş hayatî derecede çok önemli olduğu kadar, aynı zamanda çok sevaplı, çok faziletli ve de bol mükafatlı bir iştir.

Bu işi yapanların kıymetleri ve dahi ücretleri de, imanda, sevgide, merhamette, davette, amel ve cihatta beraber olmaları sebebiyle - Allah bilir ya - ahirette peygamberlerle beraber, veya onlara çok yakın olacaktır inşallah. Bu konuda ayetler, hadisler, selefin sözleri ve daha geniş bilgi ve açıklamalar için “Alimin Önderliği” kitabımıza bakılabilir.

Evet, gerçekten de bu zamanlar, İslam toplumlarında Müslümanların Batı uygarlığının baskısı ile bilerek veya bilmeyerek kafirleşme sürecine girip imanlarını kaybettikleri zor zamanlardır. Fakat aynı zamanda tam da sağlam bir imanla fedakarca dik durmanın ve az da olsa ihlaslı, samimi salih ameller ile Allah Teâlâ’nın rızasını kazanmanın çok kolay, kıymetli ve mümkün olduğu zamanlardır. Başka bir deyişle, az amelle çok sevaplar kazanmanın ve kestirmeden velayet imkanının zamanlarıdır bu zamanlar.

Zoru, birlikte hareket etmekle kolay kılmaya ne dersiniz?

Bu soruya hep beraber “varız” dememiz gerekir herhalde. Birlik ve beraberlik içinde olmamız gerekir İslam yolunda.

Böyle olursa ne âlâ. Yok olmazsa, “kim var?” diye sağa sola baktığımızda kimsesizliğin boğucu girdabına düşmeden, yalnızlığın verdiği sıkıntı ile ye’s’e düşmeden, mahzun olup umutları kırmamak adına merakıyla dahi olsa etrafa hiç bakmadan, “hasbünallah” diyerek ihlas ve samimiyetle yola devam zamanıdır. Unutmamalıyız ki ahir ömrümüzde yalnız ölecek, kabre yalnız girecek, mahşere yalnız kalkacak, hesabı yalnız vereceğiz.

Bu kitap imanın kıymetini bilip onu koruma ve kalbe düşen kirlerden, paslardan ve bilip bilmeden düşülen inkardan arındırma sorumluluğunu kavramada daha önce yazılan kitaplara, çağımızda bize gelen küfür kasırgalarının “Batıcılık/Batılılaşma” adı altında yön ve yöntemini belirlemede bir hizmet ifa eder de insanımıza faydalı olursa, başarılı olmuş demektir. Ancak kabul etmek gerekir ki bu derin bir koudur. Bu yüzden elbette eksiğimiz gediğimiz çoktur. Rabbimiz hatalarımızı, kusurlarımızı af etsin. Değerli okuyucularımız da memnuniyetle karşılayacağımız eleştirilerini sunarlarsa, kitabımız daha da zenginleşecek demektir, teşekkür ile karşılız.

Bizim yegane amacımız, Yüce Rabbimizi ve biricik dinimizi iyi öğrenip insanlara öğretmek, onların imanlarını ve ubudiyetlerini güzelce ifa etmelerine yazılı ve sözlü olarak sebep, vesile ve yardımcı olmaktır. Bu vesile ile esere emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarız.

Tevfik ve hidayet Allah Teâlâ'dandır. Ondan rızasını dileriz. Bize düşen yolunda olmaya çalışmak ve her hâl-ü kârda O'na hamdetmektir.

KAYNAKLAR

- Ahmed b. Hanbel, Müsned 1-6. Çağrı Yay. İst. 1982
- Ahmed Naim, Miras Kamil Sahih-i Buhari Muhtasarı
- Tecrid-i Sarih Tercümesi 1-12 D.İ.B Yay. Ankara 1976
- Akseki, Ahmed Hamdi, -İslam Dini, D.İ.B Yay. Ankara 1976
- Akseki, Ahmed Hamdi, İslam (neşre hazırlayan: Hasan Tahsin Feyizli) Nur Yay. Ankara 1981.
- Aydın Ali Arslan, İslam İnançları, (Tevhid Ve İlm-i Kelam), Gonca Yayınları. Ankara 1984.
- Bağcı Rıza, Pozitivizmin Türkiye'ye Girişi ve Modern Türk Edebiyatına Tesirleri.
- Başgil Ali Fuat, İlmin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur Yayınları, İstanbul, 1960.
- Altuntaş Halil, İslam'da Din Hürriyetinin Temelleri, <http://www.diyaret.gov.tr/turkish/default.asp> (05 Kasım 2007)
- Beriş, Hamit Emrah, Avrupa Birliği Üyeliği Ya Da Türk Siyasetinde Demokratikleşme Eğilimleri, Gazi Üniversitesi İktisadî Ve İdarî Bilimler Fakültesi 7/1.(2005).
- Berkes, Niyazi; Batıcılık, Ulusçuluk ve Toplumsal Devrimler, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2002.
- Berkes, Niyazi; Türkiye'de Çağdaşlaşma, YKY, İstanbul, 2004.

Berki Ali Himmet, Keskiöglü Osman. Hatem'ül Enbiya Hz. Muhammed ve hayatı. D.İ.B Yay. Ankara 1986

Berki Ali Himmet, Açıklamalı Mecelle, Hikmet Yay. İst. 1978

Bilmen Ömer Nasuhi. - Hukuk-u İslamiyye Ve Istılahat-ı Fıkhiyye Kamusu, I-VIII. Bilmen y. İst. 1967

Bilmen Ömer Nasuhi, -Muvazzaf ilm-i Kelam. Yeni Matbaa İst. 1959

Bilmen Ömer Nasuhi, Kur'ın-ı Kerim Türkçe meal-i Alisi ve Tefsiri 1-8 Bilmen Yay. İst. Ty.

Buhari. Sahih. 1-8, Çağrı Yayınları İstanbul 1981

Bolay, Süleyman Hayri, Felsefi Doktrinler Sözlüğü,

Canan, İbrahim Prof. Dr. Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.

Cezerî Abdurrahman, el-Fıkh Ale'l Mezahibi'l Erbaa, Daru'l fikr, Beyrut, ty.

Davudoğlu Ahmed, Sahih-i Müslim Tercemesi ve Serhi 1-11. Sönmez y. İstanbul 1977

Demir Ömer- Acar Mustafa, Sosyal Bilimler Sözlüğü, Vadi y. Ankara 1997

Doğan D. Mehmet, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. İst. 1996

Doğan D. Mehmet, Batılılaşma İhaneti, Dergah y. İst. 1975.

Döndüren Hamdi, Delilleriyle İslam İlmihali, Erkam y. İst. 1991

Ebu Davut. Sünen 1-5 Çağrı y. İst. 1981

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili 1-9, Eser y. İst. Ty

-Hak Dini Kur'an Dili. (sadeleştirilmiş) 1-10 Azim Neş. İst. Hamidullah Muhammed, I-II. İslam Peygamberi, İrfan y. İst. 1972.

Havva Said, İslam 1-4 Dar'ül Kütüb'ül İlmiyye. Beyrut 1981

Hicazi Muhammed Mahmud, Furkan Tefsiri, İlim Yayınları, İst.

Hindi Ali Muttaki, Kenz'ul Ummal 1-18 Müessese'tül Risale, Beyrut 1986.

İbn Kesir, Tefsir-i İbn-i Kesir, I-IV. Dar'u Kütübü'l Arabî, ty.

İbn Kesir, Muhtasar-u Tefsir-i İbn-i Kesir, 1-3 (ihtisar: Sabuni) Daru'l Kur'ani'l kerim, Beyrut, 1981.

İbn Mace. Sünen I-II. Çağrı Yay. İst. 1981

İhsanoğlu Ekmeleddin, Osmanlılar Ve Batı Teknolojisi Yeni Araştırmalar Yeni Görüşler, Edebiyat Fakültesi Basımevi, İstanbul, 19 92.

Kandehlevi Yusuf Hayat'us Sahabe, 1-5 Ter: Ahmet M. Büyükcınar Dr. Ömer Tekin, Ö. Faruk Harman. Kalem Yay. .st. 1977

Kaplan Mehmet, Nesillerin Ruhu, İst. 1968.

Hanioğlu M. Şükrü, Bir Siyasal Düşünür Olarak Doktor Abdullah Cevdet ve Dönemi, İstanbul, ts.;

Hanioğlu M. Şükrü,, DİA. Batılılaşma md.

Hanioğlu M. Şükrü, Bir Siyasal Örgüt Olarak Osmanlı İttihad ve Terakki Cemiyeti ve Jön Türklük (1889-1902), İstanbul, ts.; Kaplan Mehmet, Nesillerin Ruhu, İst. 1968.

Karaman, Hayrettin, Haramlar Helaller. Nesil y. İst. 1981

Kılavuz Ahmed Saim, İman Küfür Sınırı. Marifet y. İstanbul 1982

Konyalı Mehmet Vehbi, hülasatül Beyan Fi Tefsiri'ı Kur'an, I-16, Üçdal n. İst.

Köksal M. Asım, İslam Tarihi 1-13 İrfan y. İst. 1981

Kur'an-ı Kerim.

Kurtubi, el-Cami li'ahlakil Kur'an 1-20 Dar'i ihya'it Turas'il Arabi, Beyrut 1967

Kutup Seyyid, Fizilal'il Kur'an 1-6 Dar'üş Şüruk 1980

Küçükömer, İdris, Düzenin Yabancılaşması/Batılaşma, Bağlam Yayınları, İstanbul, 2006.Malik b. Enes, Muvatta 1-2. Çağrı y. İst. 1981

Mansur Ali Nasif, Tac el-Cami-u lil-Usül fi ehad-ür Resul 1-5 Temel Neş. İst. ty.

Mardin Şerif, Din ve İdeoloji, İstanbul 1983; Mecmûa-i Funûn, nr. 22, İstanbul 1280;

Meriç, Cemil, Kırk Ambar, Ötüken Neşriyat, 1980.

Meriç, Cemil, Bu Ülke, İletişim Yayınları, İstanbul, 1985.

Meriç, Cemil, Jurnal 1, İletişim Yayınları, İstanbul, 1992.

Meriç, Cemil, Jurnal 2, İletişim Yayınları, İstanbul, 2002.

Meriç, Cemil, Kültürden İrfana, İnsan Yayınları, İstanbul, 1986.

Meriç, Cemil, “Batıda ve Bizde Aydının Serüveni”, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi C.1, İletişim Yayınları, İstanbul, 1983, ss.130-137.

Mimar Türkkahraman,.Hüseyin Tutar, Sosyal Değişme, Bütünleşme Ve Çözölme Bağlamında Toplumda Farklı Kültür Ve Anlayışların Yeri Ve Önemi, Alanya İşletme Fakültesi Dergisi1/1 (2009) 1-16.

Müslim, Sahih, 1-3. Çağrı y. İst.1981

Nar Cemal, İslam’da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Sistem Ve Şerit, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Laiklik Sorgulaması, Özgü y. İst. 2015.

Necip Fazıl Kısakürek, Sahte Kahramanlar, İkinci Baskı, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, Eylül 1977.

En-Nedvi Ebul Hasan Ali, Yeniden İslama, İslam Neş. Konya 1967

en-Nedvî Ebu’l Hasen Ali, Din ve Medeniyet Üzerine, Kaynak y. İzmir, 1970.

Nevevi, Riyaz’us Salihin 1-III(ter: H. Hüsnü Erdem, Kıvamüddin Burslan) Diyanet y. Ankara 1972

Okay Orhan, Batı Medeniyeti Karşısında Ahmet Mithat Efendi, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1989.

Osmanlı Ansiklopedisi, Komisyon, İz Yayıncılık, İst. 1996.

Ortaylı, İlber, Avrupa Ve Biz, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, I. Baskı, İst. Mart 2008.

Ülgener Sabri, İktisadi Çözölmenin Ahlak ve Zihniyet Dünyası, İstanbul 1981;

Ülken, Hilmi Ziya Türkiye’de Çağdaş Düşünce Tarihi, İstanbul 1979;

Sabunî Muhammed Ali, Safvetu’t Tefasir, I-III. Daru’l Kur’ani’l kerim, Beyrut, 1981.

Samarraî Numan A. İslam Fıkhdında Mürtede Ait Hükümler, Sönmez n. İst. 1970.

Sosyal Bilimler Ansiklopedisi,

Şafak Ali, Hukuk terimleri Sözlüğü, Rehber y. Ankara, 1992.

DİA Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, İst.

Tekin, Mehmet, Cemil Meriç ile Söyleşiler, Çizgi Kitabevi, 2003.

Tunaya, T. Zafer, Batılılaşma Hareketleri I, Cumhuriyet Yayınları, 1999.

Turhan Mümtaz, Kültür Değişmeleri, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1972.

Turhan Mümtaz, Garplılaşmanın Neresindeyiz?

Tunaya Tarık Zafer, Türkiye'nin Siyasi Hayatında Batılılaşma Hareketleri, İstanbul 1970;

Tülay Gencer, Cemil Meriç İle Türk Modernleşmesine Bir Bakış, Bitlis Eren Üniversitesi SBE Dergisi, Cilt: 1 Sayı:1.

